

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 85

Dimecres, 17 de juny de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 58, primera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista (tram. 200-00037/08) p. 3

Projecte de llei

de consultes populars per via de referèndum de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00059/08) p. 18

Interpel·lació

al Govern sobre la dessalinització en la nova política de l'aigua (tram. 300-00216/08) p. 33

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el model de gestió de l'aeroport de Barcelona (tram. 317-00265/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les noves promeses del president del Govern de l'Estat amb relació al model de finançament (tram. 317-00269/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes pel Govern després dels resultats de les eleccions al Parlament Europeu (tram. 317-00266/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'entrada en una fase d'involució autonòmica que impedeix el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00268/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posada en funcionament de la terminal T1 de l'aeroport de Barcelona i sobre l'impacte d'aquesta en l'economia (tram. 317-00267/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els acords de contenció de despesa presos el 2009 i sobre el nou sistema de finançament (tram. 317-00270/08) p. 42

Pregunta

al Govern sobre les gestions i les actuacions amb relació a l'expedient d'atermenament que l'Estat ha iniciat a les comarques de Girona (tram. 310-00325/08) p. 44

→

Pregunta

al Govern sobre la dessalinitzadora del Prat de Llobregat (Baix Llobregat) (tram. 310-00324/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre la recepció de TV3 a les Illes Balears (tram. 310-00326/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre la política d'ajuts en l'àmbit de l'educació (tram. 310-00322/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre la gestió de les polítiques de cooperació (tram. 310-00327/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre les previsions d'actuació en matèria de trànsit (tram. 310-00328/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre els resultats de les proves de sisè de primària (tram. 310-00323/08) p. 50

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Jaume Veray i Batlle (tram. 401-00037/08) p. 52

Projecte de llei

de política industrial (tram. 200-00044/08) p. 53

Proposició de llei

de creació de la xarxa de suport a les dones embarassades
amb dificultats (debat de totalitat) (tram. 202-00068/08) p. 69

Interpel·lació

al Govern sobre la política de gestió de residus (tram. 300-00217/08) p. 80

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 58.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Bayona i Rocamora.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Jaume Veray i Batlle (tram. 401-00037/08). Grups parlamentaris. Substanciació.

2. Projecte de Llei sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista (tram. 200-00037/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 484, 3.)

3. Projecte de Llei de política industrial (tram. 200-00044/08). Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 484, 13.)

4. Projecte de Llei de consultes populars per via de referèndum de Catalunya (tram. 200-00059/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 453, 41.)

5. Proposició de Llei de creació de la xarxa de suport a les dones embarassades amb dificultats (tram. 202-00068/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 445, 27.)

6. Interpel·lació al Govern sobre la política d'endeutament (tram. 300-00215/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre les finances de la Generalitat (tram. 300-00218/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la dessalinització en la nova política de l'aigua (tram. 300-00216/08). Daniel Pi i Noya, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la política de gestió de residus (tram. 300-00217/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures urgents necessàries per a evitar la regressió del delta de l'Ebre (tram. 302-00173/08). Juan Bertomeu i Bertomeu, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte pressupostari en les finances de la Generalitat de les mesures formulades pel Govern de l'Estat (tram.

302-00174/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adopció de mesures per a regular el dret a la interrupció del tractament del suport vital (tram. 302-00175/08). Antonio Robles Almeida, del Grup Mixt. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'agricultura i la ramaderia (tram. 302-00176/089). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'articulació i l'impuls de l'euroregió (tram. 302-00177/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

(Pausa.)

Cridem a votació, perquè hem de fer una alteració de l'ordre del dia i, si no hi ha acord, no la podem fer.

(Pausa llarga.)

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit que el debat del punt número 4, el Projecte de Llei de consultes populars per via de referèndum de Catalunya, sigui substanciat immediatament després del segon punt de l'ordre del dia, i, d'altra banda, que les interpel·lacions situades en els punts sisè i setè de l'ordre del dia i que són la interpel·lació al Govern sobre la política d'endeutament i la interpel·lació al Govern sobre les finances de la Generalitat puguin substanciar-se dijous, dia 18 de juny, a continuació del punt catorzè. Podem... (Pausa.)

Donem, doncs, per aprovades aquestes modificacions. Acceptats, doncs, la proposta i l'ordre del dia definitiu.

Projecte de Llei

sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista (tram. 200-00037/08)

El primer punt serà substanciat després de les preguntes amb resposta oral, i, per tant, comencem amb el segon punt de l'ordre del dia que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de Llei sobre la localització i la identificació

de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, convidats i familiars de les víctimes, avui en aquest Parlament es fa justícia històrica. Avui aquest Parlament fa un pas més i decisiu en la restitució de la dignitat que es mereixen totes les víctimes de la Guerra Civil i de la dictadura. Avui aquest Parlament comença a reparar una de les ignomínies més doloroses d'aquells temps terribles de violència desfermada, l'assassinat i l'enterrament en fosses comunes, sense cap identificació.

El convenciment d'estar acomplint, tots plegats, com a Parlament i en nom del poble de Catalunya, un deure històric tan significat és el que m'ha impulsat a demanar la paraula avui. I per això vull començar per dirigir-me amb emoció als familiars de les víctimes perquè vosaltres sou les principals i més directes destinàries d'aquesta llei. Molt de temps heu hagut d'esperar aquesta fita. El vostre dolor es va veure multiplicat en el seu dia pel desconeixement d'on es trobaven les restes de la persona estimada o per la manca d'un espai digne i decorós on poden honorar-la.

Durant el franquisme, les disposicions sobre la regulació de les exhumacions i el trasllat de restes i de persones desaparegudes només van afectar les víctimes de la repressió republicana, condemnant a l'oblit les víctimes de la repressió franquista, les despulles de les quals es troben encara ara, molt sovint, en fosses comunes de localització no sempre coneguda. En una situació similar es troben nombroses fosses de soldats de l'exèrcit republicà i de l'exèrcit franquista prop de les línies dels fronts o dels hospitals de campanya i militars.

Per si fos poc, a aquest greuge s'hi sumava la necessitat de guardar silenci, d'amagar el dolor, mentre el règim en feia escarni i s'acarnissava amb el vostre dolor. Després, amb la democràcia, van passar massa anys de menysteniment esperant una reparació tan justa com modesta: poder conèixer quin va ser el final del seu parent i a tenir l'oportunitat de recordar-lo dignament.

Aquesta és una ferida oberta que no es cura amb el temps. L'única manera és amb la veritat, coneixent la seva ubicació i garantint, si més no, la dignificació de la seva sepultura. Avui l'hem començada a tancar.

Així mateix, aquest Parlament ha donat mostra d'una gran maduresa democràtica pròpia dels països més sòlids i segurs de la fortalesa dels seus valors i principis fundacionals. Ho hem demostrat en ser capaços d'enfrontar-nos al nostre propi passat dolorós amb valentia, en no ignorar els nostres propis errors, en afrontar els traumes històrics amb la seguretat que no només no ens debilita, sinó que ens fa més forts. Quina major mostra de reconciliació i de confiança que ser capaç d'assumir el passat dolorós i prendre mesures per solucionar aquells errors.

Aquesta llei, doncs, és una valuosa contribució a la reconciliació, així com al reforçament de la convivència i de la democràcia.

França, Gran Bretanya, Itàlia, Alemanya... Tots aquests països compten amb organismes propis específicament dedicats a la preservació de les tombes dels seus soldats. El passat 6 de juny, el seixanta-cinquè aniversari del desembarcament de Normandia, les potències occidentals han tornat a reivindicar el llegat de la lluita contra el nazisme. Els caps d'estat dels Estats Units, de la Gran Bretanya, de França i del Canadà, han volgut honorar els combatents de la Segona Guerra Mundial als cementiris de Normandia, on cada tomba està perfectament cuidada i individualitzada i, fins i tot, les restes de soldats desconeguts reposen en grans osseres.

L'únic que pretén aquest Govern és que això sigui possible amb els morts de la nostra Guerra Civil i de la postguerra. A Catalunya, gairebé quaranta anys de franquisme ens va imposar un retard excessiu en aquesta empresa. És hora d'assumir, per fi, aquesta responsabilitat. I hem demostrat maduresa democràtica en reconèixer i restituir la dignitat de totes aquelles persones que van perdre la vida per les seves idees o per defensar el mateix sistema de llibertats de què gaudim ara. Vivint avui en un consolidat sistema de llibertats i en pau es feia absolutament imprescindible reparar aquesta injustícia. És una qüestió de coherència amb els nostres propis principis, i, per tant, requereix que des de les institucions públiques actuem des dels mateixos valors democràtics que ens contraposen a la dictadura, amb independència de les opcions ideològiques, personals o de consciència que aquelles persones desaparegudes les van fer víctimes de la repressió.

Vull remarcar-ho un cop més: aquesta llei no fa cap distinció entre víctimes, absolutament cap, i vull afegir que en la seva aplicació aquest Govern i aquest departament no farà tampoc cap distinció. I per víctima entenem aquella persona que ha patit una injustícia, ja fos la repressió implacable dels feixistes i del règim franquista, ja fos la dels incontrolats dins el territori de la república. Les víctimes són igualment dignes i totes mereixen la nostra consideració. Per això em sap greu que certs grups d'aquesta cambra no donin suport a la llei. El seu sentit i objectiu són tan profundament ètics que haurien de superar qualsevol diferència política que hi pugui haver entre els partits representats en aquesta cambra.

Aquesta llei pretén, per sobre de tot, poder donar una merescuda resposta als familiars. Com es pot oposar algú al fet que les famílies puguin veure realitzada una voluntat tan natural i humana? Com els poden negar la dignitat d'un desig tan essencial de què gaudim la resta de la població?

Vull, en canvi, agrair el compromís democràtic, les aportacions constructives i la voluntat de consens de Convergència i Unió i de tots els grups que donaren suport a la llei. Gràcies a això, és ja una realitat.

Una llei pionera a tot l'Estat. Catalunya és la primera a tot Espanya en assumir aquest deure públic. L'acció coherent i compromesa d'aquest Govern contrasta

amb la situació que s'està produint en altres zones de l'Estat, en què les administracions es van passant la responsabilitat d'unes a les altres i la decisió acaba en mans dels jutges, fent encara més penosa la travessia de les famílies cap a la justa reparació que demanen. Pel Govern de la Generalitat, en canvi, la petició de les famílies és un dret i, com a tal, un deure d'actuació per part de les institucions, i això ho hem dut a terme sense dilació.

No pretenem assolir en pocs anys el que a d'altres països ha suposat decennis, però sí, si més no, atendre una demanda tan bàsica i tan carregada de raó com és, majoritàriament, la dignificació de les sepultures. Val a dir que durant aquest temps, des de l'inici del seu debat parlamentari, el Govern no ha parat d'actuar per preparar el camí de la seva aplicació, i vull destacar tres accions molt significades.

La primera, l'elaboració del Mapa de fosses de Catalunya. L'objectiu del mapa és conèixer les fosses que hi ha a Catalunya, de quin tipus són i on es troben localitzades. En el moment de la seva presentació, se'n comptabilitzaren 179. Però durant aquest temps, gràcies a la tasca d'aquest departament, junt amb ajuntaments i investigadors, s'han anat descobrint i coneixent indicis de noves fosses i estem en procés d'actualització del mapa. És a partir d'aquesta radiografia que la Generalitat, junt amb la comissió tècnica que preveu la Llei de fosses, els familiars, les entitats i en diàleg amb la resta d'institucions, decidiren quina actuació prendre en cada cas concret.

Així mateix, s'ha dut a terme una prova pilot d'exhumació d'una fossa al municipi de Gurb, que ens servirà per elaborar el protocol i reglament de les futures exhumacions en aplicació de la llei.

En tercer lloc, la dignificació de la fossa de Cervera, un exemple a seguir i una referència del que serà l'actuació majoritària derivada de la llei i que extrapolarem a les fosses, fins ara oblidades, que hi ha a Catalunya. Una fossa, la de Cervera, en què vull destacar i reiterar un cop més que es troben enterrades més de quatre-centes víctimes de la repressió a la rereguarda republicana, refugiats i desplaçats per la guerra –nens, dones, gent gran–, soldats dels dos bàndols que moriren en el front de guerra i soldats republicans ferits als hospitals de rereguarda. Tots, sense distinció, compartint sepultura; tots, sense distinció, dignificats per aquest Govern. Es tracta, en aquest cas, d'una modesta reparació simbòlica, però d'una enorme significació per a les famílies i per al conjunt de la societat. A partir d'ara, comptarem amb una llei que permetrà impulsar totes aquestes actuacions.

Tenim l'oportunitat, doncs, d'oferir un record sense amargor de la injustícia i de les rancúnies del passat, que doni satisfacció a les víctimes i als seus familiars i que, al mateix temps, fonamenti i reforci la nostra convivència futura. I aquest record pot tenir, estem convençuts que té una important funció en el present, perquè, si el trauma i el dolor remetent al passat, el valor de l'exemple que ells van donar i el que avui donem nosaltres com a societat democràtica i madura remetent

cap al futur, cap a una societat més agermanada, cohesionada i justa.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula, d'acord amb els articles 109.4 i 112.1 del Reglament, per presentar els treballs de la comissió, l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch, que en va ser designat relator.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Consellers... Primer de tot, una salutació a totes les persones que ens acompanyen. En aquesta primera intervenció com a relator, destacaré algunes característiques de la tasca de la ponència, que ha estat integrada pels diputats Santi Vila, de Convergència i Unió; Josep Maria Balcells, del PSC - Ciutadans pel Canvi; Maria Mercè Roca, d'Esquerra Republicana; Rafael López, del Partit Popular; Albert Rivera, del Mixt, i jo mateix. I voldria destacar tres característiques.

La primera, la importància que ha tingut per a la llei la fase de compareixences. Varen comparèixer associacions diverses: la de la Recuperació de la Memòria Històrica, la pro Memòria als Immolats, la de Familiars de Represaliats pel Franquisme, l'Associació Catalana d'Expresos Polítics, la d'Exinternats del Franquisme, la de Víctimes de la Repressió Franquista, la comunitat religiosa gabrielista o la Comissió de la Dignitat. També varen comparèixer experts en diverses matèries: periodistes com la Montse Armengou; representants de l'Institut de Medicina Legal; historiadors com Antoni Segura, Conxita Mir, Queralt Solé o Joan Villarroja; biòlegs i arqueòlegs, o magistrats com Antonio Doñate o Ricardo de Prada.

Les compareixences varen ser extraordinàriament interessants i emotives. Són un document molt útil per analitzar d'aquí a un temps no ja la petita història d'aquesta llei, sinó també la mateixa història de Catalunya; compareixences útils, a més, per modificar, precisar i matissar el projecte llei. A les compareixences ens vàrem emocionar i vàrem aprendre. Per tant, un agraïment a totes les persones que varen comparèixer, bona part de les quals són avui aquí, entre nosaltres.

La segona característica del treball de la ponència ha estat la voluntat de consens, el més ampli possible. Es varen presentar 113 esmenes: 52 del PP, 30 dels grups que donem suport al Govern, 17 de Convergència i Unió i 14 del Grup Mixt. De les 83 esmenes de l'oposició, 30 han estat acceptades o transaccionades i moltes de les 30 esmenes dels grups que donem suport al Govern també han estat transaccionades amb l'oposició. Convergència i Unió ha retirat les seves esmenes que quedaven vives, i resten les del PP i les del Grup Mixt.

Els canvis més destacats sorgits de les esmenes serien els següents. L'ampliació del títol de la llei, per tal de recollir el doble objectiu de localització i identificació, però també de dignificació dels llocs on hi ha fosses

comunes. Un segon aspecte, la vinculació de l'origen de la llei, no tan sols a l'article 54 de l'Estatut, el de la memòria històrica, sinó també a l'article 4, que recull l'obligació dels poders públics catalans de promoure l'aplicació de la Declaració dels drets humans. Un tercer element, la concreció de les persones i entitats legítimes per instar l'exhumació de restes. I un quart element, la transformació de la prevista comissió assessora en un comitè tècnic per ressaltar, precisament, aquesta característica de les seves funcions.

Tercer element del treball en ponència. Jo diria –i penso que puc parlar en nom de tots els companys i companyes– que ha estat un treball interessant i agradable. Un ambient de treball positiu, facilitat per a la col·laboració constant i la predisposició al diàleg per part de la conselleria, i molt en concret del secretari de Relacions Institucionals, Josep Vendrell, i de la directora general de la Memòria Democràtica, Maria Jesús Bono. La bona tasca dels meus companys i companyes de ponència: d'en Josep Maria Balcells i la Maria Mercè Roca, amb qui ja formem el tripartit de polítiques de la memòria; d'en Santi Vila, de Convergència i Unió, al qual se li nota la seva qualitat com a historiador i la voluntat de consens pròpia d'un alcalde, i d'en Rafael López, del PP, no hem coincidit en tot, segurament no hi coincidirem tampoc avui, és lògic, però en vull destacar també la seva actitud positiva. També l'interès mostrat pel lletrat Antoni Bayona, que s'ha concretat en valuosos suggeriments tècnics que han millorat el projecte, i fins i tot amb una esmena tècnica que avui aprovarem; la tasca del gestor Eduard Principal, i la dels serveis de correcció lingüística.

Moltes gràcies.

El president

Passem al debat amb la defensa de les esmenes reservades, i té la paraula en primer lloc, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i posicionar-se respecte al text del dictamen, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor conseller, gràcies per les seves explicacions. També gràcies al relator, per les seves amables paraules al meu grup, malgrat que no donarem suport a aquesta llei. I donar també la benvinguda i les gràcies per la seva assistència a les diferents entitats de memòria històrica, que hem compartit debats importants, que ells saben quin és el valor de la democràcia, amb la qual cosa saben quin és el valor també de no estar-hi d'acord al cent per cent, perquè ells saben el que és lluitar també per la democràcia, amb la qual cosa també donaré les gràcies a totes les entitats, malgrat que avui, doncs, no hi puguem estar d'acord.

Primer, dir que el nostre grup ja va presentar una esmena a la totalitat en aquesta llei, que va significar introduir un debat ric i plural al que enteníem que no era un debat ni ric ni plural. Fins i tot el senyor conseller ja es va enfadar quan vaig dir que no havíem assolit –i ens semblava important i ara m'hi referiré– la igual-

tat entre totes les víctimes de la Guerra Civil, que en van ser moltes. Més enllà –més enllà– de les persones que estaven mobilitzades políticament, va haver-hi una gran majoria, una gran part dels ciutadans i ciutadanes d'Espanya que es van veure víctimes de tot el que havia passat, es van veure en llocs determinats víctimes del que havia passat i de la seva història.

Primer he de dir: el nostre partit ha tingut molt interès en aquesta llei, que s'ha demostrat amb cinquanta-dues esmenes, quasi el 50 per cent de totes les esmenes que s'han presentat, cinquanta-dues esmenes. Lamentablement –i ho ha dit el relator molt bé–, no hem pogut arribar a acords. N'hem transaccionat deu i ens n'han acceptat tres; és un 25 per cent del total. Però entendran que amb un 25 per cent..., el que vol dir és que l'esperit que nosaltres volíem incloure en aquesta llei no s'ha complert. Això és un primer punt i que justificaria esmena a la totalitat; de cinquanta-dos, només un 25 per cent, justificaria que no hi puguem votar a favor.

Una cosa que vull dir i que quedi molt clara, perquè, si no, senyor conseller, al final, mentim amb les paraules. Vostè ha parlat de compromís democràtic de Convergència i Unió. I del Partit Popular de Catalunya. És que en una democràcia, encara que no pensin com vostè, senyor Saura, i encara que li sembli mentida, pot haver-hi un compromís democràtic que no pensi exactament com vostè. I nosaltres ho diem i ho tornem a dir i ho tornarem a dir: sempre estarem amb les víctimes, sempre estarem amb els familiars de les víctimes. Aquelles persones que vulguin enterrar dignament les seves persones sempre ens tindran al seu costat –sempre. Sempre estarem per la reparació de les víctimes.

És que no es pot venir aquí, senyor conseller, com vostè ha vingut, i dir-nos que el Partit Popular, bé, doncs, quasi està a fora d'un consens democràtic. Vostè sap perfectament o hauria de saber, com a conseller de Relacions Institucionals, d'Interior, de seguretat –el que sigui, tota la macrocartera que li han donat–, vostè hauria de saber que en aquest país s'han aprovat vint-i-dues normatives al llarg de tota la democràcia –vint-i-dues normatives al llarg de tota la democràcia–, amb el consens de tots els partits polítics, per a la reparació de les víctimes de la Guerra Civil; 570.000 víctimes s'han beneficiat d'aquestes vint-i-dues mesures, amb un cost total de 16.000 milions d'euros. Vostè creu que amb això no hi ha un compromís per part del nostre grup? De què ens hem de justificar? Què hem de justificar? En tot el que sigui estar al costat de les víctimes, hi estarem a favor. En tot el que sigui polititzar –i això em sembla molt important: polititzar– o posar al servei d'una ideologia determinada certs paràmetres, hi estem en contra. I li ho hem dit.

I li ho hem dit perquè, fixi's –i em refereixo a vostè perquè ha fet la primera intervenció, després vindran altres grups–: aquí s'aprova l'any 2003, em sembla recordar, la Moció 359/VI, aprovada per tots –i em refereixo ara especialment i em dirigeixo especialment a les entitats de memòria històrica, i ho saben perfectament–, aprovada per tots, per tota la cambra, que es deia que s'havia de recuperar, que les famílies tenien dret a recuperar els seus familiars i que tenien dret a enterrar-los dignament. Hi vam votar tots a favor, any 2003. Fins i tot, quan

vostès arriben al Govern, ja hi havia un pla, per part del Govern de Convergència i Unió, que s'havia creat un consorci, s'havia creat un mapa, l'Institut de Medicina Legal de Catalunya ja hi havia posat fil a l'agulla i s'havia parlat amb el Ministeri de Justícia perquè pogués incorporar-s'hi.

Què ha passat del 2003 fins ara? Sis anys, just sis anys. Què ha passat fins ara? Què s'ha fet? Quines polítiques s'han fet? L'any 2007 s'aprova la Llei de memòria històrica, que també havia d'ordenar la forma en què les famílies podien demanar poder enterrar dignament les seves famílies. Què s'ha fet fins ara? L'any 2004 es presenta un protocol per part d'Esquerra Republicana de Catalunya; protocol que després passa, l'any 2005..., el senyor Apelles Carod i el senyor Bargalló ens presenten un decret, 2005: quatre anys més. Jo ho sento molt, però nosaltres el que veiem, senyor Saura, és que aquí hi ha hagut una lluita interna entre el tripartit pel protagonisme de la memòria històrica.

I, escolti, no ho diem nosaltres, i els que van estar a la Llei de memòria històrica ho saben perfectament, que, quan va venir el senyor Albert Balcells, que no és sospitós de ser del Partit Popular de Catalunya, ens va dir: «És que la memòria històrica sembla que és, pel Govern de la Generalitat, una memòria tripartida. És a dir, es reparteixen el MNAC per al PSC, el Centre d'Història Contemporània per a Esquerra Republicana i el Memorial Democràtic per a Iniciativa per Catalunya Verds.»

Per què hem estat perdent sis anys? Per què? Per una senzilla raó, perquè vostès han volgut lligar un aspecte tan bàsic com és el dret de les víctimes i dels familiars de les víctimes a la gestió política i ideològica de la memòria històrica. I a això és on nosaltres li diem: «No hi estem d'acord.» No hi estem d'acord. No hi estem d'acord perquè la memòria històrica que vostès propugnen –que, fixi's, i ara m'hi referiré, després de la «memòria històrica» passa a «memorial democràtic», molt curiós– és la divisió de nou –la divisió de nou– entre els espanyols, entre bons i dolents. No estem d'acord a posar la memòria històrica als interessos polítics i ideològics d'una ideologia determinada, no estem d'acord tampoc en el marc que s'estableix que és el marc de la memòria històrica i en aquesta gestió.

I permeteu-me que faci una miqueta d'història, perquè es sàpiga, perquè..., siguem clars, quan sorgeixen les polítiques..., les polítiques, no? Jo respecto molt que hi hagin entitats que sempre han estat lluitant per la recuperació de la memòria històrica, malgrat que personalment crec que en aquest país mai s'ha perdut la memòria històrica del que va ser la Guerra Civil, mai s'ha perdut. I només cal veure tota la bibliografia que hi ha i tot el debat que hi ha, eh? Mai s'ha perdut. (*Veus de fons.*) És una opinió personal. I, si no, vagin a qualsevol llibreria i mirin la part d'història; ja veuran si s'ha perdut o no s'ha perdut la memòria històrica en aquest país.

Escolti, quan sorgeixen –quan sorgeixen– les polítiques de memòria històrica? Justament sorgeixen quan el Partit Popular obté majoria absoluta –justament sorgeixen quan el Partit Popular té majoria absoluta. Saben per

què? Perquè vostès veuen –vostès veuen– que aquest missatge, que hem pogut veure en aquesta campanya amb el Partit dels Socialistes de Catalunya, que deia que hi ha una dreta molt dolenta, molt dolenta –«que viene la derecha», se'n recorden?, «que viene la derecha», eh?–, molt dolenta, molt dolenta, ja no fa por. Quan veuen als estudis sociològics que, per a la joventut, això de votar esquerra o dreta, doncs, escolti, són opcions igualment vàlides. I vostès diuen, perquè vostès es creuen que la democràcia són vostès... Jo me'n recordo; un lema del Partit Socialista de Madrid deia: «Para que gane la democracia»; només votant-nos a nosaltres guanya la democràcia.

I vostès veuen que estan perdent aquesta batalla ideològica que l'esquerra és molt bona –és molt bona–, molt democràtica, i la dreta és molt dolenta. (*Veus de fons.*) O reaccionària. Es nota que el senyor Joan Ferran té les idees polítiques de la Transició, de la lluita de la Transició. Molt bé. Han passat, senyor Ferran, han passat molts anys, i la nostra generació diu que no, que hi ha una dreta democràtica totalment legítima, que hi ha una esquerra democràtica totalment legítima i el que no es pot fer és, amb paràmetres de la Guerra Civil, analitzar quina és la dreta i quina és l'esquerra en aquest país. (*Remor de veus.*)

Per tant, el mateix concepte de com es gestiona la memòria, de quin és el concepte de «memòria», de quins són els bons i els dolents –de quins són els bons i els dolents–, a nosaltres no ens agrada.

Però a més és el mateix concepte de «memòria històrica». Què significa «memòria històrica»? Hi té molt a veure; hi té molt a veure perquè s'emmarca, aquesta llei, precisament, en les polítiques de memòria històrica. Què significa la memòria històrica? En aquest país les memòries són plurals –les memòries són plurals–; van passar moltes coses en molts municipis.

I fixi's quin és un dels perills. I aquí apunto un dels perills exactes –exactes– de la llei (*veus de fons*) –sí, senyora Camats, exactes de la llei–, en un article determinat –en un article determinat–: quan es diu que es té dret a conèixer la veritat dels fets encara que sigui molt dura. Veig que el senyor Santi Vila somriu perquè se la coneix molt bé, la llei.

Vostès saben què pot significar això en els municipis petits de Catalunya? Veig alguns alcaldes de municipis petits. Amb una lògica metropolitana això no seria cap problema. Però vostès saben què pot significar aquest article a molts municipis petits de Catalunya, reobrir el debat de si el teu avi va fer el què o el meu avi va fer el què, que és memòria, però vostès saben que... Vostès han vist el cost social que té això? Que a molts municipis... I els recordo que Catalunya és un país de petits municipis; tenim gairebé mil municipis a tot Catalunya, és un país de petits municipis.

Nosaltres no podem donar recolzament a això. És que la majoria de gent no dona recolzament a això. La majoria de gent no dona recolzament a això. Jo respecto molt que hi hagin entitats que facin d'això, doncs, la seva opció. I ho respecto molt. Però la major part de la gent no vol això –no vol això–, no vol aquesta gestió de

la memòria històrica. Per no parlar de la parcialitat, com he dit, de la memòria històrica, a més a més d'un punt que em sembla importantíssim –d'un punt que em sembla importantíssim–, que és que des d'alguns punts s'intenta la superació del marc constitucional, la superació de la concòrdia que vam aconseguir, del consens que vam aconseguir amb la Transició.

I em sembla que és un punt important. I dic que és un punt important perquè el que no es pot dir i és mentida és que en aquest país no va haver-hi una reconciliació, que en aquest país no es va..., i es volia mirar endavant i que aquest país no es va construir amb gent de totes les parts, de l'esquerra, de la dreta, que volien mirar endavant i no mirar contínuament endarrere.

Per tant, nosaltres sempre estarem a favor, com he dit, sempre estarem a favor, del recolzament a les víctimes, sempre. Sempre estarem a favor..., perquè ja s'ha fet, i li posava el cas, i me'n recordo perfectament, quan vam fer el debat, el primer debat, el cas de la Diputació de Segòvia o el cas d'altres ajuntaments, sempre estarem a favor de la recuperació i la dignificació, que les famílies puguin enterrar els seus familiars dignament, sempre. Del que no estarem a favor és que això s'ajunti –que això s'ajunti– amb les polítiques de memòria històrica, que s'ajunti a les polítiques de memorial democràtic, com dient que va haver-hi unes persones que són més demòcrates que altres, i que això s'ajunti a la gestió que fa i que en aquest cas farà vostè com a conseller.

Actualment –mira, en poso un exemple– només aquest any les polítiques de memòria històrica ens costaran, només aquest any, a tots els catalans, 6,5 milions d'euros –6,5 milions d'euros. Un problema de la memòria econòmica de la llei; la llei diu textualment «segons les consignacions pressupostàries», s'aplicarà segons les consignacions pressupostàries, segons la disponibilitat pressupostària.

Sap què vol dir això? Això té dos perills. El primer perill, que les disposicions pressupostàries estiguin en funció dels compromisos electorals, estiguin en funció del fet que sigui un any electoral i, per tant, en aquell any s'ha de fer més fotos. I el segon perill, que em sembla més greu, és que totes aquestes promeses, totes aquestes esperances que s'han posat, per manca de consignació pressupostària, al final acabin en una frustració per part de les famílies, per part de les entitats.

Per tant, ho repeteixo, nosaltres estem a favor de tot el que sigui la dignificació, perquè ho hem demostrat sempre: vint-i-dues normes aprovades per unanimitat al Congrés dels Diputats, que han servit perquè 570.000 persones d'aquest país recuperessin la dignitat, més de 16.000 milions d'euros; sempre hem estat a favor que les famílies puguin enterrar dignament els seus morts, del que no estem a favor és de tornar a parlar de bons i dolents, del que no estem a favor és de tornar a una memòria selectiva –a una memòria selectiva– i a una gestió ideològica i política del concepte de «memòria històrica».

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, senyor president.

El president

Pot defensar les esmenes del Grup Mixt i fixar posició sobre el text del dictamen l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, conseller, nosaltres tenim una sèrie d'esmenes que mantindrem vives en aquest debat que van bàsicament encaminades a dos punts essencials per nosaltres. Un d'ells és garantir els drets individuals de les persones i en definitiva de les famílies a la confidencialitat de les dades de protecció, en definitiva de les dades, que enfoquen en aquest cas clarament el que són els drets individuals de les persones. És a dir, creiem d'entrada que sí que hem de defensar els drets de les persones a treballar, a poder treballar i conèixer on estaven els seus avantpassats, què va passar durant la Guerra Civil, què va passar durant la dictadura.

Però sobretot les nostres esmenes van en un sentit més tècnic, en aquest cas, a garantir aquesta confidencialitat, per una banda; en un altre, garantir també que siguin llicenciats, professionals els qui treballin en aquesta recerca.

Una altra de les esmenes, també, va encaminada a reduir el que creiem que és moltes vegades burocràcia de l'Administració, i ho hem dit en altres lleis. Aquí es parla de creació o de transformació en comitè tècnic. Creiem que nosaltres hauríem d'anar en tot cas a poder demanar ajuda, quan calgui, per part de l'Administració i no a crear, amb cada una de les lleis que fem, comitès assessors, comitès tècnics, comissions, perquè ho estem fent amb cada llei que estem fent aquesta legislatura, i cada cop en tenim més.

Per tant, nosaltres creiem que en moment com el que estem no és moment de crear més burocràcia sinó que és moment de reduir-la, no és moment de crear més comissions assessores i més assessors i més càrrecs de confiança, sinó que en tot cas és moment de reduir-ho. Per tant, amb la mateixa coherència que hem mantingut a totes les lleis en aquesta legislatura, també hem mantingut una esmena per marcar definitivament políticament que això és el que volem.

Però al marge de les esmenes concretes i d'alguna transacció que s'ha pogut fer, també volem dir d'entrada que aquí hi ha un conflicte, des del nostre punt de vista, per Ciutadans, per veure quina posició prenem davant d'aquesta llei. Per una banda, tenim els drets dels familiars i els drets de les persones –la dignitat, en definitiva, d'aquestes persones– a conèixer a on van ser enterrats els seus avantpassats o a quines fosses comunes estan, en quina localització o a quin indret estan, i per tant, en definitiva, a dignificar la posició d'aquestes persones, dels familiars que estan vius i de les persones que van morir. Aquest és per nosaltres l'eix essencial que hauria de ser d'aquesta llei.

A l'altra banda de la balança, tenim el perill –el perill–, i és així, de l'interès –de partits polítics, d'entitats, de qui sigui– de polititzar una llei com aquesta, que seria una llàstima, seria un pas enrere.

Per tant, a l'hora d'afrontar aquest debat nosaltres ens plantejàvem aquest dos àmbits: el sí a la dignitat de les persones, el sí a la dignitat dels familiars que volen conèixer què va passar amb els seus familiars, i, per altra banda, hi insisteixo, el perill..., i quan dic «perill» ho dic perquè ja ha passat en aquest país i no és la primera vegada, i hem vist els darrers mesos fins i tot, i anys, la utilització política que es pretén fer moltes vegades des dels àmbits públics de la memòria històrica. I, per tant, aquest és el balanç, el debat real que tenim a l'hora de fer aquesta llei.

Per tant, nosaltres, a l'hora de votar aquesta llei, de mantenir les nostres esmenes, tenim molt en compte aquests dos balanços. I dintre d'aquestes balances, en un d'ells..., els insisteixo que hem d'aprendre dels nostres errors històrics, i és important que es pugui fer aquesta localització, que es pugui conèixer en definitiva què va passar amb moltes persones durant la Guerra Civil i durant la dictadura, per no cometre errors, perquè un país ha d'aprendre dels errors de la seva història. I si hem de fer una llei com aquesta, o com d'altres, i hem de prendre mesures com les que volem prendre, per mi, personalment, no és més que per la dignitat d'aquestes persones i per aprendre dels errors que es puguin haver comès, que s'han comès en la història del nostre país. I en aquest sentit crec que és positiva, aquesta llei, en aquesta part.

Ara bé, per altra banda, a l'altre costat de la balança, hi han riscos, hi han riscos fins i tot redactats concretament en aquesta llei. Un d'ells ja l'apuntava un portaveu anterior. Jo el veig des d'un altre punt de vista, no tant de bons i dolents, que era el fet de conèixer la veritat, sinó de qui diu que qui és la veritat i què és la veritat.

I, clar, parlar en una llei d'un parlament i dir que tenim dret a conèixer la veritat..., home, doncs, aquest lema l'han dit des de mil sectors diferents durant la història i durant els darrers mesos; hi ha molta gent que diu allò: «Tenemos derecho a conocer la verdad», i no precisament en aquest sentit. Perquè, clar, què és la veritat?, qui diu què és la veritat? I a més ho farem amb la llei i per governs, dir el que és la veritat? Doncs, home, a mi i al nostre grup ens fa una mica de por que algú ens digui el que és la veritat, sobretot perquè, si veiem la realitat i la manipulació, moltes vegades, de la història que es fa des de les administracions públiques, doncs, home, a un se li posa la pell de gallina de pensar que alguns diran qui és la veritat i qui dirà què és la veritat, que també ens preocupa, no ens enganyarem.

El conseller insistia en la seva exposició, doncs, en la voluntat –i això s'ha de reconèixer que és cert, en la llei– de no distingir entre víctimes. I és cert, és absolutament cert, i nosaltres hi estem a favor i creiem que és positiu, i és un esforç que s'ha de fer en una cambra parlamentària.

Però que no es digui o no s'intenti separar entre víctimes no vol dir que la veritat que es pugui relatar sigui una veritat absoluta. I no es pot incloure des del nostre punt de vista en un articulat parlar de veritats, sobretot, hi insisteixo, quan aquí mateix, a Catalunya, i a altres parts d'Espanya, es manipula contínuament la història

des de les administracions, es manipulen els llibres de text sense anar més lluny.

Clar, que a mi qui m'ha de dir què és la veritat, els mateixos que han «enganyat», entre cometes, els nostres alumnes dient que la guerra entre els Àustria i els Borbons era una guerra d'independència de Catalunya contra Espanya? Aquests són els que ens han de dir quina és la història? Doncs, anem apanyats! (*Remor de veus.*) Perdoni'm l'expressió. Anem apanyats! Aquells que diuen que teníem drets de no sé què quan no hi havien drets, que hi havien en definitiva súbdits i coronas? No, home, no! Si aquests ens han de dir què és la veritat, anem apanyats!

Per tant, la por quina és? Que aquells mateixos que manipulen la història de Catalunya o d'Espanya, aquells mateixos, ens diguin ara quina pot ser la veritat durant la Guerra Civil i durant la dictadura. I, la veritat, això, que no va gens, en definitiva, amb les víctimes i amb els familiars de les víctimes de la dictadura, sinó que en tot cas és un problema polític que tenim, doncs, la realitat és que té molt risc.

I, per altra banda, també podem caure en el risc que ja hem vist els darrers mesos, per què no dir-ho?, de començar amb una batalla, fins i tot portada als diaris i portada en primera plana, d'intentar, en comptes de parlar de les persones i de dignificar la posició d'aquestes persones, parlar més del que els interessa als polítics o als jutges estrella, eh? Això també ho hem tingut en aquest país i ho tindrem.

Per tant, nosaltres creiem que hi han riscos –que hi han riscos–, però perquè hi hagin riscos, també els ho dic, nosaltres no posarem pals a les rodes perquè això tiri endavant, també els ho dic. I no els posarem, no pel tripartit o per qui proposi aquesta llei, no ho farem per les víctimes i pels ciutadans que, en definitiva, sí que tenen drets garantits amb aquesta llei. Perquè encara que no ens agradi el qui pot fer-la i qui pot formular-la, encara que no ens agradi que hi hagi la veritat i que diguin que és la veritat, encara que no ens agradi el revisionisme des del punt de vista polític i no històric –tot això no ens agrada i ho diem clarament–, encara que no ens agradi, no posarem pals a les rodes perquè això tiri endavant. Però precisament per vostès, per les persones pels ciutadans, que sí que tenen drets, no per la part política. Perquè, sincerament, discrepem moltes vegades d'aquesta visió de revisionisme històric.

Perquè en definitiva el que no podem fer és cometre els errors de caure en el sectarisme polític i de caure, com ja deien alguns abans, en els bons i els dolents. I jo crec que sí que es dona un pas endavant amb aquesta llei, un pas endavant per intentar començar a dignificar tothom, eh? –dignificar tothom–, i no caure en l'error de dignificar uns millor que d'altres.

Però, per altra banda, també ens hem de plantejar si calia o si cal una llei. Perquè és un debat..., almenys a l'àmbit parlamentari ens ho hem de plantejar. Cal una llei? Cal una llei de caràcter autonòmic en aquest sentit? Cal una llei que reconegui això? Sí, pels drets –sí, pels drets. Cal una llei per poder fer polítiques, en definitiva, de conèixer la història de Catalunya o la història d'Es-

panya? No, no cal cap llei –no cal cap llei. Per parlar d'història no cal fer lleis. És que de vegades se'n oblidava que sí, que estem aquí per fer lleis, però és que fem lleis per a tot. No, fem lleis i no fem lleis d'aparador i de titular; fem lleis que serveixin per garantir drets a les persones, no lleis per garantir, en definitiva..., per què no dir-ho?, també moltes vegades lleis per fer comissions i per posar comitès assessors moltes vegades al servei d'alguns partits polítics. Això no es pot fer i això s'ha fet en aquesta cambra, en altres lleis. (*Remor de veus.*) Sí, sí, s'ha fet –s'ha fet. És així, la realitat.

Per tant, amb aquest balanç, nosaltres creiem que, sense posar pals a les rodes, és molt difícil també donar suport en determinats punts, com els deia, de revisió –a determinats punts d'intents, millor dit, més que..., intents, per altra banda, d'aquesta llei de marcar una línia determinada, fins i tot a l'exposició de motius, en la qual en general estem d'acord però en alguns punts concrets no estem d'acord, no?, perquè es fa un relat que no és exactament el que segurament hauria d'emmarcar una llei que garantís només drets a aquestes persones i a aquestes víctimes.

Però jo penso que, en definitiva, un país que no reconeix les persones que han mort en aquest país, en una guerra civil o per causes, en definitiva, de lluita dintre del seu país, històriques, no és un país que pugui mirar cap al futur. I per això sí que és important –per això deia que no hi posarem traves– que comencem a veure que a Catalunya i a Espanya necessitem –sense obrir ferides, però ho necessitem–, primer, conèixer els errors del passat, sense revisionismes, sinó conèixer els errors del passat i, segon, mirar cap al futur i que ens serveixi cap al futur, i no amb cap sentit de revenja, i no amb cap sentit de guanyadors morals i vençuts morals, sinó en sentit de futur. Perquè hi ha molta gent a Catalunya, moltíssima –jo crec que més d'un terç ja de la població– que ni tan sols ha hagut, per sort, de viure en una dictadura, però sí que ha de conèixer el que va passar al nostre país. Però, hi torno a insistir, ha de conèixer des del punt de vista històric el que va passar. No els hem de dir el que a alguns els agradaria o els agradaria que tinguessin a la seva memòria, sinó el que realment va passar.

Per tant, nosaltres creiem que, si no som capaços de tancar ferides, però per altra banda també reconèixer els errors que s'han comès, no serem capaços de mirar cap al futur. Per tant, jo faria també una crida, en definitiva, a tots els partits polítics que formen part d'aquesta cambra en general que no tinguem por a parlar dels temes. No tinguem por, com alguns diuen també: «No, aquest tema no es pot tocar perquè obre ferides.» Home, és que sí que es pot tocar, clar que es pot tocar, perquè hi han drets de persones darrere, perquè hi han persones que han de dignificar la seva posició. Com que no es pot tocar? Clar que es pot tocar: s'ha de tocar. Ara, que s'hagi de tocar no vol dir que s'hagi de tocar amb molta cura, i no vol dir que s'hagi de tenir molta sensibilitat, i no vol dir que no haguem de caure en l'error d'utilitzar políticament per part de qualsevol partit aquesta llei o qualsevol altre instrument de què ens dotem.

Per tant, en definitiva, el que volem posar sobre la taula des de Ciutadans és la cautela, els perills, la posició

de vegades escèptica també de com evolucionarà i què oferirà aquesta llei. Perquè crec que també és la posició que hem de tenir, responsable. Allò fàcil seria: «Home, parlem de les fosses comunes, només de les víctimes. Doncs, que no cal que ens mirem res. Endavant», no? Però és que hem de mirar què pot passar i en què pot derivar i com es pot interpretar i qui aplicarà la llei i quins perills podem tenir. Un exemple, parlant de drets, de víctimes i de persones, és l'atorgament que es fa, d'alguna manera, ja no només a les persones i a les víctimes, sinó també a les entitats o associacions privades. Nosaltres creiem que, si parlem de víctimes i realment l'objectiu és parlar de víctimes i parlar de familiars de víctimes, hauríem d'atorgar el dret principal i fonamental en aquesta llei a les persones.

I evidentment que estem absolutament encantats que puguin haver-hi associacions privades i entitats que treballin per la recerca, sí. Però la realitat és que si això és i s'ha fet pensant en les persones i pensant en aquestes víctimes, home, la legitimitat, en tot cas, per poder insistar a la recerca, a la localització hauria d'estar en mans només d'aquestes persones. Perquè no volem començar el joc d'obrir les fosses en pla polític. No, no, volem que sigui, en definitiva, per garantir aquests drets.

Per tant, insisteixo novament que crec que hi han alguns perills..., que dependrà en bona mesura de qui apliqui la llei, no ens enganyem, de qui apliqui la llei i de com l'apliqui. Això és veritat; aquest mateix instrument, aquesta mateixa llei amb una posició certament de consens, amb un govern que tingui clar que no es pot fer revisió històrica, que no podem parlar d'una única memòria històrica, sinó que hi ha moltes memòries i que la història és plural i en definitiva hi ha moltes interpretacions de la història i que és bo conèixer totes les interpretacions de la història –més que la veritat, com diu la llei– conèixer totes les interpretacions i el que va passar a la història des de tots els punts de vista, si tinguéssim un govern en aquest sentit i tinguéssim aquesta capacitat, segurament aquest mateix instrument podia ser un bon instrument. Ara, hi han aquests riscos i jo crec que hem de posar sobre la taula aquests riscos. I no fer-ho, ho torno a dir, seria, des del nostre punt de vista, irresponsable. I estic convençut que tots els grups parlamentaris de la cambra, doncs, tenim o podem tenir en compte aquests riscos. Però des del nostre punt de vista el que no podem fer mai és donar passes suposadament endavant per donar passes enrere.

Llavors, en aquest sentit, hi insisteixo per acabar, estic i estem satisfets des de Ciutadans que es pugui donar una passa endavant, que es pugui donar una passa endavant en el reconeixement de certs drets a moltes persones que ho necessiten, per la dignitat de les seves famílies, per la dignitat dels seus avantpassats, per quedar-se tranquils –per què no dir-ho?–, perquè és necessari i és una qüestió molt..., ja inclús cultural, poder conèixer i saber del teu passat, de la teva família, dels teus avantpassats és necessari per a les persones i la dignitat de les persones. I per això creiem que donem aquest pas endavant i que deixarem..., i no posarem traves perquè es doni el pas endavant, però tampoc podem obviar d'on venim, no podem obviar de quin tipus de lleis..., i moltes vegades es fa aquí, en aquest Parlament. Vam ser

crítics amb la Llei del Memorial Democràtic per com es constituïa i com era un organisme des del nostre punt de vista menys històric i més polític. I, per tant, emmarcat dintre d'aquest àmbit, també hem de tenir les nostres cauteles i plantejar, en definitiva, una sèrie d'esmenes a la mateixa llei i una sèrie de punts que no acabem de veure que s'hagin tancat exactament igual com seria, des del nostre punt de vista, idoni o objectiu per poder treballar amb una llei de tothom.

En definitiva, nosaltres creiem que la llei..., sabem que tirarà endavant per les majories que hi han; no ens hi oposarem. No podem votar a favor de determinats punts concrets perquè creiem que, ho torno a dir, és la nostra feina fer aquesta oposició també de controlar... (*s'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– aquestes normes. Però, en definitiva, sí que m'alegro personalment –personalment i com a partit ens n'alegrem– que això pugui generar, o pugui derivar, en definitiva, en la garantia dels drets de moltes persones, que finalment podran conèixer l'indret, la localització i, en definitiva, el seu passat, el passat dels seus familiars, que poden ajudar que trenta anys després de la transició, trenta anys després d'entrar en democràcia puguem començar a parlar sense por i sense tabús de molts temes, també de la nostra memòria, però sobretot que tinguem molt en compte que no podem caure en errors del passat.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició ara sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, en nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el senyor Santi Vila.

El Sr. Vila i Vicente

President... Honorable conseller, senyores i senyors diputats, representants de les entitats de memòria democràtica que ens visiten, representants del Govern, secretari general, directora, humilment, jo no sé si aquesta és o serà a partir d'avui una llei important. El que sí que sabem és que aquest és un tema important. Sabem que arreu de Catalunya existeixen 179 fosses, on poden arribar a jaure en aquests moments unes nou mil restes cadavèriques. Un país que es vol democràtic, que es vol civilitzat ha de garantir els drets i llibertats fonamentals, molt especialment els vinculats a la vida humana, a la seva dignitat, encara que fer-ho ens enfronti i ens posi al davant d'un passat que ens resulta dolorós o que ens resulta incòmode. Aquesta és, per tant, necessàriament, una llei que té a veure amb el dret a la veritat, amb el dret a la justícia, amb el dret a la reparació, a la reparació del dolor.

Dit això, també és veritat que nosaltres hem volgut deixar molt clar que no ens sentíem còmodes amb aquells qui volien trobar en aquesta llei un pretext per reescriure o per tornar a donar una dimensió fins i tot penal a determinats fets que avui en dia estem en condicions d'haver deixat –creiem sincerament– definitivament enrere. Que no ens passi, deia algun dels compareixents a les portes de la sala, que els nêts siguem menys generosos

que no ho van ser els nostres pares o els nostres avis a l'hora de girar la vista enrere. Per tant, segurament aquell concepte de «justícia transicional» que el magistrat Ricardo de Prada ens va fer posar sobre la taula i que es referia, en definitiva, a com algunes societats han estat capaces de passar de la dictadura a la democràcia, a la llibertat, i fer-ho en nom de la reconciliació, aquest ha de ser un dels horitzons que no hem de deixar distreure per iniciatives que busquin honestament reparar, garantir el dret a la veritat o el dret a la justícia.

Inicialment el projecte de llei es plantejava legislar sobre la localització, sobre la identificació i sobre l'exhumació de cossos, abordant aquesta qüestió des de totes les seves perspectives, des de la seva complexitat jurídica, des de la seva dimensió arqueològica, sanitària, forense, històrica, política. Amb el pas dels mesos, en els treballs en comissió han guanyat força sobretot el repte de la localització, el repte de la identificació i ha anat perdent segurament èmfasi la voluntat d'impulsar processos d'exhumació. De fet, segurament, la regulació de les tasques de localització i dignificació per si soles no haurien requerit una llei.

D'altra banda, els diversos informes i compareixences que hem pogut anar seguint durant els darrers mesos han deixat clara la inviabilitat del propòsit d'obrir, i encara menys d'identificar, totes les fosses i restes existents. Tal com ja vam plantejar en el debat d'esmena a la totalitat del projecte, l'informe econòmic, per exemple, referent a l'avantprojecte de la llei que va elaborar el mateix Departament d'Interior amb data de 28 de gener ens recordava que obrir una fosa té un cost aproximat d'uns quaranta mil euros, una despesa a la qual caldria afegir els costos d'estudis antropològics, d'estudis genètics per a la identificació, que es quantifiquen en prop d'uns mil euros per individus. Això, de fet, si tenim en compte que existeixen 179 fosses amb més de nou mil restes, si tenim en compte que estaríem en condicions, en circumstàncies normals, d'obrir unes tres fosses l'any, ens obligaria, si haguéssim proposat aquest objectiu i donar-hi compliment, de destinar cinquanta-nou anys i mig i prop d'uns 16 milions d'euros a la consecució d'aquest objectiu.

Però no acaben aquí les objeccions d'inviabilitat dels processos exhumadors. Sabem també que les proves d'ADN per a la identificació de cossos de fet només tenen sentit si són comparables respecte d'algun familiar. Sabem, i així va sortir en el període de compareixences –veig aquí el catedràtic Segura que, per exemple, ens ho va recordar–, que, si ens proposéssim el repte de la identificació, en un 70 per cent dels casos fracassaríem, seríem incapaços d'identificar. De fet, si ho féssim en les fosses estrictament destinades a soldats, el resultat seria del cent per cent de fracàs.

A tots aquests esforços cíclics i que aconseguirien resultats migrats hem d'afegir l'experiència del cas. I, en aquest sentit, l'experiència que hem viscut recentment a Gurb, a Osona, ens demostra que les conclusions a les quals arribem sovint són força peregrines. «Tots els morts van morir com a conseqüència d'un context de batalla», escriu l'informe amb base a l'obertura de la fossa de Gurb, i així ho conclou l'informe i va ser deta-

llat en la compareixença. Gran conclusió. Podia haver escrit també: «Van morir quan van deixar de respirar.» Em sembla que per a un exercici d'aquestes característiques no cal, en definitiva, que violentem tot un moment que és especialment sensible i delicat. En tot cas, dels tretze cossos que, per exemple, es van aconseguir localitzar a Gurb, sabem que, de fet, un ha estat identificat de forma fefaent; tres, de forma probable. En definitiva, potser ens equivocariem si féssim del repte de l'exhumació el repte principal de la llei. En canvi, on sí que hi ha un recorregut important és en la localització i en la seva dignificació. Dels reptes..., aquests sí que aquesta llei jo crec que podrà resoldre definitivament.

Problemes de viabilitat, però problemes també de conveniència, de fins a quin punt és desitjable. La comissió s'ha persuadit que aquest és un tema complex, on conflueixen interessos que són diversos i, de vegades, contradictoris. «El repte que l'obertura de la fossa de Puigvistós no esdevingués un espectacle grotesc per als familiars i incòmode per al municipi ens va perseguir en tot el procés.» Així s'explicava el doctor Josep Arimany a propòsit de l'obertura de la fossa de Puigvistós, a Prats de Lluçanès, quan ens relatava la seva experiència. «A mi em vénen les llàgrimes als ulls quan veig que s'obren fosses i es remenen ossos de qualsevol manera», testimoniava Joan Pi Cabanas, membre de l'Associació d'Exinternats del Franquisme.

A vegades els interessos són diversos: interessos i drets personals, drets civils fonamentals, motivacions polítiques vinculades a l'exercici de memòria, al foment de determinat relat de la història nacional, interessos acadèmics, econòmics, lucratiu, urbanístics. En obrir la possibilitat de declarar la utilitat pública d'un terreny on es localitzi una fossa estem obrint la possibilitat d'una via expropiatòria. A vegades aquests interessos seran contradictoris i, si aixequem una mica la mirada i veiem què ha passat arreu de l'Estat espanyol, descobrim la complexitat d'aquest tema.

Per exemple, l'oposició furibunda de l'alcalde d'Almeria, per a qui l'obertura de les fosses era, en la seva opinió, reobrir ferides. Tot i així, el mateix alcalde d'Almeria s'avenia a erigir un monument memorial damunt d'aquesta fossa. Alguns diran: «Home, és que l'alcalde d'Almeria és del Partit Popular», però no ha estat molt diferent la posició de l'alcalde de Córdoba, Rosa Aguilar, d'Izquierda Unida, quan també es mostrava refractària a obrir una fossa d'un exdiputat del Partit Socialista.

El cas de la fossa on jauen les restes de Federico García Lorca, un cas realment que ens ha fet pensar molt, perquè ha posat en evidència una contradicció que sempre trobarem en l'obertura de moltes fosses, que és la contradicció entre el dret legítim a la intimitat dels familiars i el teòric dret d'alguns a apropiars'ho políticament, a fer-ne una interpretació política, per molt ben intencionada que sigui. «Hurgar en la fosa de mi tío Federico García Lorca es una profanación», va escriure el seu nebot, un nebot que, a més a més, té la condició de víctima de la Guerra Civil, perquè el seu pare va ser afusellat pocs dies abans o després del mateix afusellament del Federico García Lorca. «Donde no se

sabe, que se averigüe, pero donde se sabe, para qué», rematava Fernández Montesinos. Envers d'aquesta posició..., els qui han plantejat, en canvi, «Lorca es de todos». De qui és Lorca, si no dels seus familiars? En un estat de dret no hem de tenir claríssim que, aquests drets fonamentals, els correspon sobretot gestionar-los als familiars directes?

Bé, quant al tràmit d'esmenes, el nostre grup ha perseguit bàsicament tres objectius, que de fet són quatre. En primer lloc, limitar i precisar qui té dret a instar l'exhumació dels cossos; en aquest sentit, la nostra aposta, reeixida, ha estat acotar aquests drets als familiars. Segonament, reforçar tots els aspectes relacionats amb la dignificació de les fosses comunes. En tercer lloc, vincular aquesta llei no només a una qüestió de memòria democràtica, sinó també a l'ineludible compromís de la democràcia amb els valors més fonamentals, especialment el valor de la dignitat humana; la referència a l'article 4 de l'Estatut ha estat determinat. Puntualment, també hem volgut aprofitar per incidir en la necessitat que el Govern de Catalunya recolzi l'existència o la recuperació, la dignificació de les fosses existents en els cementiris municipals i que requereixen d'un protocol per impulsar-ne la dignificació.

Bé –i vaig acabant–, voldríem celebrar l'esforç transaccional que han fet els diversos grups i, en definitiva, la possibilitat d'acceptar aquests quatre punts que per nosaltres eren importants i que han permès que el Grup de Convergència i Unió finalment recolzi aquest projecte. Deixin-me, però, que els faci algunes consideracions finals.

En primer lloc, des del punt de vista del finançament de les actuacions. El 3 de desembre de l'any passat, el Govern de l'Estat s'adreçava a totes les comunitats autònomes instant-les a signar un conveni de col·laboració per impulsar protocols d'exhumació. El País Basc i Canàries s'hi han sumat. Desconeixem per què el Govern de Catalunya encara no ha estat en condicions de fer-ho. Ens sembla que en aquest sentit és important que les institucions col·laborin i es facin coresponsables.

Segona consideració final, una constatació. A la vista de l'important consens que aconseguirà aquesta llei, em sembla que ens hem de felicitar perquè el deure de memòria, el dret a la veritat, ha estat en aquest cas una ocasió per exhibir que la cultura política a Catalunya és una cultura política que té ben poc a veure amb la tradició fraticida, maniquea, caïnita, que impera entre socialistes i populars arreu de l'Estat espanyol. I em sembla que aquí fem de nou una exhibició que la cultura política del catalanisme –si em permeten ser encara una mica més acotat–, doncs, està per sobre de determinats debats de vol gallinaci.

En aquest sentit vull agrair, perquè és un honor de treballar-hi plegats, l'esforç que han fet el diputat Jaume Bosch, el diputat Balcells, la Maria Mercè Roca i, amb les dificultats que suposo que imposa la lògica general, el diputat López, que, en definitiva, en els treballs de ponència i de comissió hem estat en condicions de fer avançar aquesta llei, esmenant tot el que eren possibles despropòsits.

Finalment, un desig –i acabo. Arreu de l'Estat, d'ençà de l'any 2000 s'han exhumat prop de dos mil cossos; en molts casos s'ha convertit aquesta experiència, veritablement, en exhumacions..., veritables i impúdics espectacles. Crec que avui, en aprovar aquesta llei, dotem el Govern d'un instrument precisament per estalviar que possibles exhumacions esdevinguin impúdics espectacles i, per tant, hem dotat, des d'aquest Parlament, el Govern d'una llei que pot regular restrictivament les exhumacions i que pot apostar fort per completar la localització i la dignificació de les fosses, en definitiva, de les víctimes de la Guerra Civil.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, demà farà just un any que en aquesta cambra es feia el debat de totalitat del projecte de llei que avui ens disposem a aprovar, un projecte amb tres paraules clau que encapçalen el text: localització, identificació i dignificació. Dotze mesos de tramitació parlamentària ens han permès fonamentalment dues coses.

La primera i la més important ha estat escoltar la veu, moltes veus, de persones especialment interessades per la localització de fosses de persones desaparegudes durant la Guerra Civil o com a conseqüència de la repressió franquista; interessades algunes en la recuperació, si era viable, de les restes dels seus familiars, interessats la immensa majoria en la dignificació d'aquests espais de memòria on reposen víctimes anònimes d'aquells anys de violència, de guerra o de repressió.

En segon lloc, ens han permès esmenar, polir, precisar el text que havia presentat el Govern. Gràcies a un aprofundiment i un major coneixement dels elements que comporta l'aplicació d'una llei d'aquestes característiques, hem pogut transaccionar amb els grups de l'oposició esmenes i propostes, suggerides moltes per familiars o experts, que fan que el text que el relator ens ha presentat avui sigui una proposta ambiciosa d'un alt nivell de consens.

Miro l'hemicicle i miro d'una manera especial a aquelles persones que s'asseuen al darrere. Torno a veure cares conegudes, de collectius i de persones que ens han acompanyat en aquest darrer tràmit parlamentari i ens han proporcionat, moltes d'elles, un testimoni viu, proper, sovint emotiu. D'altres ens han aportat els resultats del seu treball professional, la seva recerca, les seves reflexions. Podem dir que uns i altres han forçat la màquina de la memòria col·lectiva, que avui es traduirà en compromís legal i moral de dignificació dels desapareguts. Per això els vull agrair les seves aportacions, que han permès millorar l'articulat de la llei, que complementa, de fet, la del Memorial Democràtic, del 31 d'octubre del 2007, i dóna compliment també a mocions aprovades anteriorment en aquest Parlament i

que s'emmarca en el que preveu l'article 4.1 del nostre Estatut.

Senyores i senyors diputats, tinc aquella íntima convicció que amb aquesta llei obrim una nova oportunitat per fer les paus amb el passat, aquest passat lamentablement marcat pel terror, per la por, per la violència, per la guerra, per la repressió, i amb milers i milers de víctimes innocents. Volem fer les paus amb els nostres morts, aquells morts que la dictadura va etiquetar de forma maniquea en bons i dolents, quan de fet tots van ser víctimes de la intolerància. Setanta anys després d'acabar la guerra, el nostre Parlament vol retornar-los aquella dignitat que va més enllà fins i tot de les causes per les quals van caure abatuts per unes bales carregades d'odis, d'intolerància o de violència feixista.

A aquestes alçades, als morts, a les víctimes, ja no els podem retreure res, però avui amb aquesta llei volem fer justícia, primer, als seus familiars, al reconèixer el dret a saber on van caure, on van ser abatuts o executats, a recuperar, si procedeix, les seves restes i poder-los enterrar i plorar allà on vulguin que descansin definitivament. La Generalitat assumirà responsabilitat i costos per tal que Catalunya pugui senyalitzar els llocs i fosses dels enterraments i recuperar-los com a llocs de memòria. Aquest és l'esperit de la llei: recordar i dignificar.

Hi ha una frase que s'atribueix a Napoleó, que diu: «És bo obrir alguna vegada les tombes per conversar amb els morts.» Aquesta conversa amb els morts ens la faciliten els historiadors. Una colla d'ells han comparegut davant la comissió durant la tramitació parlamentària; són ells, juntament amb les associacions cíviques dedicades a mantenir viva la memòria històrica, fent costat als familiars de les víctimes, els que reclamaven la tramitació d'aquesta llei que avui anem a ratificar. Montserrat Giné, presidenta de l'Associació de Victimes de la Repressió Franquista a Tarragona, ens deia: «Arriba tard, però era necessària, perquè les persones víctimes de la repressió, sobretot, penso que estarien molt contentes i orgulloses de saber que en el Parlament de Catalunya –ells van morir defensant les llibertats i les institucions d'aquest país– avui s'estigui parlant del Projecte de llei de fosses.»

Vull recordar en aquesta meua intervenció davant del Ple el deure de recerca que ens imposen també per trobar el relat de la veritat dels fets i del marc que els va condicionar. Perquè, senyores i senyors diputats, en algunes ments i en certs collectius hi ha encara arrelada la versió de l'antic règim. En la desfilada dels compareixents, per exemple, no hi va faltar la veu, que va sonar provocativa, de qui encara es mirava aquest passat des de l'òptica del nacionalcatolicisme; un compareixent que, després de fer justa memòria dels religiosos assassinats per escamots de la CNT i la FAI, va aprofitar la seva intervenció per formular elogis a l'obra del dictador i qüestionant, amb l'excusa de la hipotètica despesa que comporta la llei que teníem en tràmit, l'oportunitat d'aquesta. Va ferir la sensibilitat de la majoria dels grups de la comissió, i va ferir sobretot el representant de l'Associació pro Memòria als Immolats per la Llibertat a Catalunya, que seia al seu costat. Precisament el senyor Pere Fortuny ens recordava aquell mateix dia

l'altra cara: només el 15 de febrer de 1939 van ser afusellats al Camp de la Bota 1.725 republicans, enterrats després al Fossar de la Pedrera.

Senyores i senyors diputats, el meu grup i la llei que anem a aprovar volen reconèixer la dignitat de tots; sense distincions, com ha dit el conseller; amb voluntat de concòrdia, senyor López; amb respecte a la pluralitat de tots els casos, perquè tots foren víctimes d'aquella espiral de violència i de venjances desfermada primer al esclatar la guerra, accentuada més tard a les acaballes i endurida d'una manera més sistemàtica després, en l'etapa de la repressió de la dictadura.

Avui diem que, si hi ha encara desapareguts, assassinats per un motiu o per un altre i enterrats en fosses comunes, tindran tots el reconeixement que els pertoca, si bé volem subratllar que la llei ha volgut explicitar d'una manera especial la voluntat de rescatar de l'oblit aquells desapareguts ignorats durant la dictadura, i potser políticament oblidats durant la nostra transició democràtica.

Han passat molts anys, i la llei ens permet fer nostres aquells versos d'en Màrius Torres gravats precisament en la làpida al Camp de la Bota: «Que en els meus anys la joia recomenci sense esborrar cap cicatriu de l'esperit. Oh pare de la nit, del mar i del silenci, jo vull la pau –però no vull l'oblit.» Aquest és precisament un dels objectius d'aquesta llei, llei per no oblidar, llei per recordar, llei per retornar dignitat. No és una llei enfocada directament per obrir fosses, per exhumar. Manel Perona, president de l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica a Catalunya, que també veig que ens acompanya avui, ens deia el dia de la compareixença –cito textualment–: «Jo al Fossar de la Pedrera hi tinc el meu oncle, hi tinc els avis de la meva dona, i mai se m'acudiria demanar-ne l'exhumació, perquè ho conec perfectament. Jo no parlaria més del dret a exhumar» –deia el senyor Perona–, «sinó del dret a dignificar, sobretot, perquè no hem d'oblidar que hem de dignificar moltíssims espais.» I feia referència, d'una manera concreta, a tota la zona del front de l'Ebre, i també dels passos fronterers, els que van de Camprodon a Molló.

Vull recordar aquí, amb especial tendresa, el testimoni personal d'una de les persones que també va compartir, l'alcaldesa de Capolat, la senyora Carme Boixader, que descrivia el cas del seu poble: «Militars republicans que feien la retirada de Berga, amb l'intent d'arribar a Puigcerdà, i que es van amagar en aquelles muntanyes un febrer molt cru, i que es van quedar allà, que els van afusellar, que no els van deixar enterrar durant una colla de temps fins que els pagesos, de mica en mica, a la nit i d'amagat, van anar-ho fent.» I continuava l'alcaldesa de Capolat: «Anys i anys després, allà on tenim les fosses, el blat hi creix molt més alt que en la resta del camp.» I afegia la descripció emotiva d'un gest de testimoni personal. «Jo sóc de pagès –deia– quan vaig i vinc de l'ajuntament a casa meva moltes vegades ho faig a peu i travesso un camp molt gran on hi ha la fossa, que està sota d'una noguera. Doncs, jo, quan a entrada de fosc vaig cap a casa, m'assec un moment sota la noguera. No sé resar, no sóc

creient. M'estic allà, els faig companyia, i penso que les famílies d'aquesta gent, encara que no ho sàpiguin, els tenen en molt bon lloc.»

Senyores i senyors diputats, avui nosaltres, acompanyats de tantes persones representatives de desapareguts i de represaliats, fem un acte de justícia històrica, i els diem: no hem oblidat els vostres morts, perquè «els vostres morts també són nostres» –els vostres desapareguts són també els nostres desapareguts.

Pel que fa al posicionament del meu grup parlamentari: votarem a favor de tot l'articulat. No em dol gens ni mica remarcar i agrair el to constructiu de Convergència i Unió, del seu representant, Santi Vila, en el treball de ponència. Hem remat en la mateixa direcció. Hem transaccionat punts significatius importants, que ell ha recordat, i que han acabat permetent retirar totes les seves esmenes.

Pel que fa a les del PP, que han arribat vives al Ple, hi votarem en contra, després d'assenyalar que en altres punts hi va haver aproximacions en el treball de ponència.

Finalment, rebutjarem les del Grup Mixt. Un cop més, vull deixar constància, senzillament, que el seu portaveu no va assistir ni a les compareixences ni a la reunió de la ponència ni a l'hora de la votació del dictamen a la comissió corresponent.

Acabo expressant la satisfacció i emoció per haver compartit amb tots els que ens acompanyen la noble feina de fer les paus amb el passat. Gràcies, familiars; gràcies, entitats compromeses amb la memòria històrica; gràcies, historiadors, juristes; gràcies, amigues i amics, per avalar i encoratjar el nostre treball parlamentari.

Un agraïment final també a Maria Jesús Bono, directora general de la Memòria Democràtica; a Josep Vendrell, secretari de Relacions Institucionals i Participació Ciutadana, i al nostre lletrat, Antoni Bayona. Res més.

Gràcies, president, conseller, senyores, senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats, jo vull saludar abans de res les persones que ens acompanyen des del públic avui; avui que és un dia molt important perquè aquest Parlament aprovarà finalment la Llei sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista, i la dignificació de les fosses comunes.

Vull agrair també ara als meus companys de ponència, al senyor Bosch, el relator, al senyor Vila, al senyor Balcells, al senyor López, tota la seva amabilitat i la seva bona disposició per fer el treball, i també agrair al lletrat Antoni Bayona tota la feina que ha fet.

Algunes de les persones que són aquí van comparèixer a la comissió per parlar-nos del projecte de llei i per donar-nos el seu punt de vista. Eren, ja s'ha dit, historiadors, professorat universitari, periodistes, metges forenses... Vam aprendre –molt interessant–, que l'ADN mitocondrial i l'ADN nuclear no són la mateixa cosa –no ho sabem. Van venir arqueòlegs, també, magistrats, i finalment van venir persones vinculades a les entitats memorialistes.

Aquestes últimes són, segurament, l'ànima impulsora de la llei. Sense el seu treball, la seva tenacitat, la incapacitat que han tingut per defallir durant tants anys, potser avui no seríem aquí aprovant aquesta llei. Aquestes persones van parlar amb veu pròpia, en primera persona, i van fer les intervencions més colpidores, les més emotives, totes, però, varen ser rigoroses i precises, i totes, també, contradient allò que diuen que ara l'experiència està desapareixent, totes, dic, van posar amb els seus testimonis llum al text i vida a l'articulat de la llei.

Les coincidències entre els compareixents van ser moltes. Mireu: vosaltres ens va demanar que d'una manera o d'una altra treballéssim per al reconeixement d'aquelles persones que un dia es van voler fer desaparèixer però que mai no han estat oblidades.

Ens va demanar, a tots els partits de la cambra, de fer una llei que servís perquè les famílies puguin, definitivament, tancar el seu dol encara obert. Ens va demanar una llei que donés tranquil·litat als cors de les persones. Ens va dir que, amb aquesta llei, els morts que no eren de ningú, aquells morts, per exemple, dels quals ningú no s'havia preocupat a vegades ni de pagar unes simples taxes de cementiri, aquests morts serien, finalment, de tots.

El cert és que les històries que ens explicàveu de morts concrets, familiars i íntims, es convertien, gràcies al vostre relat, en morts universals. Vosaltres ens va recordar que tot i que un dels aspectes de la llei que ha transcendit més és de les exhumacions, la llei és molt més àmplia i dóna més respostes, una de les quals és saber la veritat de la circumstància de la mort de les persones estimades i la veritat dels llocs on reposen.

I parlant de veritats, senyor Rivera, permeti'm que faci un incís, i aprofito per recordar-li unes paraules del filòsof Francesc Pujols, que va dir que els grecs havien portat l'art clàssic, «els romans van portar el dret, i, els catalans, portarem la veritat al món.»

Vosaltres, familiars, sabeu on són els vostres..., ens va fer entendre que vosaltres, familiars, una vegada sabeu on són els vostres morts, en aquell cementiri o en aquell revolt de la carretera o en aquella fossa comuna, ja no teniu tanta necessitat d'exhumar els cossos. Quan sabeu on són marxa una part important de la frustració, es dissol una part del dolor i de la tensió acumulades al llarg de tants i tants anys, i el dol comença a acabar-se. I ens va donar, també, amb el vostre testimoni, lliçons de vida, de compromís i de fidelitat.

Algú de vosaltres ens va explicar que fa més de quaranta anys que busca sense defallir el seu pare. Ens va recriminar –és cert– que havent tardat tants anys a fer

aquesta llei, els polítics catalans no hem estat a l'alçada del que s'espera d'un poble culte, que és un poble que ha de tenir un gran respecte pels morts de la guerra, com s'ha tingut a Europa, que es va plantejar de seguida aquesta qüestió.

Però, alhora, ens agraïeu la llei perquè teníeu la certesa que havia de servir per fer fora definitivament la por que encara nia als cors d'algunes persones que van patir la repressió franquista. Ens va dir totes aquestes coses, i nosaltres, tot això que ens va dir ho vam entendre i ho vam fer nostre.

Finalment, un dels compareixents ens va demanar una cosa que pot semblar òbvia, i que és que a l'hora de senyalitzar una fossa hi posem els noms dels morts. Té molt de sentit. Nominar és la manera que els morts no acabin de morir del tot i que la seva mort ja quedi viva, no pas entre nosaltres sinó sobretot entre les generacions que han de venir al darrere nostre.

Un nom és també una marca, i precisament de marques parla una obra important de l'escriptor Bernardo Atxaga. Diu que les marques que trobem a vegades a la soca d'un arbre o en una roca, aquelles marques que diuen: «Un dia érem vius i vam ser aquí» perduraran i ningú no les esborrarà. Qui és que no ha fet de jove un dia una marca en un pupitre o en una paret de calç amb la voluntat que algú trobi aquesta marca, la vegi i llegeixi «érem vius i érem aquí»?

Ara mateix, a Santa Cristina d'Aro, en unes obres d'una carretera s'han trobat una gran pedra rodona, amb unes incisions o marques indesxifrables per ara, però que realment volen dir això: «érem vius i érem aquí».

Però, en canvi, Bernardo Atxaga, afirma que les marques que diuen «els van matar aquí» són molt difícils de trobar. Poques vegades perduren, i quan hi són, quan han perdurat, quan les podem llegir, hi són per l'esforç de persones que saben allò que és fonamental, la importància de la mort, com ho sabeu tots vosaltres. Com ho sabia aquell pagès de Valdediós, a tocar d'Oviedo, que coneixia el lloc on havien estat afusellats i mal enterrats uns homes a l'any 39. El pagès va col·locar-hi unes pedres a sobre perquè els gossos no mosseguessin més els cossos, i al cap d'uns anys, el nou propietari de la parcel·la va omplir la fossa amb terra argilosa i va adequar un camí que feia marrada «perquè les vaques –va dir– no trepitgin els morts». Aquesta llei que avui aprovem servirà per recordar, precisament, això: «els van matar aquí».

Hi havia moltes coincidències, he dit, entre els compareixents. Tots va dir, en definitiva, que la llei era necessària, i us en mostràveu satisfets. Bé, tots no, ja ho ha dit el meu company senyor Balcells. Hi va haver un dels compareixents que va manifestar un punt de vista no coincident i va dir que li dolia que es gastessin diners per recuperar cossos d'aquestes persones que van ser enterrades de forma inhumana. I va dir que no trobava necessària aquesta llei que ha de permetre dignificar els llocs on reposen les víctimes de la barbàrie.

I no em puc estar de referir-m'hi, perquè curiosament aquesta persona és membre d'una comunitat religiosa que segueix l'ensenyament de Jesús. I dic que és curiós

perquè l'Evangeli i la figura de Jesús ens donen en Josep d'Arimatea una de les pàgines escrites més clares sobre la pietat i la clemència amb els morts. Recordeu quina és, no? Josep d'Arimatea era, diuen els cronistes, un home bo, que tenia un sepulcre per estrenar, i va demanar a Ponç Pilat permís per endur-se'n el cos de Jesús i enterrar-li-ho. I Pilat, que hores abans s'havia rentat les mans amb tota la cruesa i la indiferència amb què pot actuar un home, ara, accedia, magnànim i just, que Josep d'Arimatea s'endugués Jesús, per no infringir encara més dolor als seus.

I també Aquil·les va ser magnànim. I no me'n puc estar de citar els grecs perquè els grecs són sempre el nostre mirall i una font inesgotable de retrats de l'ànima humana. També sabeu com va anar: Hèctor, el jove príncep de Troia, va morir a mans d'Aquil·les. Tothom va veure, diu Homer a *La Ilíada*, el seu pare, el rei Príam, rebolcar-se pel fang, embogit de dolor. Suplicava a l'un i a l'altre que el deixessin anar a les naus dels aqueus a buscar el cos del seu fill, i l'havien de retenir a la força. I, finalment, un vespre hi va anar. La seva dona li ho volia impedir, però el rei li va dir: «No intentis retenir-me perquè hi vull anar. Si el meu destí és morir vora les naus dels aqueus, moriré. Però primer hauré abraçat el meu fill i hauré satisfet el meu desig de plorar.»

Finalment, el vell rei Príam va entrar a la tenda d'Aquil·les, es va ajupir al seu costat i li va agafar els genolls. Li va dir, amb una gran dignitat: tingues pietat de mi, Aquil·les, en record del teu pare, jo he gosat fer allò que cap altre pare no ha fet: acostar-me, acostar a la meua boca la mà de l'home que ha matat el meu fill. I els ulls d'Aquil·les es van omplir de llàgrimes. Va agafar la mà de Príam i la va apartar amb suavitat. Els dos homes ploraven. I els seus plors es van escampar en silenci per la tenda. I diuen que aquest és un dels silencis més emotius de tota *La Ilíada*.

Després, amb un gest, Aquil·les el va convidar a seure, però el vell rei no ho va voler. Va dir que volia veure el cos del seu fill amb els seus ulls, que això era l'única cosa que volia, no pas seure. Volia el seu fill. Aquil·les va fer cridar dues captives perquè rentessin i ungissin el cadàver de l'heroi, i quan el cos va estar preparat, Aquil·les va dir a Príam: «El teu fill està alliberat, tal com em demanaves, quan aparegui l'aurora, el veuràs i te'l podràs endur.» I, encara més magnànim, li va dir: «Aturaré la guerra perquè tinguis temps d'honorar el teu fill.» Però Príam es va despertar al cor de la nit —és clar— mentre tothom dormia. Va ensellar els cavalls i va marxar amb el cos del seu fill. I quan l'aurora de safrà s'escampava per la terra, arribaven a les portes de Troia. Tothom els va sortir a rebre i a plorar el jove Hèctor. I l'endemà van elevar una pira en honor seu i van calar-hi foc, «en la llum rosada de l'alba», diu el text.

Després van recollir els ossos blancs en una urna d'or, embolicada en fines teles de color de porpra i ara reposen en una cavitat profunda on cap guerrer aqueu no podrà destorbar-los mai més.

Tots vosaltres, que heu volgut desenterrar els silencis, teniu, com tenia el vell rei Príam, la dignitat de la raó.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Jaume Bosch, en nom del Grup del Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Conseller, convidats, jo voldria començar la intervenció del meu grup parlamentari referint-me a l'exposició de motius de la llei que aprovarem.

La llei s'inscriu en el marc de la Declaració universal de drets humans i els tractats i acords internacionals sobre aquests drets, tal com preveu l'article 4 de l'Estatut, i emana directament de l'article 54 de l'Estatut, en el doble sentit de reconèixer i rehabilitar la memòria dels que van patir persecució per la seva defensa de la democràcia i l'autogovern i dels que van patir persecució a causa de llurs opcions personals, ideològiques o de consciència.

Aquesta llei complementa la Llei del Memorial Democràtic, de 2007, i concreta normativament la Moció del Parlament, de 27 de març de 2003, aprovada per unanimitat. També dona cobertura a la tasca iniciada per la Generalitat i reconeix el dret dels familiars a demanar la recuperació de les restes de les persones desaparegudes.

L'exposició de motius també realitza un recordatori històric: el cop d'estat de 18 de juliol de 1936 contra el Govern constitucional de la Segona República va provocar repressió a la zona franquista, també va provocar repressió a la rereguarda republicana entre juliol i desembre de 1936; però, en aquest cas, les primeres accions de recuperació, dignificació i identificació són efectuades pel Tribunal de Cassació de Catalunya, l'any 37, a instàncies del Govern de la Generalitat. I, també, el cop d'estat provoca, en tercer lloc, evidentment, una brutal repressió durant tota la dictadura.

A tall d'exemple, el comte Ciano, ministre d'Afers Exteriors de Mussolini, en declaracions el juliol de 1939 afirmava: «Les execucions encara són molt nombroses, tan sols a Madrid n'hi ha de 200 a 250 cada dia; a Barcelona, 150; a Sevilla, 80, cada dia.»

En fórmules i intensitats diverses, però sempre amb la mort present, aquesta repressió va arribar fins al final de la dictadura. En aquest punt voldria fer una precisió a la intervenció del Partit Popular. Jo he intentat estendre una mica una mà cap al senyor López, però el senyor López ha fet un tipus d'intervenció que no ha estat massa interessat a recollir una mica la meua bona voluntat.

I, en aquest sentit, jo li vull dir que quan ha plantejat quin és el cost social de la llei, jo li plantejaria: quin és el cost social de les famílies que no saben on tenen enterrats els seus morts? Perquè això és important. Perquè en aquest punt el Partit Popular té una esmena, que la repeteix vuit vegades, que em sembla que està en la base del que avui discutim aquí, tot i que el senyor López no hi ha fet esment. El PP ha plantejat incorporar el període de la Segona República, abans del cop

d'estat, a l'etapa de temps que es veu afectada per aquesta llei. Això, des del nostre punt de vista, és una ofensa al sistema democràtic. La República va ser un règim democràtic i constitucional sotmès a un estat de dret, no va ser la causa de la Guerra Civil. La causa de la Guerra Civil va ser un cop d'estat feixista. La República és l'antecedent immediat de la nostra actual democràcia. I en aquest debat hi ha moltes de les posicions que defensa el Partit Popular.

Però, a més, aquesta petició del PP és una contradicció evident a posicions anteriors del mateix Partit Popular o una mostra de regressió ideològica. Perquè el PP l'any 2003, fa sis anys, va votar la Moció 217 en aquest Parlament, relativa al reconeixement de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la postguerra. Ara que el Govern porta al Parlament la concreció de la Moció en una llei, ens diuen que no hi estan d'acord perquè no inclou el període republicà. Però si la moció que vostès van votar no incorporava la república! Jo els demano que per respecte a la història d'aquest país, a la democràcia i a la seva coherència, retirin aquestes esmenes, perquè hi ha vuit esmenes del PP que diuen totes vuit el mateix, que és que cal incloure-hi el període republicà.

Amb referència al contingut de la llei, la llei té tres objectius: la localització de persones desaparegudes i, si és possible, la recuperació de les seves restes; la senyalització i la dignificació dels llocs, i donar a conèixer els fets. En conseqüència, es reconeixen dos drets: el dels familiars, en sentit ampli, a la recuperació de les restes, i el de la societat a conèixer la veritat, una veritat que no la fixa el Govern. Però és o no veritat que hi ha una persona enterrada en un lloc concret i que la gent, la seva família té dret a saber on està enterrada aquesta persona? Això és la veritat a què fa referència el projecte de llei.

Es planteja l'elaboració del cens de persones desaparegudes, es planteja elaborar mapes de localització, la recuperació i la identificació de restes. I, en aquest sentit, vull fer referència al tema de les exhumacions. És evident, i els tècnics ens ho van dir, que el temps transcorregut fa més difícil procedir a les identificacions; però també pensem que és un error tenir una visió només econòmica d'aquesta qüestió: a tant costa l'exhumació, tantes fosses comunes, això ens costarà tant. Per mi, aquest no és el tema, perquè penso que no hi ha res més impúdic que hi hagi famílies que no saben on tenen els seus morts enterrats. I en aquest sentit, l'experiència de Gurb, aquí discrepo del Santi Vila, penso que demostra, precisament, que encara avui és possible procedir a la identificació, perquè a Gurb es va procedir a la identificació inequívoca d'una persona i probable de tres. Però és que una persona, la satisfacció moral que dona a les famílies que la van poder identificar justifica ja l'experiència que va tenir lloc en aquell moment. I, a més a més, el fet que em sembla lògic que vagin a càrrec de la Generalitat les despeses sempre, com en qualsevol cosa, en funció de les disponibilitats pressupostàries. Això en aquest tema com en tot.

Legitimats per instar-ho: la Generalitat, l'Administració local, els familiars i les entitats de la memòria que actuen en nom dels familiars. S'impulsen actuacions

associades, per exemple: estudis per determinar les circumstàncies de la desaparició, preservació i senyalització, divulgació; i, evidentment, es garanteix l'accés als terrenys. Es poden declarar fins d'utilitat pública o interès social. I hi ha la possibilitat, per què no?, d'ocupació temporal aplicant, si cal, la Llei d'expropiació forçosa, que, si no m'equivoco, és dels anys cinquanta. I, a més a més, la creació d'un comitè tècnic de caràcter professional que emeti informe preceptiu davant les peticions d'exhumació.

També voldria fer alguna referència a una qüestió que em sembla important: la diferència fonamental de l'esperit d'aquesta llei amb la Llei de la memòria històrica estatal pel que fa a aquest tema. La llei estatal permet als familiars procedir a la recerca amb la possible col·laboració de l'Estat. El buit legal porta a traspassar les decisions al poder judicial, fet que ja ha provocat –en Santi Vila abans hi feia referència– criteris diferents i conflictes. La filosofia que inspira aquesta llei és ben diferent: Catalunya reconeix avui el dret de les famílies i l'obligació, la responsabilitat de la Generalitat. Catalunya passa a ser el primer territori de l'Estat que disposa d'una llei que estableix aquest dret i aquesta obligació, raó per la qual és la Generalitat qui es fa càrrec dels costos de l'operació.

Catalunya, a més, disposa a partir d'ara d'un marc jurídic que regula de forma avançada i innovadora les polítiques públiques de la memòria: el 2006, l'Estatut, en l'article 54; el 2007, la Llei del Memorial Democràtic; 2009, la Llei de fosses. Restava molt per fer, arriba tard, però hem aconseguit, per fi, construir aquest marc jurídic. I, permetin-me que expressi la satisfacció del meu grup, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, com a grup hereu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, perquè avui Catalunya disposi d'aquest marc jurídic.

Francesc Vallverdú, que ens acompanya, l'any 1961 escrivia aquests versos dins del poema *Cant a la terra*: «Mentre la vida demana vida, / la nostra terra put a mort, / colguem la mort d'una vegada, / fem que els morts siguin pols, / que la pols sigui llavor, / que la llavor sigui vida, / fem que la mort esdevingui nova vida.»

Aquest diumenge a Elna, a la Catalunya nord, el Memorial Democràtic ha recordat el paper de la maternitat d'aquella població del Rosselló que va fer possible que moltes dones internades als camps de refugiats poguessin tenir els seus fills i filles amb un cert grau d'atenció. La solidaritat d'una infermera suïssa ho va fer possible. Avui moltes dones, filles i nétes d'aquelles altres dones, porten el nom d'Elna en agraïment. Elles representen l'esperança, la solidaritat, la vida que reclamava el poema. L'altra cara de la moneda són els milers de persones enterrades en fosses comunes, són la imatge de les conseqüències de la crueltat, de la mort; però també representen el sacrifici, la generositat i la dignitat. Gràcies a ells i a elles som avui aquí en aquest Parlament.

Tal com desitjava Francesc Vallverdú, ells varen fer que la mort esdevingués nova vida.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem, en primer lloc, a votar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; les votarem totes en la seva globalitat.

Comença la votació.

(Veus de fons.)

S'atura la votació.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Senyor president, voldria votació separada dels punts 2, 6, 28...

El president

Doncs, francament, ho hauria pogut dir abans.

El Sr. Domingo Domingo

Sí, però és que he estat estudiant ara...

El president

Ja. És que hem cridat a votació amb temps, eh? El 2, el 6...

El Sr. Domingo Domingo

2, 6, 28, 33, 58, 72, 82, 88, 96, 97, 100, 109 i 113.

El president

Votem exactament aquests que ha dit el senyor Domingo.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 16 vots a favor, 114 en contra i 1 abstenció.

La resta de punts..., la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 114 en contra i 3 abstencions.

Votarem, seguidament, les esmenes del Grup Mixt. Hi ha cap votació separada? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 128 vots en contra.

Votem, seguidament, la resta del text del dictamen del projecte de llei, que inclou una esmena tècnica, que coneixen els grups parlamentaris.

Comença la votació.

El Projecte de llei sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista ha estat aprovat per 114 vots a favor, 14 vots en contra i 3 abstencions.

(Aplaudiments perllongats.)

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament i també d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo que el debat del punt número 8, que és la interpellació al Govern sobre la dessalinització en la nova política de l'aigua, es faci a continuació del Projecte de llei de consultes populars per via de referèndum.

Podem fer aquest canvi? *(Pausa.)* Doncs, queda modificat, en aquest sentit, l'ordre del dia.

Projecte de llei

de consultes populars per via de referèndum de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00059/08)

I passem al debat de totalitat sobre el Projecte de llei de consultes populars per via de referèndum de Catalunya.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

(Pausa.)

Honorable conseller, pot començar.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Bon dia, senyores diputades, senyors diputats, em plau molt i molt presentar avui, aquí, al Ple d'aquest Parlament, on rau la sobirania del poble de Catalunya, el Projecte de llei de consultes populars per via de referèndum que va aprovar el Consell de Govern de la Generalitat el passat 31 de març; un projecte de llei que persegueix de totes totes, com ja explicaré, més participació directa de la ciutadania en la presa de decisions i una major radicalitat democràtica.

Mirin, el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya té com a objectiu aprofundir en el desenvolupament de les previsions estatutàries i també fomentar la participació i incrementar la qualitat democràtica, impulsant la implementació de mecanismes de participació ciutadana per tal de fer més propera l'Administració, per tal d'assegurar la participació dels ciutadans en la presa de decisions que afecten els seus interessos.

És cert que l'Estatut per primera vegada reconeix tot un seguit de drets i principis rectors que han d'inspirar l'acció dels poders públics de Catalunya. Un dels drets que reconeix de manera àmplia és el dret de participació. L'article 29 del text estatutari reconeix a la ciutadania

nia de Catalunya el dret a promoure la convocatòria de consultes populars per la Generalitat i els ajuntaments en matèria de les seues competències. A més a més, l'article 122 de l'Estatut estableix que correspon a la Generalitat la competència exclusiva per a l'establiment del règim jurídic, les modalitats, el procediment, el compliment, la convocatòria per la mateixa Generalitat o pels ens locals, en l'àmbit de les seues competències, d'enquestes, d'audiències públiques, de formes de participació i qualsevol altra eina, qualsevol altre instrument de consulta popular, salvant el que disposa l'article 149 de la Constitució, és a dir, sens perjudici que l'autorització per a la convocatòria de consultes populars per via de referèndum és competència exclusiva de l'Estat.

En aquest sentit, quan parlem de consultes populars hem de distingir dues categories diferents: per una banda, els que són instruments de participació ciutadana dirigits a conèixer la posició o les opinions de la ciutadania amb relació a qualsevol aspecte de la vida pública i que es materialitzen a través de múltiples i diverses modalitats –enquestes, fòrums de debat, participació, audiències públiques, consultes ciutadanes, etcètera–, una modalitat de consulta, aquesta, que no necessita l'autorització de l'Estat, que, de fet, ja es pot realitzar avui mateix, que no s'adreça al conjunt del cens electoral i que, en conseqüència, no pretén regular aquest projecte de llei, sinó que serà la llei de governs locals la que hi dedicarà un capítol sencer, un capítol específic, i, per una altra banda, els referèndums, que són una modalitat de consulta popular on es crida a participar tot el cens electoral, majors de divuit anys amb dret a vot, i en què es garanteix els requisits formals i legals per tal de validar la consulta i el seu resultat. Aquesta, i no altra, aquesta, és la modalitat que regulem amb el present marc legal, una veritable llei de referèndums de Catalunya; això és el que fem i això és el que volem fer.

I és precisament el darrer incís de l'article 122 de l'Estatut, la referència a l'article 149.1.32 de la Constitució, el que ens determina clarament la competència en la regulació del règim jurídic dels referèndums. És d'acord amb aquest marc competencial que hem plantejat una llei ambiciosa, la més ambiciosa possible en l'actual marc jurídic, però, al mateix temps, com no pot ser d'altra manera, una llei respectuosa amb les previsions constitucionals; una llei tan sensible políticament com aquesta, malgrat ser pretensiosa, ha de mantenir el màxim rigor jurídic i legal. No podem perdre la força, no podem perdre la raó, no podem perdre la voluntat política per errors de forma, per descomptat, i volem aprofitar l'espai de sobirania que existeix entre el que ens diu l'Estatut –Catalunya pot convocar, pot organitzar referèndums– i el que ens diu la Constitució, al que ens obliga la Constitució, el que ens marca la Constitució –cada consulta haurà de tenir l'autorització de l'Estat.

El projecte de llei que avui poso a consideració dels grups parlamentaris d'aquesta cambra defineix dos àmbits d'aplicació de les consultes populars per via de referèndum: per una banda, les consultes populars que es promoguin dins l'àmbit territorial de Catalunya, consultes, referèndums de país, i, per l'altra, les que es facin en l'àmbit municipal.

Una llei de referèndums per preguntar què? Doncs, una llei de referèndums per preguntar-ho tot, per preguntar qualsevol qüestió d'especial transcendència política en l'àmbit de les nostres competències. Així ho diu literalment el marc legal, així ho diu literalment la llei que avui presentem. Aquest és l'objecte de les consultes, per preguntar-ho tot, qualsevol qüestió d'especial transcendència política, de present i de futur, que interesse els ciutadans i que interesse el país.

A més, tot i que l'Estatut reconeix als ciutadans el dret de promoure una consulta popular, s'ha volgut ampliar aquesta previsió i establir la possibilitat que siguin les institucions públiques les que puguin promoure una consulta popular per via de referèndum; així el Govern, així el Parlament, així els municipis, a més a més, és clar, de la ciutadania, del conjunt dels ciutadans, estaran *legitimats* per, en tant que representants dels interessos de la ciutadania, proposar la convocatòria d'un referèndum.

Pel que fa a l'àmbit municipal, en l'actualitat les consultes populars per via de referèndum ja es trobaven regulades en la Llei 7/1985, la Llei reguladora de les bases de règim local, en el Decret legislatiu pel qual s'aprova el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, i en el Decret pel qual s'aprova el Reglament de consultes populars municipals.

El projecte de llei sintetitza l'actual normativa i preveu el tràmit d'aprovació de la proposta de consulta per part del ple municipal, tant en el cas en què la iniciativa ha estat de l'alcalde o l'alcaldesa o bé d'un nombre determinat de regidors o regidores, segons el nombre total d'electes de cada ple municipal, com en el cas que vingui de la recollida de signatures entre els ciutadans d'aquell municipi, entre els veïns i veïnes de la població.

Bé. Francament, senyores diputades i senyors diputats, a falta de la tramitació parlamentària que avui comencem, que avui encetem, que avui iniciem en aquest plenari, en la presa de consideració d'aquest projecte de llei, estic convençut que tenim una bona eina, una excel·lent eina a la nostra disposició, a les nostres mans, a disposició del país; una llei ambiciosa, moderna i radicalment democràtica; una llei per utilitzar-la; una llei per utilitzar-la tantes vegades com calgui; una llei no per desar-la a l'armari, no pas per guardar-la al calaix; una llei per preguntar als catalans i a les catalanes, com deia adés, sobre qualsevol qüestió d'especial transcendència política, de present i de futur; una llei que ve a concretar l'expressió del dret a decidir per part de la ciutadania, un dret i un exercici que estic convençut que ens cohesiona, que ens enforteix com a país, que exerceix aquest paper de morter que ens relliga com a país i ens relliga con a societat.

En la democràcia que hem tingut fins ara, el recurs a la consulta popular o al referèndum, si hem de ser francs, ha estat més aviat escàs, molts, molts, molts som els convençuts que una millor democràcia exigeix preguntar més als ciutadans, però fer-ho, a més a més, de manera directa, amb tot el que això comporta. Molts som els convençuts que cal donar la paraula a la gent, al poble, al titular de la sobirania, per decidir què s'ha de fer

en una matèria concreta d'especial transcendència política, d'especial transcendència pública. En definitiva, molts som els convençuts que cal decidir per nosaltres mateixos sobre qüestions que afecten directament els ciutadans i el país.

El referèndum forma part del dret fonamental de participació directa en els assumptes públics i és una manera, és una forma d'aprofundiment en l'exercici de la democràcia, que, d'altra banda, a més a més, vostès ho saben molt bé, gaudeix d'un ampli suport en dret comparat a Itàlia, Suïssa, Estats Units, entre altres; aquests països i altres tenen un marc normalitzat com a espai de participació ciutadana per via de referèndum. I són in comptables els referèndums que s'hi han portat a terme, que s'hi han celebrat durant la dècada dels anys noranta.

En canvi, en l'Estat espanyol fins ara no s'ha imposat la normalitat consultiva; són els referèndums un instrument més en la tasca, en l'encàrrec, en la feina de recuperar la confiança democràtica. És en aquest sentit que ens mou, a l'hora d'impulsar també aquest marc legal, una premissa bàsica: participació directa, màxima democràcia.

Per altra banda, la societat catalana ja fa temps que reclama, des de diversos àmbits, a través dels mitjans de comunicació, dels representants de la societat civil, el dret a poder decidir, el dret a fer sentir la voluntat democràtica dels ciutadans de Catalunya, d'una manera directa, eh?, de la manera més directa possible, sobre allò que afecta els ciutadans i el país. La Llei de consultes populars per via de referèndum, per tant, era imprescindible per a qualsevol pretensió de realització d'aquest principi democràtic.

Probablement, alguns voldran menystenir aquest projecte de llei, aquest marc legal, aquesta llei impecable, moderna, ambiciosa. Alguns voldran, probablement, posar aigua al vi, i probablement diguin que es tracta d'una llei que no aporta res de nou, que exigeix que els referèndums siguin autoritzats per l'Estat, i que no estem parlant de referèndums vinculants.

No hi estic gens d'acord. Hem elaborat, com no pot ser d'altra manera, una llei formalment irrefutable, amb la màxima pulcritud jurídica, per evitar que cap element formal o cap element de procediment impossibiliti o deslegitimi la validesa de qualsevol consulta; una llei, per tant, per utilitzar-la, ho deia adés, per no guardar-la a l'armari; una llei que tingui recorregut; una llei que plantegi referèndums tan vinculants com els que organitza l'Estat. Perquè hem de recordar que els referèndums de l'Estat tampoc són vinculants; només són vinculants els referèndums constitucionals, els referèndums que serveixen per aprovar o per modificar l'Estatut o la Constitució. Per tant, una llei que tingui recorregut, una llei que pugui ser utilitzada, que sigui utilitzada, i, per tant, una llei al servei del país, al servei dels ciutadans.

Per una altra banda, a més a més, parlant de vinculacions, a ningú se li escapa la força política –la força política– que té qualsevol consulta d'aquestes característiques; la força política que té un referèndum quan es

planteja al conjunt del cens electoral –per tant, formalment impecable, a tot el cens electoral–, als majors de divuit anys que poden exercir el seu dret al vot, perquè això hi dóna la força i això en fa treure conseqüències. Això és innegable.

Per tant, senyores diputades, senyors diputats, avui, en aquest Ple del Parlament de Catalunya posem a consideració dels grups parlamentaris la presa en consideració del Projecte de llei de consultes populars per via de referèndum.

Finalment, voldria concloure expressant el meu desig –el meu desig, que és el mateix, n'estic convençut, que el de tants altres catalans i catalanes– que aquesta llei, a més a més de dotar de maduresa democràtica, de maduresa política el nostre sistema polític, també sigui un marc legal, sigui una eina, sigui una llei que ens sigui útil, que ens sigui útil per apropar-nos cada vegada més –per apropar-nos– al moment en què puguem decidir lliurement el nostre futur com a país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt, l'illustre senyor, Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, el nostre grup, com ja va anunciar quan es va conèixer l'avantprojecte i el Projecte de llei de consultes populars, ha presentat una esmena a la totalitat, per motius formals i per motius de fons. I per motius formals, també inclou els motius de prioritat i de temps.

I comencem per aquí. Estem on estem, estem en una situació de crisi econòmica, estem en una situació on Catalunya està al capdavant de destrucció de llocs de treball a tot l'Estat, estem en una situació amb saturació a l'àmbit de la salut, en l'àmbit de l'educació, i, en canvi, avui al Parlament de Catalunya una de les prioritats d'aquest Ple és parlar de l'autodeterminació, de les consultes populars o del dret a decidir. Aquesta és la prioritat que ens porta avui aquest Govern aquí, a sobre la taula; una prioritat que, com es veu al carrer i com tothom veu, és la prioritat absoluta de tots els ciutadans de Catalunya que avui ho estan passant malament en les seves feines, amb les seves hipoteques, als seus llocs de treball o en les seves empreses.

La realitat no és aquesta; la realitat és que vostès tenen un projecte, que vostès, davant d'aquest projecte, tripartit, o no tan tripartit i d'algun partit, porten aquí aquesta llei, que aquesta llei la volen posar en marxa. I crec que se li ha entès perfectament al conseller..., no entre línies; aquells que sabem quina és la finalitat real d'aquesta llei sabem per què la proposen, i després hi entrarem.

I per tant la prioritat d'aquest Govern no és, com se'ns ha vestit, dotar de més contingut democràtic la ciutadania, no, no. No. No, perquè vostès no parlen ni volen fer una nova llei electoral, ni volen fer llistes obertes, ni volen fer una llei més proporcional. Ni des d'Esquerra

Republicana, ni des del tripartit, ni des d'enlloc. Perquè en aquesta cambra alguns portem defensant que es faci aquesta nova llei electoral i vostès, i concretament vostè, conseller, l'ha guardada al calaix, perquè no interessa una nova llei electoral perquè entre Esquerra Republicana, el PSC i Convergència no es posen d'acord.

I això és una realitat que tothom sap, des de fa vint i tants anys. I si tant volen exercir la sobirania a Catalunya ja és lamentable que Catalunya sigui una comunitat autònoma que no té ni llei electoral democràtica, llei electoral en termes..., en democràcia. No tenim una llei catalana! Exerceixin la sobirania de Catalunya en aquest camp; fem una llei electoral catalana. No, no es pot fer una llei electoral catalana perquè no es posen d'acord el tripartit amb Convergència o dintre el mateix tripartit. Aquesta és la realitat. Vostès no volen que hi hagi llistes obertes, vostès no volen canviar la llei electoral. Això és més participació, això és més dret a decidir els ciutadans i no els països o les nacions, això és dret a decidir de les persones.

Per tant, vostès no estan prioritzant realment un exercici democràtic. Com bé ha dit el conseller, i jo crec que tothom l'ha entès, o almenys els que estem en aquesta cambra, formalment vostès volen complir, formalment, i ja veurem si hi compleixen o no, però volen complir formalment amb l'àmbit estatutari i constitucional, però realment, i també ho ha dit el conseller, el que importa és passar aquest tràmit per poder fer consultes que tinguin un pes polític i portar a la confrontació –i portar a la confrontació. Vostès volen tenir la legitimitat consultiva d'una consulta en àmbit ciutadà, determinat, i després, si l'Estat no l'autoritza, doncs l'Estat és el dolent; l'Estat és el dolent perquè no ha autoritzat aquesta consulta, «perquè nosaltres volem parlar i decidir» –com deia vostè en una entrevista, parlant d'aquesta llei–, «tenim el dret a decidir i, en definitiva, a abocar qualsevol qüestió que pugui fer referència a Catalunya.»

Doncs, miri, primer, si vostès estan d'acord a tenir competències i tenim competències a la Generalitat, llavors no podem parlar de tot, absolutament de tot, sinó només de les nostres competències. Això per començar. Per tant, no podem decidir res més que no sigui competència de la Generalitat. Per tant, no es pot consultar res més que no sigui competència.

Però hi ha un punt, ho torno a dir, important, des del nostre punt de vista, que és l'intent de xoc de legitimitats que vostès busquen amb aquesta llei. I ho sabem; ho sabem per la seva ideologia, ho sabem per les seves declaracions i ho sabem perquè vostès porten al seu programa, al punt número 1, la independència de Catalunya. O sigui, no és cap novetat. Vull dir, és evident. I, per tant, no se n'amaguin. Ja sabem que volen passar el tràmit sota la porta per després tenir una consulta, portar-la endavant i deslegitimar l'Estat i totes les seves institucions. Si sempre ho fan: si el senyor Montilla abans d'ahir qüestionava la legitimitat del Constitucional, si vostès han fet manifestacions públiques contra els tribunals d'un estat, si això no passa enlloc, només passa aquí; només passa aquí que governs autonòmics o d'un estat federal o autonòmic pugui estar davant de les institucions de l'Estat, només passa aquí.

Per tant, vostès, amb aquesta llei, deixem-nos d'històries i de romanços, no volen parlar de participació o d'una millor llei electoral, ni que els ciutadans estiguin més implicats en política, no, no, això a vostès..., bé, anava a dir una cosa..., a vostès no els importa, no els importa gaire; el que els importa realment és poder portar la confrontació contínua Catalunya vers l'Estat.

Aquest és l'objectiu; objectiu concret i a més legítim, legítim en termes d'ideologia. El que no és legítim és que ens fiquin a tots en aquesta batalla. Si Esquerra Republicana vol tenir un conflicte continu amb l'Estat, escolti'm, és molt respectable; no ens fiquin a tots els catalans, en comptes de parlar de la crisi, a parlar del conflicte amb l'Estat. Facin vostès el conflicte, però deixi'ns, a la resta, que avancem, que avancem cap al progrés, cap al benestar, no cap al independentisme, no cap a la confrontació entre ciutadans d'un mateix país. Això és el que vostès busquen. Ho respecto; és la seva ideologia, ho porten vostès al seu... Fantàstic! Ara, no ens portin a tots per aquest camí. No podem tenir un govern que la seva prioritat, amb la que està caient, sigui portar a referèndums d'independència o a referèndums d'autodeterminació. No pot ser! Almenys, des del nostre punt de vista. I creiem que la societat catalana avui, si alguna cosa li demana a aquest Govern, no és que facin referèndums d'independència, sinó que donin llocs de treball, sinó que ajudin els autònoms, sinó que ajudin les empreses, sinó que facin ponts, ponts de comunicació política, social i econòmica amb la resta d'Espanya.

Ahir en vam veure un exemple amb la inauguració de l'aeroport de Barcelona. Això és bo per a Barcelona, per a Catalunya i per a tot Espanya. Com millor vagi Barcelona, millor anirà Espanya; com millor vagi Espanya, millor anirà Barcelona, millor anirà Catalunya. Aquest és el nostre punt de vista, de col·laboració entre administracions; no el punt de vista de confrontació i de referèndums d'independència.

Per tant, jo entenc que pugui haver-hi aquest camí. Em sobta realment..., que Esquerra Republicana vagi per aquí em sembla raonable; el que no em sembla raonable és que els socialistes i Iniciativa vagin per aquí, però, bé, en qualsevol cas és el seu problema. Però sembla que el senyor Montilla també va per aquí, perquè aquesta llei penso que l'ha signat tot el Consell Executiu, tot el Govern; per tant, el senyor Montilla ens porta avui aquest projecte aquí, encapçalat pel conseller Ausàs. I això és el que no em sembla normal, que tinguem aquest profund problema econòmic que tenim, un problema que anem enrere, moltes vegades, a nivell social, econòmic i polític a Catalunya, i que la seva solució sigui, en comptes de posar solucions reals i fàctiques a la realitat social catalana..., el seu problema sigui fer aquestes consultes.

Entrant concretament en aquestes consultes de què parlàvem, sincerament, jo penso que les..., ha parlat vostè que es pot preguntar tot –que es pot preguntar tot. No, tot no; es pot preguntar, hi insisteixo, el que es pot preguntar amb les competències de la Generalitat.

Un altre exemple que ha posat vostè: els governs locals, les consultes locals. Efectivament, en molts

països –l'exemple dels Estats Units és claríssim– es fan consultes populars per moltes coses, a nivell d'estats, en termes autonòmics o en termes federals, a nivell de localitats, i em sembla fantàstic. Aquí podrien fer-ho. La primera consulta que faran vostès quina és? Preguntaran vostès pel quart cinturó o primer s'hauran de posar d'acord vostès en què fem amb el quart cinturó? Què fem? Fem una consulta del quart cinturó? Fem una consulta de la MAT? Fem una consulta d'això? Fem una consulta de què pensa la gent, si vol llistes obertes? Fem-les? O es que vostès això no ho preguntaran perquè no els interessa, perquè estan barallats entre vostès?

Aquest és un dels problemes que tenim, que realment vostès això no ho utilitzaran per conèixer l'opinió dels ciutadans en temes reals d'infraestructures, d'economia, d'educació, de sanitat... No ho faran vostès per preguntar a la gent on volen col·locar l'hospital comarcal, no, no; això ho decidiran vostès sense preguntar-ho a la gent. Vostès volen preguntar a la gent el que dèiem, si volen l'autodeterminació, si volen no sé què. Si és que ho han plantejat aquí! Si és que vostès han portat a votació en aquest Parlament diverses vegades això.

Per tant, és evident que la finalitat no és saber on col·loquem l'hospital comarcal ni què fem amb el quart cinturó. Si fos això, hi estaríem d'acord. Perquè és que és veritat, tenen raó en una cosa: aquest mateix instrument –aquest mateix instrument–, poder modificat en algunes coses, en mans de segons qui, o amb visions molt més reals, de política real i no de polítiques fictícies, potser seria un bon instrument, el podríem esmenar, el podríem entrar a modificar, però ho seria.

Però en mans de qui ho proposa, d'aquest Govern, que no es posa ni d'acord en quins temes ha de plantejar en els referèndums i les seves prioritats, no és un bon instrument. I, sobretot, amb la que està caient, hi torno a insistir, no és una prioritat d'aquest Parlament. Avui no hauríem d'estar parlant, com a prioritat, d'aquest debat polític. I crec que s'equivoquen també amb el temps, hi insisteixo: no és moment d'això, no és moment de parlar d'autodeterminacions; és moment de treballar i és moment de fer èmfasi en això, en el treball, en la col·laboració.

Parlàvem l'altre dia, i ho feia el mateix president Montilla..., parlava del Tribunal Constitucional, no? I insisteixo en aquest punt perquè penso que és un bon exemple de com entenem la col·laboració entre administracions. Perquè Catalunya avanci necessitem col·laborar entre les administracions locals, autonòmiques, estatals i europees; és a dir, necessitem col·laboració. Vostès, ja sé que no volen col·laborar amb ningú, que volen tancar les portes, fer fronteres i tot això. Jo crec que en ple segle XXI posar portes al camp és complicat, però, bé, vostès segueixin amb el projecte aquest d'Albània 2012 o 2014, que nosaltres treballarem perquè això sigui una cosa molt més europea i molt més oberta. És el seu projecte, ho respecto, però no crec que sigui la prioritat de Catalunya. En aquest camp el senyor Montilla qüestionava el Tribunal Constitucional. Hi insisteixo: partits que formen part del Govern han sortit al carrer per deslegitimar un tribunal. No defensem aquí qui és el que forma part del tribunal. El que no es pot fer

és deslegitimar les institucions, siguin de l'Estat, de la Generalitat o d'on siguin.

Per tant, en aquest sentit, jo els demanaria que siguin vostès més clars –més clars– i que ho plantegin obertament. Ja sabem que, clar, governar, estar a les institucions i alhora plantejar referèndums d'independència és complicat, és bastant complicat, ja ho entenc, la seva posició és complexa, però, en definitiva, plantegin-ho obertament, no ens intentin colar per sota la porta una llei on el conseller en les entrevistes diu una cosa i quan ve aquí, al Parlament, en diu una altra; en les entrevistes o en les declaracions que fan els seus partits, respectivament, doncs, parlen d'una cosa i d'uns objectius, i quan van als actes del seu partit diuen que aquesta llei és per a una cosa, i quan després vénen aquí diuen que no, que és per fer consultes a nivell local i a no sé què. No, home, no; no ens enganyem, a nivell local ja es poden fer consultes, com vostès saben i vostè ha dit; no vestim la cosa, no l'emboliquem, que realment és una altra qüestió.

Per això nosaltres ens hi oposem de fons i de forma i de moment. Creiem que ni és prioritat ni en el fons estem tractant un tema, hi insisteixo, que hagi de ser regulat ara mateix pel Parlament de Catalunya, i, sobretot, si parlem de participació i de radicalisme democràtic, parlem de la llei electoral, que, hi insisteixo, no hi ha llei electoral! No hi ha llei electoral a Catalunya! Vostè parlava d'exercici de sobirania... Vinga, som-hi –som-hi–, com l'anunci del Govern, som-hi, però fem la llei electoral, però fem una nova llei electoral..., però no amaguin això de radicalisme democràtic. Al revés, això és en definitiva un embolcall; l'han fet vostès aquí, han embolicat això amb un paper cuixé per vestir-ho de radicalisme democràtic i en realitat estem en una altra qüestió.

I en aquest sentit, també dir, i ja parlant clarament del que pugui passar, si tenim una consulta... –i jo li ho pregunto al senyor conseller, i als diputats–, si tenim una consulta feta públicament sobre una qüestió que no s'autoritza del Govern de l'Estat, hi ha sobre la taula això, vostès no faran com fins ara, no? Canviaran el seu criteri i respectaran profundament les institucions de l'Estat, les decisions del Govern central i a partir d'aquí taparan aquella consulta i aquí ningú qüestionarà res, no? Faran vostès això, no?, m'imagino. M'imagino que la seva actitud –que canviarà a partir d'ara– durant la seva trajectòria històrica i política canviarà a partir d'aquesta llei i vostès ja no qüestionaran ni les institucions de l'Estat, ni la legitimitat de les institucions, i a partir d'ara diran: «No, escoltin, si el senyor Zapatero o el Govern no ho autoritzen, no ho autoritzen, tu, tapem-ho i al calaix.» No, ja sabem que no ho faran; vostès no busquen això, busquen la confrontació per intentar allò que diuen vostès, allò que s'han inventat del xoc de legitimitats. Ja la coneixem, la història, ja ho han dit moltes vegades, ja sabem per on va.

Per tant, no volem que hi hagi confrontació, volem col·laboració. I perquè hi hagi col·laboració el que hem de fer en definitiva és treballar més, portar menys lleis a referèndums i treballar més per a l'economia i per a la societat catalana. I ara mateix no podem col·laborar...,

ni això que aquí es parlin de temes, cortines de fum que tapen realment el que és prioritari pels ciutadans de Catalunya. I estic convençut que molts ciutadans de Catalunya que ens estiguin veient avui pensaran que què fan aquests –aquests..., jo el primer–..., què fan els diputats, parlant avui d'autodeterminacions quan jo no arribo a final de mes, què fan aquests parlant d'autodeterminacions quan tenim el nivell educatiu que tenim, què fan aquests parlant avui d'autodeterminació quan són incapaços de gestionar bé la sanitat pública. Això és el que es preguntaran molts ciutadans que ens estan veient. I, sincerament, jo també m'ho pregunto.

Per tant, no vull col·laborar ni el nostre grup vol col·laborar en aquests debats estèrils, en aquests debats que no tenen cap sentit en ple segle XXI. I, sincerament, podien haver après vostès una mica del senyor Ibarretxe –amb «après» em refereixo a aprendre dels seus errors–, una mica del senyor Ibarretxe. Perquè sabem que..., aquesta línia ja sabem on acaba: en via morta; aquesta línia, no?, acaba en via morta, i tampoc és que acabin molt bé políticament. Per tant, tanquem aquesta porta.

Escolti'm, tenim..., som un dels territoris de tot Europa amb més competències i amb més sobirania en termes federals o en termes autonòmics; som una de les regions europees que té més capacitat per decidir, com vostès diuen, en termes competencials. Quin és el problema? Doncs, que no estem parlant de cedir més competències. Ha arribat un punt que a alguns no els importa ja tenir més competències; el que els importa és sortir d'un estat, sortir d'un marc europeu, sortir d'un marc, en definitiva, constitucional. Doncs, no. Aquí jo crec que s'ha arribat a un punt en què alguns han de decidir si volen sortir d'un marc estatal, europeu, i uns altres que ens hi volem quedar. Que ens hi volem quedar i no volem qüestionar mai més això, i volem tancar el sistema i treballar d'una vegada per totes pels catalans, que és el que hauríem de fer. Per tant, si vostès volen continuar per aquesta línia, doncs, em sembla fantàstic, però, sincerament, no ens emboliquin a la resta, no ens portin a tots cap a aquesta línia. No amaguem els nostres problemes de gestió reals que tenim, no els amaguem amb cortines de fum com l'autodeterminació, no ho amaguem.

En definitiva, nosaltres, ni en fons ni en forma ni en moment estem d'acord amb aquesta llei. Evidentment, sabem que passarà endavant el tràmit parlamentari. Lògicament, també insistirem, intentarem col·laborar, en la mesura del possible, dintre d'aquest espai d'esmenes i d'aquest espai parlamentari, per intentar millorar en el que sigui possible aquesta norma. Però, hi insisteixo, el problema no serà tan sols ja la norma, sinó que algú aquí (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– ja ha reconegut implícitament –o fins i tot explícitament el mateix conseller avui– que amb la norma, tot i que formalment és una cosa, en el fons es busca una altra cosa.

Per tant, dit amb paraules del mateix conseller, no cal donar-li massa voltes. Estem d'acord que en el fons es busca una altra cosa, nosaltres no volem que es busquin

més coses del que purament hauria de dir la lletra i la textualitat de la norma, i, en definitiva, no donarem suport a aquesta llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Francesc Vendrell, per defensar l'esmena a la totalitat d'aquest grup.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... La veritat, senyor conseller, quan vostè, al final de la seva intervenció, ha començat a fer aquella lloança de: «Molts som els convençuts que cal més participació», jo gairebé estava disposat, no sé si per convenciment amb vostè o per mandra, no?, d' aixecar-me i dir: «Retirem l'esmena a la totalitat.» Passa que ha tingut mala sort, no?

Ahir, tornant amb l'AVE..., vull dir, amb això que vostè en diu el TGV però que jo, quan l'he d'agafar, hi posa AVE allà, i, és clar, aquí comencem a tenir un problema, que després en parlarem quan parlem amb aquesta llei: de l'AVE en diem TGV, i algun dia arribarem tard al tren per culpa de buscar una cosa que no existeix. Aleshores, ahir, quan tornava amb l'AVE –perquè allò es diu AVE–, doncs, em vaig estar llegint la llei. I aleshores... (*Veus de fons.*) Sí, sí, ahir. Home, tampoc... Ja ho sé, que vostè ha hagut de negociar amb el tripartit i això és molt complex i complicat, no?, però els altres només ho negociem amb les nostres circumstàncies i sempre és més fàcil. I, és clar, aleshores no m'ha convençut.

I no és només –que ja en parlarem– un problema constitucional o de si nosaltres tenim o no tenim un recurs presentat a l'article concret, el 120, en el Tribunal Constitucional amb relació a l'Estatut i la capacitat de consultes i referèndums. No és això, perquè la llei continua sent una joia en si mateixa, hi hagués o no hi hagués recurs. Ens oblidem del recurs, parlem de la llei.

I parlem... Quan estàvem en el debat de l'Estatut i en la ponència de l'Estatut, hi havia un company que deia de tant en tant, per animar-nos, que el dret a fer el ridícul és perfectament constitucional. I és veritat, i això no està recollit a l'Estatut, però és veritat: el dret a fer el ridícul és perfectament constitucional. Però tampoc cal que en fem un abús –tampoc cal que en fem un abús–, podem passar, diguem-ne, intentant dosificar-lo al màxim.

Ara, sí que voldria fer una referència, perquè em sembla que és una joia del projecte de llei, al concepte que algú... Potser jo, com que no sóc un jurista de reconegut prestigi ni pretenc ser-ho, vaig equivocat, no?, però jo crec que això és una joia. Article 19.2, després d'explicar tots els tràmits, etcètera, diu: «L'aprovació de la proposta de consulta popular requereix el vot favorable de la majoria absoluta de les persones membres del Parlament. En cas que s'hagi sol·licitat el dictamen al Consell de Garanties Estatutàries i aquest hagi conclòs que la consulta formulada en els seus termes no s'adequa al marc constitucional i estatutari, l'aprovació de la

proposta de consulta popular requereix el vot favorable de les dues terceres parts de les persones membres d'aquest Parlament.» Això és la joia del constitucionalisme modern. (*Rialles*.) És clar, resulta que si el Consell aquest de Garanties Estatutàries –que per cert, portem un retard, ja, del que la mateixa llei diu del termini de renovació, però no té importància; és com l'AVE i el TGV, no té importància–, si el Consell de Garanties Estatutàries diu que la pregunta formulada no respon –ja no parlo de la Constitució, miri, li ho facilito– a l'Estatut, diu: «Bé, el Parlament vota d'una altra manera i ens ho saltem.»

Diu: «Home, senyor Ausàs, vostè acaba de solucionar, amb tots els respectes...», després li explicaré que n'ha solucionat més, de problemes, no?, però vostè acaba de solucionar, amb tots els respectes, un problema d'aquest Parlament. Anullem el Consell de Garanties Estatutàries. Ens estalviem sous –cosa que preocupa el senyor Rivera, veig, molt, això de la crisi, i creu que no podem parlar d'altra cosa que de la crisi; home, a mi de tant en tant m'agrada parlar d'altres coses, a part de la crisi– i ens estalviem haver-los de nomenar i el conflicte que ara tenim. Això no és seriós, amb independència que tinguem o no tinguem un recurs presentat nosaltres per altres temes al Constitucional.

Però continuaré, perquè jo crec que en el fons el debat que hauríem de tenir, si tinguéssim una mica de sentit comú, és un debat polític, un debat jurídic, polític. Vostè diu que estem molt convençuts que hem d'incrementar la participació; jo també. I si n'estem tan convençuts... Fa sis anys, quan vostès van començar a governar, el tripartit 1, el conseller Carretero –ara no es pot anomenar el conseller Carretero, però bé..., no, vull dir a casa seva, per entendre'ns, no se l'estimen–, aleshores el conseller Carretero, en aquell moment que se l'estimaven –per això el van fer conseller–, ens va cridar, al senyor Piqué i a mi, vam anar allà al seu despatx, i ens va explicar la importància –si fos la Leire Pajín diria «per al planeta», no?– que tenia la reforma de la llei electoral de Catalunya –bé, la reforma: fer-la nova, per començar a ser clars– i que tenia la divisió territorial de Catalunya. I li vam dir, sincerament, en aquell moment..., ara vagi vostè a saber què passaria, però li vam dir en aquell moment: «Escolti'm, compti amb nosaltres. Anem a reformar el territori, a arreglar-lo, les vegueries i tot això, i anem a fer la llei electoral. Cap problema.» Va passar el temps, es va acabar el tripartit 1 i el conseller Puigcercós no només va dir això, sinó que a més a més va nomenar una comissió de notables, de notables que havien de fer la gran reforma, fer-la per primer cop –ja que parlem de participació, comencem la casa pels fonaments–, la gran reforma, tal... I no sé què va passar, hi ha un informe fet, estem a finals de legislatura gairebé..., queda un any, però, vull dir, temps, per entendre'ns, de reformar la llei electoral no n'hi ha. I aquest gran element de participació, per allà on els ciutadans diuen legítimament qui els pot governar i qui no, qui governa i qui se'n va a l'oposició, aquest en què sí que tenim dret estatutari, constitucional i galàctic per fer-lo, aquest no el fem.

I, home, se li ha d'agrair a vostè, senyor conseller, que amb una tàctica molt, diguem-ne, «zapateril», hagi tro-

bat la solució brillant! És una tàctica que el pot portar a un problema amb el seu secretari general, que sembla que ara ja no és tan amic –abans ho era. Però ha trobat vostè la solució brillant; diu: «Miri, ja que som incapaços de sortir-nos-en de fer la llei electoral, ara fem aquí una llei de referèndums i consultes populars, i ja està.» Escolti'm, ja que creiem tant en el dret de participació, ja que tenim tants drets, per què no fem alguna vegada la primera cosa que tenim pendent i que, ho lamento, som l'única autonomia que tenim pendent. Alguna vegada –alguna vegada. I això, escolti'm, la culpa és nostra, eh?, de tots. I ens deixem, mentrestant, de fer invents. Que després es poden fer, però primer fem l'important, el primer dret a participació.

Segona cosa. A mi em preocupa..., potser a vostè no, i potser a altres diputats i diputades no, legítimament, i potser és que jo estic equivocant. Les consultes que farem, els referèndums que farem –parlem de consultes–, si han de ser de temes que afecten el 149.1 de la Constitució, tal, escolti'm: aprovats pel Congrés, i molt bé. Diu: «Les que farem internament són consultes, són consultes, no són vinculants.» Diu: «Home...» Abans un diputat del meu grup em deia: «Digues si algun dia d'aquests farem un codi penal no vinculant, també per fer maco.» És una bona idea, ja ho he dit; sí, sí, a veure si algun dia ens ho plantegem. Diu: «Farem consultes no vinculants.» Article 13 –article 13, senyor conseller–: «Les consultes populars per via de referèndum de l'àmbit de Catalunya són consultives.» Són consultives; a veure si ens comencem a entendre! El Govern, com una proposició no de llei, com una proposta de resolució, en pot fer cas o no. Acaba sempre publicant-se. Diu: «D'acord, miri...» Diu: «És clar, ens gastarem una quantitat brutal de diners fent unes consultes que simplement són consultives», amb la qual cosa... I a més a més amb la qual cosa correm un risc, sap?, un risc de generar frustracions. Aquell ciutadà que ha demanat una cosa, que ha anat a votar, que hi ha votat a favor o en contra, depèn del tipus de vot, quan després sigui que no o que sí i que el Govern digui que, vaja, que tot el contrari, o quan aquell ciutadà que ha recollit signatures per demanar fer una consulta popular l'envii a aquest Parlament i aquest Parlament digui que no al seu ajuntament, anem generant frustracions.

Amb un segon inconvenient, senyor conseller, perquè tots som prou grans, fa molts anys que ens movem pel món i sabem el que passa, i més val dir les coses com passen. Quan una consulta té la importància que té... Imagini's: si a les europees el 63 per cent dels catalans no van a votar, què passarà amb una consulta que només és consultiva? Hi aniran els partidaris. Vull dir, sempre guanyarà la consulta; això ja li ho garanteixo. Sempre guanyarà la consulta, i no ens «txupem» el dit. Diu: «Vostè vol dir el contrari?» Digui-ho –digui-ho–, però això funciona així, des de que el món és món. Escolti'm, respecte als que hi van, eh?, gent conscienciada, i tal. Sí jo no ho critico! Dic que les coses són com són.

I si més no en aquest país, Catalunya, en tenim dades: dades en eleccions, dades en referèndums de l'Estatut –de l'Estatut–, dades en eleccions europees. Què farem? No estem començant..., quan no tenim el primer solucio-

nat, quan no tenim solucionada la participació, diguem-ne –valgui la redundància–, més participativa, que és la llei electoral, no estem fent aquí un embolic, que a l'única cosa que ens portarà és a fer veure que l'AVE es diu TGV? –per això ho he dit abans, eh?, no es pensi que no tenia coherència–, que això ens encanta, i aleshores, com que a l'AVE li diem TGV, ja estem feliços. No, escolti'm, l'AVE es diu AVE, els referèndums són referèndums, i si tens capacitat per fer-los els fas, i si no, no en fas. I no passa re. Fas el que tens capacitat per fer i et preocupes del que tens capacitat per fer.

Un es planteja per què fan aquesta llei. Jo no sóc tan tremendista com altres intervencions: jo crec que vostès ho fan per un tema més domèstic. Vostès d'aquí a un any hauran perdut les eleccions, afortunadament per a aquest país (*remor de veus*), i aleshores, amb una llei de referèndums, consultes no vinculants, tal, això els anirà perfecte. «Les que muntarem, de referèndums i consultes no vinculants contra el govern de torn.» Vostès fan allò que altres no saben fer. No «ja ho sé, ai, mare meva». Siguem seriosos, senyor conseller, siguem seriosos. Els ciutadans normals –i jo m'hi considero– es prenen seriosament les coses que tenen sentit i passen olímpicament de les coses que no en tenen. I unes consultes amb gran espectacle, amb gran parafernàlia, amb tot el que vostè ha dit abans: «Tenim dret, tenim tal, molts som els convençuts...» Diu: «De què?» Diu: «Que de tant en tant hem de preguntar...» Diu: «Això ho fa el senyor Gabriel Colomé. No cal que fem una llei.» No cal que fem una llei?

Nosaltres mantindrem, evidentíssimament, l'esmena a la totalitat. També, evidentíssimament, un, com que és realista, sap sumar i sap restar, doncs, l'esmena a la totalitat serà derrotada. De totes maneres, ho serà amb una tranquil·litat –ja en parlarem vostè i jo–, amb la tranquil·litat que la vida és com és, els temps són com són i, al final, l'esmena a la totalitat, pels fets, guanyarà.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Passem, seguidament, al posicionament dels grups parlamentaris, i té la paraula, en primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Dolors Batalla.

La Sra. Batalla i Nogués

Moltes gràcies, senyor president. Diputats, bé, vull començar dient que, almenys, aquesta diputada està perplexa per l'anunci sorpresa que avui acaba de fer el conseller en aquesta tribuna, perquè és la primera vegada que tenim notícia que vostès tenen intenció d'incloure una regulació de consultes populars no en aquesta llei, sinó en la llei de governs locals. Almenys, això és el que hem entès. I, és clar, això és molt inesperat i, sincerament, també considerem que és poc seriós. Hi tornarem, però, perquè, en tot cas, la intervenció anirà dirigida a aquest projecte de llei que vostès han presentat.

Nosaltres, Convergència i Unió, no hem presentat una esmena a la totalitat per mostrar la nostra voluntat de contribuir a impulsar una llei que permeti fomentar la

participació ciutadana, l'ús de mecanismes de democràcia directa i, en definitiva, millorar així la qualitat del sistema democràtic.

Però, el projecte de llei que vostès han presentat avui entenem que no compleix aquests objectius. Entenem que té un enfocament poc adequat, que és incomplet i que fixa més limitacions de les necessàries, renunciant així a desplegar part del nostre autogovern.

Quin és aquest enfocament que nosaltres no compartim? Considerem que, en lloc de fer una llei només de consultes populars per la via de referèndum, el que hauria sigut millor, hauria estat fer una llei que desplegués al màxim totes les noves competències que ens atorga l'article 122 en el nou Estatut, que, evidentment, inclouria també les consultes populars per la via de referèndum. Creiem que això seria més ambiciós, més lògic i també més ordenat.

Però això requeriria el treball conjunt i la col·laboració entre el Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació i el Departament de Governació i Administracions Públiques. En canvi, el tripartit ha optat per fer una llei que permetrà desenvolupar només una part d'aquestes noves competències en matèria de participació ciutadana.

Nosaltres no compartim aquest enfocament, el trobem incoherent i, fins i tot, paradoxal, perquè mentre el mateix preàmbul de la llei, d'aquest avantprojecte de llei, diu, explícitament, que l'Estatut reconeix per primera vegada aquestes noves competències i, a més a més, fixa que un dels objectius és aprofundir-ne el màxim, sorprèn que, després, la mateixa llei, aquesta mateixa llei, desaprofiti l'oportunitat per regular-les. Per tant, trobem que això és, si més no, incoherent.

Per què els diem que és poc ambiciosa en el desenvolupament del nostre autogovern? Doncs, bé, perquè aquest projecte, a més de no desenvolupar totes aquestes noves competències, doncs, desaprofiti també l'oportunitat de regular que, des de Catalunya, es puguin realitzar consultes populars alternatives que no requereixin l'autorització de l'Estat.

Convergència i Unió considerem que aquesta consulta popular alternativa, encara que no pugui tenir un caràcter vinculant, és un exercici saludable que l'Estatut permet i que els catalans hauríem de poder fer, i, per tant, això hauria d'estar contemplat en aquest projecte de llei.

En canvi, vostès, en aquest projecte de llei, regulen només les consultes populars per la via referèndum, és a dir, el projecte de llei que presenten no regula cap de les noves competències, excepte aquella única que és la que sí requereix l'autorització de l'Estat. Per què? Nosaltres no podem deixar de preguntar-nos: «Per què hi han renunciat?»

Tots coneixem la sentència del Tribunal Constitucional, de l'11 de setembre de 2008, i sabem que fixa i determina i diu jurisprudència sobre quin tipus de consultes populars han de ser considerades un referèndum i quines no. I, atès que aquesta sentència reconeix explícitament que sí es poden dur a terme consultes populars que no

tinguin la consideració de referèndum si no es donen uns determinats supòsits, ens costa entendre perquè el tripartit renuncia a fer-ho en aquesta llei.

Vostès, en regular només les consultes populars per via referèndum i a dependre sempre de l'autorització de l'Estat, no fan possible que es pugui realitzar una consulta popular alternativa per conèixer l'opinió dels catalans sobre un tema que ens pugui interessar molt. És incompreensible o, almenys, a nosaltres això ens costa d'entendre. Ara vostè ens diu que això ho regularan a la llei de governs locals, primera notícia –primera notícia.

A més a més, costa d'entendre que, inicialment, aquest projecte de llei, que impulsava el Departament de Governació i que continua impulsant, liderat per Esquerra, portava el nom de «consultes populars».

Aquest fet ens portava a creure, ens portava a pensar que, malgrat que aquest projecte de llei no desplegava la totalitat d'aquestes noves competències en matèria de participació, sí que regularia, almenys, aquestes dues modalitats de consultes populars. Però, a partir de la tardor del 2008, la llei que fins aleshores s'havia anomenat «de consultes populars» va passar a anomenar-se «consultes populars per la via de referèndum».

Què va passar perquè es produís aquest canvi? Què va passar perquè es produís aquesta renúncia? No ho sabem –no ho sabem–, no ho podem afirmar amb rotunditat, però sembla que, com a resultat del procés de negociació intern en el si del tripartit, el PSC ha acabat imposant les seves tesis. Perquè, actualment, el projecte de llei, hi insisteixo, regula només les consultes populars per la via de referèndum, que són les úniques que requereixen l'autorització de l'Estat. Una renúncia molt important que nosaltres no podem acceptar.

I, avui, conseller, vostè ens sorprèn, dient que aquestes consultes populars alternatives que nosaltres reclamem, que trobem a faltar en aquest projecte de llei i, per això, li diem que és incomplet i que és poc ambiciós..., que això anirà a la llei de governs locals.

Escolti, primera notícia. Considerem que la llei de governs locals, per això es diu «de governs locals», i que, com a molt, hi pot haver temes de consultes populars, però que tinguin referència només a competències d'àmbit municipal, i nosaltres estem parlant de consultes populars no estrictament d'àmbit municipal. Per tant, sincerament li hem de dir que creiem que així no es fan les coses.

Jo continuaré parlant d'aquest projecte de llei, perquè és el que tenim aquí. Aleshores, sobre això li he de dir que, a més de desaprofitar l'oportunitat de desplegar totes aquestes noves competències, a més de regular només les consultes populars per la via de referèndum, que són les que requereixen l'autorització de l'Estat, a més a més de tot això, tal com està plantejada, fins i tot –ja ho ha dit algú abans–, la regulació que fan de les consultes populars per la via referèndum s'autolimita, en el sentit que s'autoimposa límits, als quals ni la Constitució espanyola ni l'Estatut no ens obliguen.

Avui és el dia del debat a la totalitat, i, per tant, no s'escau entrar en el detall, però d'aspectes tècnics millora-

bles, perfectibles n'hi han molts; ja hi entrarem. Temps tindrem, també, per debatre-ho a fons en el procés de presentació d'esmenes que, tot just avui, comencem. Un procés que Convergència i Unió tenim la intenció d'aprofitar per presentar esmenes que facin que aquest projecte de llei es converteixi en una bona llei de consultes populars, perquè és ara, en aquesta llei, on toca regular i no en la llei de governs locals. En altres paraules: nosaltres treballarem perquè vostès al poble de Catalunya no ens donin gat per llebre.

Mirin, després de molt de temps, diversos anys, a mi em sembla que vostès fa, almenys, dos anys o dos anys i mig que parlen d'aquest projecte, ja en el moment que el senyor Puigcercós era conseller, eh? Tots n'hem continuat parlant, per tant, fa molt temps que en sentim a parlar i que veiem com el Govern anunciava i feia grans declaracions sobre aquest projecte de llei. Doncs, els hem de dir que nosaltres avui estem decebuts. Estem decebuts perquè esperàvem més d'aquest projecte de llei i estem decebuts perquè esperàvem més d'aquest Govern. Decebut perquè veiem amb tristesa com el tripartit ha renunciat voluntàriament a desplegar, a regular i a exercir noves competències. I això, senyors diputats i diputades, fa mal.

Tots els que som aquí i la majoria de catalans sabem com ha estat de difícil tirar endavant el nou Estatut, el nostre Estatut. Sabem quant de temps, quants esforços i energies vam haver de posar tots plegats, i hi estem posant tots plegats, per aconseguir-lo. No va ser gens fàcil, no ha estat gens fàcil. Hem hagut de veure i continuem veient com és de difícil que el Govern de l'Estat, ja sigui en mans del PP o del PSOE, sigui qui sigui, com a aquests governs els costa tant reconèixer allò que avui ja no hauria de ser objecte de discussió.

Aquesta actitud poc generosa, hostil i de menysteniment cap a Catalunya ens dol. Ens dol i ens sap greu veure com l'aportació i la solidaritat que Catalunya ha tingut vers Espanya durant tants anys no només no és suficientment valorada ni reconeguda, sinó que, a més, s'intenta aprofitar la primera oportunitat que es té per tallar-nos les ales.

Aquest tracte, que hem rebut i que continuem rebent, resulta ofensiu i fa mal, perquè les coses, quan no són justes, fan mal. Les coses que no són justes fan mal. Però els asseguro que encara fa més mal veure que és el teu propi Govern –veure que és el teu propi Govern–, el Govern de la Generalitat, aquell que renuncia voluntàriament a defensar les noves competències que l'Estatut ens ha atorgat; que és el mateix Govern de la Generalitat el que s'autolimita i renuncia a desplegar el nostre autogovern.

Vostès, diputats del tripartit i diputades, avui presenten un projecte de llei que neix amb poca ambició, neix incomplet, que compleix amb l'expedient de cara a la galeria; però que és una oportunitat voluntàriament desaprovechada per desenvolupar el nostre autogovern, almenys, en aquesta matèria. I és per això que els deia que, avui, nosaltres estem molt decebuts.

Mirin, els catalans ja acceptem que hem de respectar els límits que la Constitució espanyola i l'Estatut ens po-

sen, però posar-nos més limitacions nosaltres mateixos, això no ho podem acceptar. Autoimposar-nos limitacions, a les quals ni la Constitució ni l'Estatut d'autonomia ens obliguen, això, simplement, no és acceptable; això, simplement, Catalunya no ho pot acceptar.

Miri, i per anar acabant, jo els vull repetir i dir tres coses: en primer lloc, que valorem positivament el fet que s'impulsi un projecte de llei per tal de dotar-nos d'aquests nous mecanismes, i, de totes maneres, malgrat les mancances, és per això que, malgrat totes les observacions que els hem fet i que fan que en aquests moments siguem molt crítics amb aquest projecte de llei, no hem presentat una esmena a la totalitat. Segona cosa: lamentem que el tripartit hagi renunciat a treure tot el profit que podia de l'Estatut i que presenti una llei tan poc ambiciosa. I tercera cosa: tenim la intenció d'aprofitar tot el procés de presentació d'esmenes per transformar aquest projecte de llei en una llei que aprofiti al màxim les noves competències i els nous drets que l'Estatut reconeix, per primera vegada, a la Generalitat de Catalunya. Perquè nosaltres les úniques limitacions que reconeixem i acceptem són les de la Constitució i les de l'Estatut, però cap altra.

El tripartit, amb aquest projecte, ha començat amb mal peu. A Convergència i Unió, com veuen, de motius per presentar una esmena a la totalitat no ens en falten; però hem optat per no fer-ho, hem optat per fer un gest. (*Veus de fons.*) Un gest important, sí senyors, n'haurien d'estar agraïts... Sí, senyors. (*Veus de fons.*) És un gest important que intenta ser una mostra de la voluntat que tenim per contribuir a impulsar i a millorar una llei com aquesta i que, sincerament, esperem que vostès, el Govern, sàpiguen valorar en la seva justa mesura.

Perquè, miri, descobrir avui que es presenta aquí i el conseller et diu, per primera vegada, que això ho posaran a la llei de governs locals..., caram!, quina manera tan seriosa, eh?, de fer les coses –quina manera tan seriosa de fer les coses.

És a dir, potser ens ho haurà d'explicar perquè no ho haurem entès bé, perquè és la primera notícia, i, per tant, si és així, ja em corregirà, senyor conseller, però, a què ve aquest canvi? Per què ho hem d'ajornar més? Per què ho hem de posar en una llei que no toca? On s'han de posar les consultes populars, sinó a la llei de consultes populars? Si, al final, el que ens diu és que les consultes populars alternatives que siguin d'àmbit municipal les ficarà en la llei de governs locals, doncs, miri, li continuarem dient que és incomplet, si és això el que ens diu. Però, de totes maneres, que avui, el dia d'aprovació d'aquesta llei, doni aquesta notícia, la veritat és que creiem que no és manera de buscar els suports corresponents.

I vostès, senyors del tripartit, han de deixar les coses clares d'una vegada. Vostès han de parar de dir el que no és. Perquè vostès alimenten i fan créixer expectatives que, en acabat, poden generar frustració i això és una actitud molt irresponsable.

Fins ara ens deien que la llei, aquesta, que avui presentem aquí, serviria per tota una sèrie de coses. Avui ens diu –o almenys ho hem entès així, eh?, hi insisteixo,

per tant, em puc haver equivocat– que hi haurà una part d'això que anirà a la llei de governs locals.

Doncs, miri, només els puc dir una cosa: que, ara, durant el procés de presentació d'esmenes que iniciem, vostès, finalment, hauran de deixar clar si estan a favor o no que els catalans puguem fer una consulta popular alternativa, que no estem parlant de referèndum, que també, amb l'autorització de l'Estat, i si són partidaris de poder fer aquestes consultes populars alternatives, que sabem que no són vinculants, sense dependre de Madrid.

Si la resposta és que sí, que és allò que esperem, perquè és allò que volem i desitgem, no pateixin que ens posarem d'acord, perquè diuen que «qui sap el que vol, quasi sempre acaba trobant el com», i, per tant, nosaltres tenim aquesta voluntat. Esperem que sigui així i que, amb les nostres aportacions, reflexions, fins i tot, el gest que hem fet, es produeixi un canvi d'actitud en el tripartit. Desitgem tots junts –vostès, Govern i oposició, almenys Convergència i Unió– que siguem capaços de fer que aquesta renúncia inicial d'avui sigui només un mal començament que puguem oblidar i capgirar amb el temps. Ara, això bé, reflexionin, perquè lamento dirlos que de la manera i l'anunci que han fet avui és una mostra precisament de com no s'han de fer les coses.

Per tant, nosaltres treballarem, però sobretot el que demanem és seriositat en els plantejaments.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, intervenció òbviament per fixar la posició del nostre Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi per anunciar que votarem en contra de les esmenes a la totalitat i, per tant, que donarem suport a l'admissió a tràmit d'aquesta llei. I exposaré de forma resumida les tres raons per fer-ho.

Primer, perquè es tracta d'un projecte que és el desenvolupament legal del dret de participació que contempla l'article 29 del nostre Estatut i de la competència que en matèria de consultes populars atribueix l'article 122 –també ens atribueix l'article 122– també del nostre Estatut. Això sol ja ens mou a donar-li suport. Són articles que, per altra banda, tenen el seu referent i els seu ancoratge en principis i normes constitucionals, el 9.2 i el 23.1 de la Constitució espanyola, i també en normes internacionals, l'article 25 del Pacte internacional de drets civils i polítics.

El principi de la participació de l'article 9.2 imposa als poders públics facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida econòmica, social i cultural, i això és el que ha fet l'Estatut quan recull a l'article 29, amb una dicció, amb una redacció quasi literal a la de les normes constitucionals i internacionals esmentades, el dret dels

ciutadans, que és un dret fonamental, òbviament, el dret fonamental dels ciutadans a participar en els afers públics directament o per mitjà dels seus representants.

És a dir, ens trobem davant de la regulació legal de la democràcia participativa. Un sistema del que des de fa més de cent vint anys Suïssa n'és el paradigma o que practiquen –s'ha dit aquí fa un moment–, amb millor o pitjor fortuna els estats nord-americans o Itàlia, sobretot en els últims trenta anys, i a més aquí hi podríem afegir, doncs, més o menys un llarg etcètera.

Aquest projecte de llei, doncs, s'inscriu clarament en un corrent de pensament polític i de plasmació normativa molt present des de l'últim terç del segle passat i que pretén, tal com diu el preàmbul del projecte, incrementar la qualitat de la democràcia afegint o adjudicant a la democràcia representativa aquells mecanismes que permeten, d'una forma més o menys directa, associar els ciutadans als processos de presa de decisió. És a dir, sumar la democràcia participativa a la representativa, fent-les complementàries, tal com les articula, per cert, el mateix projecte.

Estem parlant, doncs, d'un mecanisme, d'un procediment estructurat i institucionalitzat de participació. (*Remor de veus.*) Senyora Batalla –senyora Batalla–, li prego la seva atenció perquè intentaré respondre alguna de les qüestions que vostè plantejava com a objecció. Quan vostè deia que aquest projecte no és ambiciós i que no regula les... –em sembla que vostè deia– consultes alternatives. I, per tant, li ho explico.

Estem parlant d'un procediment institucionalitzat i reglat de consultes. Els referèndums són..., és una..., diríem, és un lloc no sols comú sinó clarament acceptat i assentat, els referèndums són una espècie del gènere consulta. Les consultes alternatives no són consultes reglades, ni la dels ajuntaments. Les consultes alternatives són les que fa una entitat, una ONG, una associació, sense cap tipus de procediment ni sense cap tipus de garantia. La diferència entre la consulta referèndum i les altres consultes és tan simple com el següent: els referèndums invoquen o convoquen, més que invoquen, tot el cens electoral i tenen tots els procediments i garanties que es preveuen en les normes electorals, en la llei electoral, més les que puguin ser específiques del referèndum. Per tant, ni aquesta llei ni la llei de governs regularà cap consulta alternativa perquè són, per definició, doncs, irregulars.

L'altra, que aquí poguessin estar el conjunt de consultes o no és opinable. I jo respecto perfectament que vostè consideri que les consultes municipals haurien d'estar també en aquesta llei, en podem parlar, és perfectament respectable. Però no parli de consultes alternatives perquè estem parlant d'una cosa que no cap, per definició, en una llei, aquesta o cap altra.

Aleshores, estem parlant d'un mecanisme de participació per via, en aquest cas, de referèndum que és allò que regula aquesta llei. I entesa així, la participació és un valor en si mateix, que contribueix, a més, a legitimar la democràcia. I això no és poca cosa en els temps que corren, i és per això també que li donem suport. Les nostres societats són cada vegada societats més

complexes, amb actors d'atenció diversos, i les nostres democràcies, o simplement la democràcia, corren seriosos riscos en aquesta societat líquida, si se'm permet la referència. El principal esdevenir una caricatura de la democràcia i fer-ho per la deserció dels ciutadans, per la dificultat que grans sectors de la societat de sentir-se part de la comunitat política organitzada, per la dificultat, la incapacitat potser, dels que ens dediquem més activament a la política de fer-nos creïbles i de saber incorporar, tots plegats, un major compromís amb el bé comú i l'ètica de la responsabilitat com a eixos vertebradors d'aquesta comunitat política.

També les nostres societats corren un altre risc, el risc que el pluralisme, que és probablement l'articulació de la diversitat des del reconeixement mutu, esdevingui sols fragmentació social, corporativisme i confrontació de grups d'interessos.

Així, incentivar la participació és incentivar, d'alguna manera, el compromís amb la cosa pública, és millorar la qualitat democràtica i com això, com deia, és un valor en si mateix, per això també hi donem suport.

Però crec que ens equivocariem si penséssim que la democràcia participativa, que en definitiva actua per agregació de voluntats, tal com ho fa la democràcia representativa, o que el que seria un pas més, la mateixa democràcia deliberativa, és a dir, aquella que exigeix un debat i una transacció i, per tant, la superació de concepcions transcendents, siguin per si soles panacea de la desafecció política o de la recuperació de l'ofici de ciutadà. Cal quelcom més i calen altres coses que ens impliquen a tots, com a mínim això és el que penso.

Però per afrontar la participació com un element que milita a favor de la qualitat democràtica i extreure'n els millors fruits cal fer-ho sense ingenuïtats i conscients dels seus esculls, de les seves limitacions per evitar-los políticament i socialment. I n'assenyalaré només tres, no perquè no n'existeixin altres, però n'assenyalaré tres.

Suïssa, que és el paradigma de la democràcia participativa i també deliberativa, no ha pogut evitar que sovint, en els seus freqüents referèndums, s'aplegui poc més del 20 per cent del seu electorat. O que hagin estat les assemblees cantonals les que hagin impedit el reconeixement del vot femení fins a l'any 1973, és a dir, òbviament perquè les dones no votaven en aquests referèndums.

És a dir, primer escull, la participació pot ser poc participativa, de manera que és condició necessària, això que estem fent, però no és condició suficient.

Segon escull, la participació ha de vetllar perquè tot-hom tingui efectivament les mateixes possibilitats de participar i d'accedir en igualtat de condicions a l'esfera pública, lluitar contra l'exclusió que pot venir també per la segmentació d'interessos.

Tercer escull, i a mi no em sembla menor, que els poders públics no assumeixin les seves mateixes responsabilitats i funcions. A vegades els poders públics han traslladat a la ciutadania la presa de decisions que ells mateixos no han tingut el coratge o la capacitat

d'adoptar. Califòrnia, per exemple, amb relació a la derogació del matrimoni entre persones del mateix sexe. O, a Itàlia, crec que als anys setanta, 1975, amb relació a l'adopció o la regulació del divorci, en què es provocava en aquests casos una innecessària i irresponsable confrontació social.

Donaré un últim argument molt breu, molt ràpid, segurament el de la normalitat, si és que els altres i els anteriors no formen part també d'aquesta normalitat.

Aquí s'ha citat de passada, per algun dels grups que han presentat una esmena de totalitat, que no faria qüestió de la constitucionalitat encara que recordava que tenien interposat recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 122 de l'Estatut. Jo entenc i defenso, d'una forma rotunda i claríssima, que aquesta iniciativa és escrupolosament constitucional i respectuosa amb la competència exclusiva de l'Estat de l'article 149.1.32, que és la d'autoritzar els referèndums. I a més ho és perquè, i és impecable, no sols constitucional sinó impecable, perquè les competències en matèria de referèndums estan vinculades, ho diu l'Estatut, a les mateixes competències de la Generalitat.

Em manca temps, no m'estendré, diguem-ne, per argumentar això perquè tampoc s'ha fet una qüestió a fons, em sembla per tant que des d'aquest punt de vista és suficient. Però citaré simplement alguns exemples que crec que corroboren la meua afirmació anterior, rotunda, diríem, ho afirmo amb tota rotunditat, és clarament constitucional i ho és el 122 també, perfectament i escrupolosament constitucional.

I deia, i per què ho dic? Doncs, miri, la llei del Parlament d'Andalusia de l'any 2001 sobre consultes populars en l'àmbit local preveu la consulta per via de referèndum que ha de ser autoritzada lògicament per l'Estat. I aleshores la pregunta és: si els ens locals poden fer-ho, per què no ho poden fer les autonomies? I ho poden fer les autonomies, sí o no? Sí, ho poden fer. I també citaré alguns exemples.

Els estatuts inicials, els estatuts de principis dels vuitanta, d'Astúries, d'Extremadura, de Múrcia, article 11.11 de l'Estatut d'Astúries, article 8.12 de l'Estatut d'Extremadura, article 11.8 de l'Estatut de Múrcia, contemplaven la competència d'aquestes comunitats per regular les consultes populars per via de referèndum.

De manera que, com vostès veuen, estem dintre de la més absoluta normalitat i, per tant, per tot això és pel que nosaltres votarem a favor d'aquesta llei. I en el tràmit del debat i el tràmit, doncs, parlamentari que s'obre a partir d'aquest moment, ocasió tindrem de debatre i discutir algunes coses en concret. En qualsevol cas, el que ara vaig a dir val per a tots, les coses..., és un aforisme del dret clàssic, les coses són el que són i no el que les parts diuen que són.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Simó i Castelló

President... Honorable conseller, diputades i diputats, públic assistent, avui iniciem un tràmit d'una llei que s'incardina en la millor tradició dels referèndums com a instrument democràtic d'expressió de la voluntat popular. I estem, ja, parlant del segle XVIII; ja parlem d'alguns segles de tradició, en el cas, òbviament, de les democràcies consolidades.

Però, com molt bé ha dit el conseller, també, aquesta tradició plebiscitària, com diria el company Joan Ridaó, ha estat molt feble a l'Estat i, també, a Catalunya. S'ha utilitzat poquíssim. I les raons que jo addueixo –no només jo, òbviament– són que l'ordenament jurídic és molt restrictiu, i jo també hi afegiria: per falta de gimnàstica, d'exercici, d'acostumar la gent a poder participar, amb majúscules. I de participar, amb majúscules, també en parlarem avui. La diputada Santos hi ha fet referència exhaustivament: hi ha molts àmbits territorials que en llenguatge europeu es diuen «subestats» que en fan ús, perquè la legislació estatal ha tingut molt clar que el principi de subsidiarietat aquí o per raons d'estricta democràcia també funciona: Canadà, Dinamarca en el cas de les Feroe, Irlanda o el Regne Unit.

Per tant, estem avui en la millor de les línies de la tradició de la participació pel que fa als referèndums com a instrument democràtic d'expressió de la voluntat popular. I, sintetitzant, el que representa això avui són dues coses: amb aquesta llei Catalunya podrà convocar referèndums, cosa que fins que aquesta llei no entri en vigor no podrà fer. Ho repeteixo: amb aquesta llei Catalunya podrà convocar referèndums, cosa que fins que aquesta llei no entri en vigor no podrà fer. I, segon –deixin-me que porti l'aigua al nostre molí–, amb aquesta llei es donarà compliment al Pla de govern, del govern d'entesa, al mandat del Parlament, perquè aquest Parlament també ho ha aprovat, i es desplegarà l'Estatut.

Sento que tinc el deure d'exposar, ni que sigui succintament, el contingut bàsic de l'avantprojecte, perquè, de fet, en cap de les intervencions no s'ha fet. Jo crec que és molt prosa, eh?, i que ens agradaria molt més la poesia; però ja parlarem de poesia també després. Molt succintament m'agradaria poder parlar de les qüestions bàsiques d'aquest projecte de llei regulador d'àmbits territorials d'aplicació, el de Catalunya i el municipal. I el Govern de la Generalitat, el Parlament de Catalunya i els municipis i també la ciutadania són els que estan legitimats per proposar la convocatòria d'una consulta en l'àmbit del Principat de Catalunya. Sempre aquests quatre processos acaben al Parlament, que és el que l'ha d'aprovar per majoria absoluta, i són procediments previs per sol·licitar la consulta a l'Estat, cosa que ja s'ha argumentat de manera molt clara.

Les consultes populars per via de referèndum de l'àmbit de Catalunya són consultives, certament, i després entraré, senyor Vendrell en perquè són consultives i no poden ser d'una altra manera.

I la petició per aquestes quatre vies, en el cas del Govern de la Generalitat, es fa mitjançant un acord de govern i sempre a proposta de la presidència de la Generalitat; en el cas del Parlament, una cinquena part

dels diputats o dels grups parlamentaris; en el cas dels municipis, un 10 per cent dels municipis, que representin mig milió d'habitants, i la proposta de la consulta l'han de subscriure inicialment, com a mínim, 10 dels gairebé 950 municipis que hi ha a Catalunya. En el cas de la ciutadania, recollida de signatures del 3 per cent de la població, que finalment es trasllada al Parlament. En l'àmbit municipal té una translació similar. Les pot promoure l'alcaldia, la meitat més un dels regidors i regidores del ple, un percentatge de veïns o veïnes sobre el nombre total, seguint un escalat per *gaps* de nombre d'habitants i en tots els supòsits la convocatòria ha de ser aprovada per majoria absoluta del ple.

Qui convoca la consulta? En el cas de les consultes d'àmbit català, el Govern de la Generalitat, un cop hi ha l'autorització del Govern de l'Estat, fent-ho mitjançant un decret que es publica al DOGC i se'n fa difusió per posar-ho en coneixement de la ciutadania. Municipals? L'alcalde o alcaldessa, i s'ha de realitzar en els trenta dies hàbils següents a la notificació.

Es regula també el vot electrònic —el conseller hi ha fet referència. I fins aquí em sento alliberada de la meva obligació de fer prosa. Passem a la poesia, ni que sigui succintament.

Aquest és un debat a la totalitat, per tant, debatem. Senyor Rivera, vostè és d'un partit que es diu Ciutadans, Partit per la Ciutadania —ara per ara—, un partit que s'ha posat a la boca, reiteradament, la necessitat d'aprofundiment democràtic, de donar la veu a la ciutadania, de portar la veu de la ciutadania al Parlament. I vostè el que està fent aquí és contraposar qüestions i temes que no són en absolut contraposats, gens, menys del que vostè es pensa. I és vostè que ha sortit al carrer a deslegitimar la voluntat dels que van ratificar l'Estatut. Nosaltres vam sortir al carrer a reclamar solidesa i el dret a decidir.

I això també va per al senyor Vendrell, al qual després em referiré d'una manera més específica, perquè el senyor Vendrell també es mereix que sigui així. Perquè vostè, senyor Vendrell, ha fet el retret a qui menys l'havia de fer. El conseller, respecte de la llei electoral, ha fet els deures —ha fet els deures—, i tant!, i ho ha portat en aquest Parlament. I ho ha fet amb la idea de fer-ho mitjançant ponència conjunta, precisament per impulsar la participació de tots els diputats i diputades dels grups parlamentaris. És el primer conseller, des de l'any 79, que presenta un text de llei electoral al Parlament.

I Esquerra ja hem dit, senyor Rivera, que volem llei electoral. És en l'acord d'entesa, sí!, i és en el Pacte de govern; però, cal una majoria qualificada, i, per tant, temps per al consens. I, per tant, si no volem desgastar, si no volem cansar una altra vegada, arribar a l'acord. I en el pròxim període de sessions ens arremangarem perquè això sigui així.

Demòcrates. Això és el que fem, fem democràcia i sent profundament demòcrates impulsant aquest projecte de llei. I preguntí's per què la tensió envers l'Estat. Per col·laborar, per treballar conjuntament en fan falta dos, que treballin i col·laborin. Preguntí's sobre això. I si certament vol lleis de suport a l'economia productiva, miri,

aquesta tarda tindrem la possibilitat de votar la llei de política industrial, com tantes altres lleis que ha portat aquest Govern. Perquè en aquest Parlament es fa de tot. A nosaltres sí que ens interessa pal·liar i plantar cara a la crisi. I analitzi les iniciatives del Govern i del grups que donem suport al Govern duren tota la legislatura i ja veurà com quedarem tots molt retratats, senyor Rivera, nosaltres..., però especialment vostè analitzi quins són els temes recurrents en les seves intervencions de manera absolutament transversal, senyor Rivera.

Senyor Vendrell, ep!, la vena abans de la ferida s'ha posat vostè, no només perquè vostès fan una esmena a la totalitat i després es llegeixen el projecte de llei, com vostè mateix ha reconegut, sinó perquè certament no van recórrer al Tribunal Constitucional aquest article, i, en canvi, sí que van donar suport a l'article de la Junta d'Andalusia, que anava en aquesta mateixa línia. Per què? Com en tants d'altres. Vostè sap perfectament, senyor Vendrell, que la manca de referència explícita als preceptes constitucionals no impedeix que siguin eficaços. I hi ha dues normatives de caire estatal, la Constitució i la Llei orgànica 2, del 1980, que regula referèndums, que són les mateixes regulacions que fixen, precisament, que aquestes consultes han de ser consultives i no poden ser d'una altra cosa. El conseller ja hi ha fet referència.

I dues notes d'àmbit jurídic molt clares —o ho deixarem en una, per anar per feina. L'article 77.3 de l'Estatut preveu que es poden ampliar per llei les funcions dictaminadores del Consell de Garanties Estatutàries sense atribuir-los caràcter vinculant. Per tant, amb aquesta llei atribuïm més funcions al Consell de Garanties Estatutàries, encara que això no s'inclouï en la llei.

I siguem seriosos, senyor Vendrell, la consulta en què només hi van els partidaris, eh?, intentant deslegitimar l'impuls de referèndums per la poca participació que poguessin arribar a tenir o no. La seva sí que ho va ser, senyor Vendrell. El seu «referèndum», i ho dic entre cometes, promogut pel Partit Popular amb relació al procés de reforma de l'Estatut, eh?, en què amb una pregunta..., el que volia dir implícitament si s'estava a favor o no de la proposta de reforma d'Estatut i que fa signar, fins i tot, a la recollida de firmes, l'ànc Donald, si no estic equivocada, en què tot l'Estat pogués votar —pogués votar-hi—, tot l'Estat pogués votar a una decisió que incumbia només als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que és el que diu el marc constitucional... Això és legalment impecable, senyor Vendrell? El legalment impecable és el projecte de llei que duem avui. Impecable, perquè així volem que sigui: im-pe-cable; amb tres paraules: im-pe-cable. (*Remor de veus.*)

Senyora Batalla, dues qüestions: certament, finalment el tema quedarà absolutament ordenat perquè al final es desenvoluparan totes les consultes, tant per la via de llei de governs locals, que el seu grup ja té un esborrany de la llei de governs locals, on surten, precisament, aquestes consultes de caire municipal, com per les que s'impulsen des del Departament d'Interior i Participació.

Jo crec que dir que és poc ambiciosa i s'autolimita, perquè s'ha renunciat a treure tot el suc a l'article 122..., crec que no ho hem entès bé, això. I estic convençuda

que en el tràmit de ponència la podré convèncer del contrari: el conseller s'ha referit a la força política a l'hora d'adreçar-se a tot el cens electoral. I a l'última sentència del Constitucional, de l'any 2008, referida al Pla Ibarretxe, que vostè coneix, de manera molt clara diferencia el que és democràcia directa del que és democràcia participativa. La democràcia directa diu que és «una forma de democràcia directa i no una mera manifestació del fenomen participatiu.» Jeràrquicament, la democràcia directa que representen els referèndums, amb totes les garanties electorals, amb tot el cens electoral... Això vol dir que és poc ambiciós o és ben bé a l'inrevés? No barregem unes consultes..., que en això sí que vostè hi ha coincidit, i ho lamento, amb el senyor Vendrell, que diu que el senyor Colomer faci enquestes. En això sí que hi coincideix vostè.

Parlem de la màxima ambició, de la democràcia directa *versus* la participativa. La sentència a què m'he referit incideix especialment en la diferència entre referèndum i consulta no referendària. I aquí regulem les de primera categoria, sense menystenir les altres. On és la poca ambició?

I també ha parlat d'un canvi suposat d'idea, de consultes populars per la via de referèndum, per no sé ben bé quines qüestions internes del Govern. Jo diria que és ben bé el contrari: hem anat a regular primerament les de primera categoria, les políticament més rellevants perquè són democràcia directa.

Aquest Parlament reiteradament no només ha parlat sobre la irrenunciabilitat del dret a l'autodeterminació, sinó que, amb un suport del 90 per cent d'aquesta cambra, va demanar, amb l'Estatut del 30 de setembre, que es traspassés al Govern de la Generalitat l'autorització de la convocatòria per a consultes populars per la via de referèndum. Això va caure –això era disposició addicional tercera de l'Estatut del 30 de setembre– al Congrés dels Diputats i, malgrat tot, vostès van votar a favor d'aquell Estatut. I li recordo que qui va votar l'Estatut del 30 de setembre van ser vostès, va ser Esquerra Republicana, va ser Iniciativa i també va ser el PSC, que va demanar també que s'autoritzés a Catalunya la convocatòria de consultes populars per la via de referèndum. Com també el PSC, com vostès, com Iniciativa, com Esquerra al juny del 2003 vam aprovar una resolució, a instàncies d'Esquerra, per presentar una proposició de llei orgànica de transferència de competències per autoritzar la convocatòria de referèndums, que es derivava, precisament, d'aquell famós document de l'aprofundiment de l'autogovern que vam començar a moure els tres partits que ara donem majoria en aquest Parlament.

Per tant, jo crec que aquí titllar de bons i de dolents en funció de si estàs a favor o no de tirar endavant consultes per la via de referèndum, o «ho fas amb més o menys ganes»..., crec que el que s'ha fet en aquest Parlament en els últims tres anys també ho avala.

I es tracta de donar més garanties, com li deia, com ara el dret a la utilització d'espais gratuïts per a la campanya informativa. Això, en una consulta de l'altre tipus que vostè diu, aquestes garanties no hi són. És a dir

que els promotors puguin tenir recursos públics i espais gratuïts per difondre el que això representa.

Senyora Batalla, miri, treballem per aprovar amb celeritat la llei, fem-ho colze a colze, però fem-ho ràpid. I el que no li hauria de fer mal, senyora Batalla, és que aquest Govern fes el que durant dècades el seu, i que també era el de tots i totes, no va poder o no va voler fer.

I tampoc no la posarem en un mal tràngol, no li preguntaré quins són els límits de què reiteradament ha parlat –i ja enfilo la recta final, que em queden menys de dos minuts. Aquesta és una llei moderna, d'aprofundiment de la democràcia directa –ja ho hem dit. La ciutadania ens ha dut aquí perquè legislem, i això és el que fem: legislar, desplegar competències estatutàries. És una llei que, com abans li deia, d'entrada ja ha de comptar amb el 90 per cent del suport de la cambra. I certament han passat ja dos mesos des que la va aprovar el Govern i hem anat al debat a la totalitat –dos mesos! Jo demano que siguem capaços, perquè és una llei molt tècnica, d'anar molt per feina. Perquè aquesta és una llei, és una eina que és per ser utilitzada, com deia el conseller, i fer-ho amb totes les garanties, tantes garanties i tan utilitzada com la voluntat ciutadana i de les diverses majories que es puguin conformar en aquest Parlament vulguin o es desitgin.

I em sumo al desig del conseller, per acabar, que aquesta llei, a més de dotar de maduresa democràtica el nostre sistema, també ens apropi al moment en què sense cap por puguem decidir lliurement el nostre futur col·lectiu.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto, lògicament, per fer públic el posicionament del nostre grup parlamentari, que, com es poden suposar, serà desfavorable a les dues esmenes a la totalitat presentades i, lògicament, favorable que aquest projecte de llei iniciï o continuï el tràmit parlamentari, fins a la seva aprovació.

Voldria també manifestar o aprofitar per agrair la no-presentació per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió d'una esmena a la totalitat. També li haig de dir que hauria estat difícil d'entendre que ho haguessin fet així, eh?, però, malgrat tot, el caràcter constructiu que ha manifestat i les ganes que aquest projecte es pugui millorar amb les seves aportacions, doncs, pensem que s'ha de lloar i que és positiu.

Mirin, tot just han passat deu dies de les eleccions europees, eh?, encara no un parell de setmanes, després que la participació dels ciutadans en unes eleccions hagi tocat fons, eh? De totes les eleccions que s'han pogut celebrar en el període democràtic, aquesta ha estat la

vegada en què la ciutadania ha participat menys. Ara mateix, el debat sobre la relació entre aquesta ciutadania i les institucions polítiques està més viu que mai, i cada vegada es fa més evident un cert allunyament d'aquella, de la ciutadania, vers les institucions i els titulars que la gestionen.

En aquests moments en què es fa del tot necessari plantejar mesures que minimitzin la desconfiança política, l'apatia, la desafecció democràtica i, en aquests moments, la tramitació d'un projecte de llei com aquest, com el que avui s'ha presentat, el que avui ens ocupa, que regularà un instrument com el de la consulta popular, no pot merèixer, des del nostre punt de vista, altra valoració que la de molt positiva, amb tots els condicionants que es vulgui i essent molt conscients que no significarà res més que un petit progrés en la difícil tasca de recuperar la confiança democràtica dels nostres conciutadans i que molt probablement caldran molts altres petits progressos per assolir-la completament o en uns nivells que tots plegats poguéssim considerar acceptables.

Així, doncs, l'inici de la tramitació parlamentària en el debat a la totalitat i el previsible rebuig de les esmenes presentades per nosaltres són una molt bona notícia, atès que ens permetrà dotar-nos d'un nou instrument per fer política, un nou instrument per donar més espai a la ciutadania, per preguntar, per conèixer l'opinió de la ciutadania, deixant clar que representa una novetat, bàsicament, el que seran, doncs, les consultes a nivell autonòmic, atès que les de caràcter municipal ja estan regulades.

Nosaltres volem deixar clar que aquesta llei és un instrument, és un bon instrument, però no un fi en si mateixa. Lògicament, no serem nosaltres els que limitem les possibilitats de la llei, jo cec que la mateixa llei ja ho fa, ja estableix quins són els seus límits, quines són les matèries que poden ser objecte de consulta, eh? Es diu d'una manera molt clara –i cito textualment–: «qüestions polítiques de transcendència especial per a la ciutadania, en l'àmbit de les competències de la Generalitat en un cas, en l'àmbit municipal en l'altre cas». Però, tot i que la llei em sembla que és prou clara, ens sembla que és necessari deixar clar o incidir en el fet que no podem confondre la ciutadania i no podem generar falses expectatives, i no ho podem fer lloant més excel·lències de la llei que les que té.

Nosaltres entenem que aquesta llei ja planteja un instrument que dona un marge d'actuació molt ampli, eh?, i que pot plantejar consultes populars en un ventall de temes i de matèries molt important: des d'una infraestructura –en el sentit més ampli de la paraula– a una determinada política; des d'un tema relacionat amb l'agricultura, amb la pesca, amb l'aigua, la cultura o l'educació a una qüestió referida a l'esport, a l'habitatge, a la immigració, a la llengua, al medi ambient o l'ordenació del territori; des d'una matèria com la sanitat a la seguretat pública a una altra com els serveis socials, el transport o la universitat; en fi, en totes aquelles matèries que són competències nostres que vénen regulades en l'Estatut d'autonomia. I, per tant, aquest nou instrument, aquesta possibilitat de fer consultes per

la via del referèndum ens obre unes possibilitats que fins ara en l'àmbit de països, diguéssim, no teníem.

Nosaltres pensem que amb aquest projecte de llei el que estem fent, sense cap mena de renúncies, és el desplegament de les previsions estatutàries, eh?, les previsions que tenim, com ara en l'article 122 de l'Estatut. No es desenvolupen en aquest projecte de llei totes, per descomptat, no ho estem dient, ni tan sols totes les que apareixen en l'article 122. Per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la lectura que es fa d'aquest fet és que s'està fent o estem fent o el Govern fa una renúncia a determinades competències que nosaltres tenim atribuïdes per l'Estatut. Res més lluny de la realitat, com el conseller ha tingut oportunitat d'aclarir en la seva presentació.

Nosaltres pensem que el que fem és exercir una competència, i una competència exclusiva, reconeguda i recollida en l'Estatut. I ho farem, doncs, establint aquest règim jurídic, centrant-nos ara només en les consultes populars per la via del referèndum, fixant quin és el procediment, quina serà la convocatòria, quins seran els suports tècnics i econòmics per desenvolupar també aquest dret, perquè a l'hora d'aprovar o de tramitar aquest projecte de llei el que també estem fent és donar concreció a un dret reconegut estatutàriament, com és el dret de participació, i més concretament, en el seu apartat 6, el dret a promoure la convocatòria de consultes populars.

En definitiva, el que estem fent –i tots aquests motius són els motius són els motius que ens porten a nosaltres, lògicament, a votar en contra d'aquestes dues esmenes presentades a la totalitat– és aprofundir en la participació. Ja s'ha dit també, eh?, i filant molt prim: estem davant d'un instrument de democràcia directa, de participació directa, no de democràcia participativa ni de democràcia representativa. Però, malgrat això, que no deixa de ser un matís de caràcter jurídic, el que és indubtable és que amb aquest nou instrument avancem, incrementem, millorem la qualitat democràtica del nostre país.

Abans, quan s'han plantejat, quan s'han presentat les dues esmenes a la totalitat, i diguéssim que no puc evitar de fer-hi referència, per part del Grup Mixt es plantejava que els motius per presentar aquestes esmenes a la totalitat vénen a ser, doncs, per una banda, el de l'oportunitat política, el fet que davant d'aquesta crisi sembla que en el país no es pot fer res més que no sigui plantejar mesures per solucionar el tema de la crisi. Lògicament, això s'ha de fer, però hi han molts altres aspectes que ens serviran també en un futur per evitar situacions com la que ens trobem actualment. Però també vostè manifestava que era per una qüestió de prioritat, eh?, que entenia que hi han altres qüestions que haurien de passar al davant d'aquest projecte de llei. No deixa de ser una opinió, nosaltres no ho compartim, pensem que està bé abordar aquest projecte de llei; això no vol dir que no pensem i que no estiguem convençuts, com hem tingut oportunitat de manifestar cada vegada que hem pogut, doncs, que la tramitació de la llei electoral de Catalunya també seria una qüestió molt interessant. S'ha dit, i em sembla que no cal incidir-hi més, que si aquest aspecte

o si aquesta llei no avança és perquè no es donen els requisits que ens assegurarien que arribaria a bon port i que no seria cap altra cosa que el fet que disposés dels suports parlamentaris necessaris.

En definitiva, abans jo deia que no podíem crear falses expectatives, que no podíem generar falses expectatives. Jo crec que tampoc el que no es pot fer és demonitzar aquest projecte de llei dient coses del projecte de llei que en realitat el text, el document no diu enlloc. I, per tant, ni una cosa ni l'altra.

Vostè, senyor Rivera, manifestava que en realitat el que els preocupa és l'ús que se'n pugui fer, les intencions, la voluntat de determinats partits polítics a l'hora d'aplicar aquesta llei, quan en realitat –i no sé si ho ha fet d'una manera inconscient, em sembla que no– el que en fa un ús partidista, fins i tot abans de la seva aprovació, és vostè, en un intent, des del meu punt de vista, desesperat per visualitzar el seu espai polític, eh?, utilitzant aquest projecte de llei ja amb un clar interès partidista. Jo, en tot cas, el que em sembla que hauríem de fer és no jutjar el projecte de llei per declaracions que es puguin haver fet, pel que recullen els mitjans de comunicació, els diaris, les televisions, sinó pel document, pel text i pel contingut d'aquest projecte de llei, no per altra cosa.

Amb relació als arguments que plantejava el senyor Vendrell en defensa de la seva esmena a la totalitat, jo crec que s'ha acabat contradient ell mateix, eh? Es queixava que el caràcter d'aquestes consultes no fos vinculant, però alhora també ho celebrava, perquè totes les consultes que es facin sortiran o seran favorables. Jo crec que no... En definitiva, em sembla que el que es posava de manifest és que aquí tenim models diferents: vostès són partidaris d'un model en què no volen gaire res més que consultar la gent en les eleccions cada ics temps, i nosaltres som partidaris d'un model en què voldríem, doncs, conèixer l'opinió de la gent d'una manera més assídua, més..., bé, quan calgui, en tot cas, però més enllà de les conteses electorals. Apostem per la participació ciutadana, apostem per altres fórmules, com aquesta, de participació directa, i al final el que es posa de manifest és que tenim models contraposats. I a mi em sembla que dient-ho així de clar, doncs, tothom ho pot entendre.

Pel que fa als detalls en què s'ha entrat en la llei, de si es regulen només les consultes populars per via de referèndum i no les altres, això és una evidència que vostès, senyora Batalla, ho farien, ho haurien fet d'una manera diferent, doncs, no deixa de ser una opció. En tot cas, en el procés de les compareixences i de la ponència, podrem debatre a bastament sobre tots aquest aspectes i podrem veure, doncs, fins a quin punt algunes de les seves esmenes, que de ben segur presentaran, poden ser acceptades i poden permetre que una part molt majoritària de la cambra pugui donar suport a aquest projecte de llei.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

Senyora Batalla, demana la paraula?

La Sra. Batalla i Nogués

Senyor president, només per al·lusions. Bé, agrair...

El president

Un minut.

La Sra. Batalla i Nogués

...agrir a la senyora Santos les seves explicacions sobre el tema de les consultes. I jo només em remeto a l'article 122 de l'Estatut, perquè, a més, em consta que vostè també hi va participar, i està redactat com està redactat no perquè sí. I, per tant, em remeto a això i em remeto a la jurisprudència, és a dir, a la sentència del Tribunal Constitucional de l'11 de setembre de 2008.

I, per altra banda, amb relació a Esquerra, dir-los que vostès, senyors d'Esquerra, avui han reconegut explícitament que hi ha la possibilitat de fer aquestes consultes populars no referendàries i que això en aquest projecte de llei no hi és. I per nosaltres això ja és un gran pas, i, per tant, aquesta rectificació per nosaltres és important i ens volem quedar amb això, que és el positiu.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem, doncs, a votació, les dues esmenes a la totalitat presentades pel Grup Mixt i pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 16 vots a favor i 114 vots en contra, el projecte continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre la dessalinització en la nova política de l'aigua (tram. 300-00216/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la dessalinització en la nova política de l'aigua, d'acord amb el canvi de l'ordre del dia que hem fet abans. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Pi.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, anem a prosseguir amb la interpel·lació anunciada. Prego silenci i que se surti amb celeritat de l'hemicicle. Senyor Pi, té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, el proper juliol, o sigui, el mes que ve, està prevista la posta en servei de la dessalinitzadora del Prat. Seran dos-cents mil metres cúbics d'aigua cada dia, que són

l'equivalent, aproximadament, a uns seixanta hectòmetres cúbics anuals, i això és una fita històrica. I això és una fita històrica perquè, per primera vegada en molts anys, hi haurà una nova aportació d'aigua a la regió metropolitana de Barcelona.

Ens hauríem de remuntar a la posta en marxa del pantà de la Baells, parcialment al de la Llosa del Cavall, o a les accions de reutilització, de recuperació d'aqüífers que es van portar a terme, ja, diguem, per aquest Govern, per trobar antecedents de noves aportacions d'aigua a l'àrea metropolitana.

I, de fet, aquesta posta en marxa d'aquesta dessalinitzadora té, a la vegada, una part d'ironia, si vostè em permet, i una capacitat de posar les coses al seu lloc. Perquè els abastaments d'aigua tenen un període de maduració llarg: quatre anys. I és per això que jo, en aquest cas, que no acostumo a fer-ho, sí que parlaré dels vint-i-tres anys. Qui en vint-i-tres anys no va aportar una gota d'aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona, que sí, que van fer la dessalinitzadora de la Tordera, però no es va arribar a fer la canonada; que sí, que va especular fins a la sacietat de portar aigua de no se sap on. Però miri, m'he molestat a veure què es va fer: tardor del 94, proposta del projecte del transvasament del Roine entre Agbar i el director de Bas-Rhône - Languedoc; finals del 94, contactes entre la Junta d'Aigües Agbar i Bas-Rhône - Languedoc. Febrer del 95: el Bas-Rhône - Languedoc i la Junta d'Aigües es posen d'acord per a un estudi previ. Octubre del 95: edició de l'octubre previ... Setembre del 96, constitució d'un grup europeu d'interès econòmic i desenvolupament d'estudis. Octubre del 97: el Consell d'Estat considera el projecte com d'utilitat pública i es crea un comitè científic. Desembre del 97: creació d'una societat... Res més.

A partir d'aquí, tirar endavant un projecte que portés aigua: no es va fer, no es va fer en cap moment. Doncs, curiosament, els que no ho van fer han sigut els que el darrer any han repetit fins a la sacietat allò de: «I vostès no han fet res per la sequera!». Doncs miri, vostè, honorable conseller, i el seu equip, i el seu predecessor, el conseller Milà, que va ser qui va posar en marxa aquesta inversió, tindrà l'orgull de poder dir que en cinc anys s'han posat seixanta hectòmetres cúbics d'aigua damunt de la taula... —no hi cabrien, però en tot cas...—, en el nostre país per tal de cobrir una necessitat que aquest territori tenia.

I això és una aportació significativa. I això és una aportació que s'adjunta a anteriors, a altres actuacions i d'altres que estan en curs, i que constitueix la millor opció que permet abastir l'àrea metropolitana i, per extensió, tot el nostre país. He dit «aportació significativa». Després de la sequera de l'any passat, ha quedat a la nostra societat un dubte. I ara, tot això que es fa serà suficient? I aquest dubte surt. Doncs a mi m'agrada anar traient les dades de què es disposa.

Mirin, el total subministrat per Aigües Ter Llobregat i la Societat General d'Aigües de Barcelona està al voltant dels 350 hectòmetres cúbics anuals. A l'any 2003 —ho hem triat a l'atzar—, era 396; el 2008, 328. Aquí ja hi ha hagut cinquanta hectòmetres cúbics d'estalvi. Gairebé l'equivalent a una dessaladora. Per tant, allò de

l'estalvi i l'eficiència no és una consigna. Avui en dia ja és una realitat.

Una segona dessaladora, si em permet, és la que es posa en marxa aquest estiu: 60 i 60: 120, sobre 300, ens n'anem al 40 per cent d'aigua nova, d'aigua de què abans no es disposava. Recuperació de pous, reutilització i les prestacions de la nova potabilitzadora de Breda: en un any sec: 43 hectòmetres cúbics; 65 en un any humit. Gairebé que ens n'anem a la meitat. I més projectes que hi han en aquest moment en marxa, l'ITAM de la Tordera en la connexió cap a l'àrea metropolitana, i l'ITAM del Foix, amb les dues connexions, perquè el món no s'acaba a la regió metropolitana. Sequeres, segur que n'hi hauran, però la nostra sensació és, i voldríem que vostès —que vostè— així ens ho confirmés, que qui hagi de gestionar les properes sequeres, afortunadament es trobarà, pel que fa a l'abastament de boca, unes condicions infinitament millors que les que va haver de fer front vostè.

I, hem dit també que la dessalació constitueix, a criteri del nostre grup, la millor opció, amb un cost energètic de 3 quilowatts/hora/metre cúbic, moltes..., molt similar al que es donaria en el cas de portar l'aigua de l'Ebre: 1,7 fins a Cunit, 2,6 estava previst que fos el consum energètic en el cas que s'hagués prolongat cap a Barcelona, amb una evolució absolutament favorable —en aquests moments ja es parla, a nivell comercial, d'arribar a 2,3, 2,5... Estic parlant de cites tècniques que estan a disposició si algú les vol..., però és que en aquests moments Siemens està desenvolupant una tecnologia encara en fase experimental que ens portaria a 1,5. Per cert, que curiós que només es parli de consum energètic quan es parla de dessalació; que curiós que ningú no es recordi que els 2,4 hectòmetres cúbics embotellats del nostre país tenen el mateix cost energètic que dues dessaladores en marxa; què curiós que no es parli de costos energètics quan s'està parlant del quart cinturó.

Altres països han optat per la mateixa solució. Tinc jo aquí dues cites, una és d'un consultor del Govern israelià. Diu: «emprant tecnologies adequades és possible minimitzar qualsevol efecte advers dels projectes de dessalació. Aquesta, en la deguda atenció per part dels planificadors de qui pren la decisió i de la població durant la planificació i construcció, és perfectament possible la construcció de plantes de dessalació des del punt de vista mediambiental —friendly— adequades.» Israel.

En tinc una altra: l'informe del Govern de l'Estat —es diu així, eh?—, de Califòrnia. «A partir de l'evolució de les fonts d'aprovisionament d'aigua i de la població, la dessalinització serà òbviament una part important de la futura política d'aigua de Califòrnia. La qüestió no és si això és així, sinó com, on, quan, per qui i sota quines condicions els projectes de dessalinització han de ser dissenyats, construïts i operats.

A Califòrnia s'està incrementant l'interès per la dessalació. L'interès és degut al desenvolupament tecnològic recent, que redueix el cost i l'energia necessària. Addicionalment, algunes agències d'aigua i subministradors estan interessats a reduir la seva dependència de fonts d'aigua importada, i veuen en la dessalinització una font local i fiable d'aigua.

Califòrnia, Israel..., no són precisament països on el nivell tecnològic sigui reduït. Per cert, vostè coneix perfectament la decisió d'una multinacional, Dow Chemical, de situar a Tarragona la planta de desenvolupament de tecnologia de membranes i producció per a tot el món. Considera vostè que això, en un país que no apostés per la dessalinització, seria una qüestió..., seria també una inversió que en aquests moments estaria endavant?

La dessalinització, d'altra banda, no és una estratègia aïllada. Forma part de tot un conjunt de mesures que voldríem que vostè ens digués en quina mesura contribueixen a l'abastament, que en aquests moments constitueixen estalvi i eficiència, la dessalinització, la que tindrem en marxa aquest estiu i la que estarà en marxa a molt curt termini, i la reutilització: dels 160 hectòmetres cúbics actuals ens n'anirem als 280 a curt termini.

És un resultat notable, notabilíssim. I, a més a més, dóna resposta a altres territoris més enllà de la regió metropolitana de Barcelona. La dessalinitzadora del Foix també està previst que doni aigua per superar les necessitats punta d'estiu a l'àrea del Camp de Tarragona. Per cert, l'any 2004 s'estava al límit de concessió. Va trobar vostè, damunt de la taula, alguna obra pressupostada per donar resposta a aquesta necessitat, que finalment, ara, amb la dessalinitzadora del Foix s'hi podrà donar satisfacció? I el que és més important de tot això, permet reduir la pressió sobre uns rius que han de complir la seva funció biològica.

Vostès han elaborat un pla de cabal de manteniment. Això és important. Són els objectius que hem de complir perquè els rius serveixin de rius. Uns objectius ambiciosos. I vostès també han posat, i ens agradaria que això ens ho ampliés, els elements per a fer-ho possible. Equilibrant el balanç hídric de l'àrea de les conques internes de Catalunya, esvaint, per tant, qualsevol velleïtat de portar l'aigua allò..., d'on sigui, al preu que sigui i de la manera que sigui, d'altres llocs, defensant l'Ebre en el seu cabal ecològic, que, avui, d'això, en tornarem a parlar des d'aquesta tribuna, i també impulsant el retorn, el riu..., faci la funció biològica que té previst.

Considerem que la dessalació canvia substancialment, positivament, la situació d'abastament a Catalunya. Ens agradaria saber, honorable conseller, si comparteix l'apreciació del nostre grup.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Baltasar, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

President, senyores i senyors diputats: òbviament, la política de l'aigua de la Generalitat de Catalunya té com un dels seus principals objectius, amb el suport de la legislació comunitària, el de la gestió integral de l'aigua entesa com un patrimoni comú a protegir, mitjançant la protecció del medi, administrant i utilitzant l'aigua com un recurs fràgil, estratègic i únic, que cal garantir

i emprar de manera racional, emfasitzant el criteri de contenció en la gestió de la demanda.

Des del 2004, la política i l'activitat del Govern de la Generalitat, des de l'Agència Catalana de l'Aigua i del Departament, ha definit i aprovat un gran nombre de plans i programes que conformen un model de gestió que té com a objectiu arribar a la sostenibilitat global del cicle de l'aigua en les seves quatre vessants: ambiental, de garantia d'abastament, econòmica i social, que han de constituir el Pla de gestió de l'aigua de Catalunya, que estarà enllestit la propera primavera, primavera del 2010.

La planificació hidrològica, per tant, se suporta en la directiva marc de l'aigua, que situa l'àmbit de la política d'aigües en un context on és absolutament necessari fer compatible el seu ús i explotació amb la conservació dels ecosistemes aquàtics, com molt bé vostè recordava.

Aquesta directiva és un element clau per al present i futur de l'aigua a Catalunya, atès que els principis que la inspiren són la clau de volta per a la resolució dels problemes existents. La subsidiarietat és la clau de la nostra planificació, ja que els nous recursos es generen en el nostre àmbit de gestió. I és evident que l'aposta per construir plantes dessalinitzadores garanteix al màxim el respecte a aquest principi de subsidiarietat.

Per això, el reptes de la gestió contemporània de l'aigua, en un marc de responsabilitat compartida, ens porten a definir i implementar les mesures necessàries per poder continuar compartint els recursos i aportant-ne de nous, sense afectar els ecosistemes, treballant en tres àmbits bàsics: l'abastament, el sanejament i el medi; àmbits complementaris que fan impossible dissociar les diferents actuacions de gestió.

El darrer episodi de sequera que hem viscut a Catalunya ha posat en evidència, una vegada més, la vulnerabilitat de les nostres conques internes, derivada d'una manca de planificació històrica i d'infraestructures corresponents, i que s'ha de resoldre amb polítiques de gestió eficients i amb instal·lacions suficients i segures per garantir la disponibilitat del recurs arreu del país, satisfer la demanda i la preservació del medi.

Per cobrir el dèficit i les demandes presents i futures arreu de Catalunya, cal fer realitat el programa de mesures, que el proper mes de juliol serà remès en una primera audiència a les diferents administracions implicades en la gestió de l'aigua a Catalunya. Aquest programa defineix el conjunt d'actuacions, tant de gestió com d'inversió, aquestes necessàries per garantir una adequada disponibilitat d'aigua i per recuperar el bon estat del medi aquàtic, i es compleixen així els requeriments fixats per Europa.

El programa de mesures s'acompanya, a més, d'un seguit de programes i plans de gestió específics que tracten diverses problemàtiques que per la seva complexitat necessiten un desenvolupament detallat. És el cas, per exemple, del Programa de sanejament d'aigües residuals, és el cas del Programa de reutilització o del Pla de gestió de sequeres.

Queden així definides, per tant, les actuacions en infraestructures hidràuliques que garanteixen l'abastament, el desenvolupament econòmic i social, la qualitat de l'aigua i la preservació dels sistemes i ecosistemes hídrics i de la vegetació de ribera, i s'actua així en els tres àmbits complementaris que conformen el nostre patrimoni hídric comú.

La planificació hidrològica es completarà finalment amb l'aprovació el proper any del Pla de gestió de l'aigua de Catalunya. Aquest instrument integrarà en un únic document el programa de mesures, els programes de gestió específics, el programa de seguiment o control i el programa econòmic financer, així com un recull dels diferents preceptes de caràcter normatiu que calgui adoptar en matèria de planificació hidrològica.

En funció d'aquestes premisses, el nou model de gestió de l'aigua a Catalunya ha fet una aposta important –vostè ho recordava– per la dessalinització com a font de creació de nou recurs complementari de la màxima garantia i qualitat. Aquesta aposta es troba dins un conjunt més ampli d'actuacions, on també són presents propostes cabdals, com són la gestió de la demanda, la recuperació d'aqüífers i la reutilització d'aigües regenerades.

Aquest nou model es fonamenta, pel que respecte a la dessalinització, en instal·lacions flexibles i modulars el règim d'explotació de les quals ha de variar en funció de l'evolució de la demanda i de la situació hidrològica, i tenint en compte allò que estableixi la planificació a través del Pla de gestió de l'aigua de Catalunya. Això contribuirà a fer possible l'increment de l'actual garantia davant de qualsevol situació climàtica viscuda fins ara, comptant a més amb els creixements demogràfics previstos en els pròxims quinze o vint anys.

El Pla de gestió de l'aigua de Catalunya defineix amb claredat les mesures a adoptar perquè Catalunya disposi a mitjà termini de noves infraestructures hidràuliques, algunes de les quals ja han entrat en servei i altres que ho aniran fent de manera gradual i progressiva, i que podran aportar fins a tres-cents hectòmetres cúbics d'aigua.

Per tant, l'aposta per la solució de la dessalinització se substancia en la nostra planificació amb l'entrada en servei de tres plantes: la del Llobregat, la de la Tordera 2 i la de Foix, afegides a l'actual planta de la Tordera, actualment en procés d'ampliació de deu a vint hectòmetres cúbics, i que la suma de les tres podrà aportar fins a dos-cents hectòmetres cúbics d'aigua de nou recurs en l'horitzó que se situa a mitjans del decenni proper, en funció també de l'evolució de la situació hidrològica, de la demanda i del que prevegi el pla de gestió.

Però perquè això sigui possible cal també executar la connexió dels centres de producció d'aigua amb els àmbits de demanda: la connexió Font Santa-Trinitat i la connexió de la dessalinitzadora de la Tordera amb la potabilitzadora del Ter.

També, en el cas de la dessalinització, és important tenir en compte altres aspectes com són els tecnològics i els econòmics, que cada vegada fan més viable l'adopció d'aquesta solució. La dessalinització d'aigua de mar ha experimentat una millora tecnològica espectacular en

les darreres dècades i encara se n'esperen algunes millores per als propers temps. Avui podem dir que la despesa energètica del tractament d'osmosi inversa prevista per a les plantes que tenim en planificació i en execució se situa entorn dels tres quilowatts per metre cúbic.

Paral·lelament, la Generalitat de Catalunya treballa en la planificació de mesures que permetin compensar dins del mateix cicle de l'aigua els increments de consum energètic, tal com ja s'està realitzant en Aigües Ter Llobregat, que està fent un procés exemplar de sostenibilitat mitjançant el seu pla de mitigació, i l'Agència Catalana de l'Aigua a partir de les auditories energètiques a les 345 depuradores en funcionament.

Recentment, aquesta aposta per un sumatori de solucions com a garantia per reduir l'actual vulnerabilitat de l'abastament urbà a Catalunya ha merescut el suport del Govern de l'Estat, tal com ho reflecteixen les conclusions de l'estudi sobre el presumpte transvasament del Roine, que destaca que les actuacions desenvolupades per l'ACA són més eficients d'acord amb els mandats de la directiva marc de la Unió Europea i que contribuiran a pal·liar el dèficit hídric de les conques internes.

Per raons evidents, cal fer una referència expressa a la planta dessalinitzadora del Llobregat, a la qual hem fet referència avui en part i en farem de nou aquesta tarda, a la part de control. Aquesta planta podrà produir fins a seixanta hectòmetres cúbics l'any, uns 200 milions de litres el dia, prop del 24 per cent del consum de l'àmbit metropolità, i donarà servei a 4 milions i mig d'habitants. La seva posada en marxa, afegida a l'activació progressiva de les dues dessalinitzadores abans esmentades, la del Foix, en el Baix Penedès - Garraf, i la de la Tordera 2, juntament amb l'ampliació de l'actual de la Tordera, possibilitarà, com ja els deia abans, uns volums de dos-cents hectòmetres cúbics.

Com a conseqüència positiva de la posada en servei de la planta del Llobregat, cal fer notar que proporcionarà una major garantia per a l'abastament, però també n'augmentarà la qualitat i en millorarà el gust, gràcies a la reducció de la salinitat derivada dels problemes d'una conca salina com és la conca del Llobregat. L'entrada en servei d'aquesta instal·lació farà possible, a més, insistixo en aquesta idea, l'inici de la progressiva recuperació dels cabals del Ter que ara es deriven cap a la xarxa d'Aigües Ter Llobregat. Ho torno a dir: l'entrada en servei de la dessalinitzadora del Llobregat fa possible l'inici de la progressiva recuperació dels cabals del Ter que ara es deriven cap a la xarxa d'Aigües Ter Llobregat.

Per finalitzar, vull esmentar altres suports bàsics del model de gestió hídrica complementaris de la dessalinització: la reutilització, que comportarà fins a setanta-cinc hectòmetres cúbics d'aigua regenerada en l'horitzó 2013; la descontaminació d'aqüífers, vint-i-cinc hectòmetres cúbics en l'horitzó 2012; si bé l'aportació d'aigua pot ser molt superior, tal com es va posar de manifest amb la rehabilitació de gairebé tres-cents pous durant el passat episodi de sequera, i que va donar un gran rendiment.

Però els eixos de la política d'aigua de la Generalitat, a banda de la dessalinització, la reutilització i la recupe-

ració d'aqüífers, també se centren a consolidar l'estalvi entre els usuaris. Durant la sequera la contenció de la demanda va arribar al 20 per cent i ara es manté entre el 5 i el 6 per cent, i a això caldria sumar-hi l'eficiència de les xarxes. D'aquestes actuacions se'n deriva un estalvi real de, pràcticament, seixanta hectòmetres cúbics l'any. Aquesta és una altra bona notícia.

Per tant, dir que les actuacions relatives a la dessalinització aporten quantitativament les dues tercers parts del volum total planificat, i per aquesta raó no són l'única solució implementada, sinó una de les més importants.

En qualsevol cas, totes les mesures i tot el pla a emprendre pretenem fer-ho a través del consens social, el treball conjunt, mantenint viu l'esperit de col·laboració, de transparència i de participació ciutadana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Doncs, suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el model de gestió de l'aeroport de Barcelona (tram. 317-00265/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat, i per formular la primera té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Ahir mateix teníem la sort que s'inaugurés..., o es va inaugurar ahir, podem dir, amb sort, la terminal de l'aeroport de Barcelona, nova terminal, terminal 1, i des de Ciutadans celebrem la inauguració d'una infraestructura tan important per a

Barcelona i per a Catalunya com és aquesta nova terminal. I volem celebrar-ho, a més a més, dient que aquesta és la manera de fer país, en tots els sentits; aquesta és la manera de fer país: fent infraestructures de l'Estat a Catalunya, invertint de l'Estat a Catalunya, i veient que, si Barcelona va bé, Catalunya va millor i Espanya també.

I, per tant, aquest tipus d'inversions, aquest tipus de col·laboracions entre administracions, creiem que ha de ser el model a seguir per vertebrar l'Estat a totes les autonomies, també a Catalunya, però per això també necessitem una visió d'Estat i no una visió particular o local, per això també necessitem veure quines són les millors fórmules de funcionar, les millors fórmules de fer un millor servei als ciutadans de Catalunya.

I, en definitiva, crec que tots estarem d'acord que tenir..., bé, no tots, però quasi tots estem d'acord que és millor tenir terminals inaugurades que no fer boicots a terminals que s'inauguren, que no posar el crit al cel perquè una terminal s'inauguri a Barcelona, perquè l'Estat inverteixi a Barcelona. Potser això trenca el paradigma o aquell marc mental o imaginari que alguns pretenen, però la realitat és que als ciutadans en general ens agrada que a Catalunya s'inverteixi i que a Barcelona tinguem un millor aeroport.

I en aquest sentit s'ha parlat també del model de gestió de l'aeroport. Jo crec que l'important, més que qui gestioni l'aeroport, és que funcioni, i que funcioni millor i tinguem millors serveis per als ciutadans de Catalunya, per a les nostres empreses i per als nostres, en definitiva, conciutadans.

I li volíem preguntar, en aquest cas al president de la Generalitat, quina opinió té del model de gestió que s'hauria de dur a terme. S'està parlant de molts models. Nosaltres, des de Ciutadans, proposem el model del consorci, un model de consorci entre administracions, de col·laboració entre l'Estat, la Generalitat i els ens locals, i ens agradaria saber si aquest és el model que estaria disposat a acceptar o a proposar el president de la Generalitat, i, dintre d'aquest model, si sembla que, com també s'ha escoltat i com a propostes que s'han fet des del món privat..., si hi hauria la intenció de privatitzar o de fer una gestió mixta amb algunes empreses d'aquest model de gestió aeroportuària.

Ens agradaria conèixer l'opinió del president respecte al model de consorci, i si —o no— vol o té intenció de demanar o de poder treballar en una privatització d'aquest model aeroportuari.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, dir que comparteixo amb vostè la valoració positiva que fa de l'entrada en funcionament d'aquesta nova terminal. Una

nova terminal que feia falta per a l'aeroport de Barcelona, un aeroport que amb aquesta nova terminal podrà pràcticament duplicar la seva capacitat i passar dels 30 milions als 55 milions de passatgers. Una terminal, a més a més, ben construïda, ben planificada, amb un disseny excel·lent, i crec que també amb una operativa i amb una funcionalitat que segurament altres terminals d'altres països, d'altres grans ciutats, no tenen.

I en aquest sentit, doncs, crec que, com vaig fer ahir, cal felicitar des dels que ho van planificar al que la va projectar, l'arquitecte que ho va fer, i, evidentment, els governs que l'han fet possible, els que van posar la primera pedra i els que han posat la resta de pedres i l'han pagat. (*Remor de veus.*) I ara felicitar de manera molt especial, naturalment, els ciutadans, que són els que en podran gaudir i la podran utilitzar.

Tenim un repte, ara..., tenim una terminal. Alguns han posat l'accent en si té ferrocarril o si no té ferrocarril, si té metro o no té metro. Bé, desgraciadament, l'aeroport de Barcelona –que no es va inaugurar ahir, se'n va inaugurar una terminal, l'aeroport fa molts anys que funciona– no té metro, mai ha tingut metro. Ara s'està construint el metro, acabarà tenint metro.

Però l'important també, al marge d'això i entrant en l'objecte de la seva pregunta respecte a la fórmula de gestió, li he de dir que l'aposta que el Govern de Catalunya fa és la que va definir el Parlament també en una resolució. És una aposta per un consorci, per una fórmula de gestió on la participació de la Generalitat sigui determinant i, a més a més, on hi hagi participació també de l'Estat, d'altres administracions locals i també del sector privat. No estem parlant de privatització, però sí de participació del sector privat, perquè pensem que això també afegeix un plus que és necessari en aquest moment. I, a més a més, gestionat des de la proximitat, que és com crec que poden funcionar molt millor les coses.

Aquest és l'objectiu que tenim al llarg dels propers mesos: aconseguir aquest nou model de gestió, també, aeroportuària, després de felicitar-nos, ho repetixo, per tenir a partir d'avui una excel·lent terminal en funcionament.

El president

Senyor Rivera, nou segons...

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. No, simplement dir que des de Ciutadans evidentment que col·laborarem en aquest tipus d'inversions a Catalunya, però també recordar que és fonamental que políticament es prioritzi millorar les relacions entre Barcelona i Madrid, millorar les relacions polítiques, perquè això és bo per a un país. I la segona capital d'Espanya, que és Barcelona, ha d'estar ben comunicada...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...i amb bones relacions amb Madrid i amb la resta de l'Estat.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les noves promeses del president del Govern de l'Estat amb relació al model de finançament (tram. 317-00269/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. President Montilla, li preguntem sobre finançament. Però vull començar dient que ahir va ser un dia important per a Catalunya, amb la inauguració de la nova terminal del Prat, una bona infraestructura que encara ha de culminar amb la gestió descentralitzada i una mobilitat amb ferrocarril i metro.

En aquesta inauguració, com bé sap, perquè se li va dirigir a vostè, el president del Govern espanyol va parlar de finançament. Per nosaltres, Zapatero va teatralitzar de nou: somriure, titular i promesa; una manera de fer política a la qual ens té acostumats i cansats cada cop que ve a Catalunya. Amb aquesta manera de fer, amb el finançament, l'Estatut i Catalunya, el president del Govern espanyol juga amb foc.

Ras i curt: el Govern espanyol, al no complir amb el finançament, castiga les persones, es degrada la política, desgasta el Govern de Catalunya i aconsegueix soledats al Congrés. Es castiga la ciutadania, que no pot gaudir de més recursos per a polítiques públiques; desgasta el Govern de la Generalitat i fa perdre vots a les forces d'esquerres, com ha passat en les darreres eleccions. Les eleccions europees han passat i el finançament no arriba; les eleccions han passat i la crisi continua. És a dir, és el moment de la política, ja que la solució al finançament no és una qüestió de recursos, és de decisions polítiques.

I pel nostre grup parlamentari «política» vol dir continuar amb la fermesa del seu Govern, perquè té l'acord d'organitzacions socials, sindicals, municipalistes i empresaris per aconseguir-ho; no només un millor finançament, el desastrós model i pocs recursos pactats pel Partit Popular i Convergència i Unió, sinó un finançament just i el que Catalunya necessita. I vol dir que el Govern espanyol compleixi la llei i els pactes. No més xifres insuficients, no més promeses i titulars. Són moments de tancar l'acord, un acord just, i segur que el seu Govern continuarà treballant per aconseguir-ho.

És per això que volem conèixer, president Montilla, la valoració que fa de les noves promeses del Govern espanyol, a un mes vista del termini del 15 de juliol.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, tal com vostè diu..., ja ho he dit, a més a més, els darrers dies, no?: una vegada que han passat aquestes eleccions, les eleccions europees, evidentment, s'han reprès les negociacions, i, si bé és cert que s'han acostat algunes posicions, encara no hi ha acord; aquesta és la realitat. No és estrictament un tema només polític; també és, com vostè deia, de xifres, també ho és, perquè les xifres també són política, evidentment, no?

Bé, vostè és conscient de les dificultats d'un acord com aquest, sobretot si el que es pretén és fer un bon acord, un gran acord, que és la pretensió del Govern de la Generalitat, el millor acord de finançament que mai ha tingut Catalunya i que possibilita el nou Estatut, perquè al millor Estatut el que li correspon és el millor finançament possible, no?

I és amb aquest objectiu que estem treballant, perquè si volguéssim un acord, al qual vostè ha fet referència, de 254 milions d'euros, no?, com el de l'any 2001, ja el tindríem fa molts mesos, no? No, no, no és... És precisament per sentit de la responsabilitat i perquè estem en un moment decisiu per a Catalunya que hem dit «no» a algunes propostes del Govern central, no? Ja en el seu moment vam dir «no» —es va fer públic, és conegut per tothom— a una xifra que pràcticament multiplicava per cinc l'obtinguda l'any 2001, en un model que pretenia ser definitiu i que era excel·lent, magnífic...

Bé, miri, senyor diputat, no jugarem amb el futur del país i de la seva gent, no ens ho podem permetre, tots plegats, crec, i, per tant, vostè el que ha de fer és confiar en el Govern, en la seva fermesa, en la seva determinació, com ho hem fet i fem fins ara. Perquè aquest Govern aconseguirà el que és just i el que ens mereixem, i aquesta vegada no hi haurà cap interès ni cap pacte del Majestic que ens allunyi del nostre objectiu.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes pel Govern després dels resultats de les eleccions al Parlament Europeu (tram. 317-00266/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, com li acaben de recordar el seus socis de govern, el resultat de les darreres eleccions europees ha suposat un retrocés molt important per a les opcions d'esquerra a Catalunya. A Espanya i al conjunt d'Europa, a més a més, els ciutadans han apostat per polítiques que reduïm els impostos i que limitem la intervenció dels governs. Europa, com vostè és conscient, ha donat l'esquena a les polítiques que vostès defensen, a les polítiques d'esquerra, i a Catalunya el tripartit ha sofert una important davallada electoral.

Davant d'aquesta realitat, president de la Generalitat, sembla que a vostès els preocupa més la pèrdua de vots que no la pèrdua de llocs de treball a Catalunya. No hem vist cap anunci del Govern, tampoc del Partit Socialista de Catalunya, demanant perdó als 580.000 catalans que avui no tenen feina, als 491 treballadors de Pirelli i als 581 treballadors de Nissan que perdran la seva feina en les properes hores.

Senyor Montilla, la pregunta que li fem és senzilla: ha entès vostè de veritat el missatge que li han donat els ciutadans i ciutadanes de Catalunya? Pot explicar-nos a què es dedicarà a partir d'ara com a president de la Generalitat de Catalunya?

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, qui crec que no ha entès el missatge d'aquestes eleccions són vostès, que continuen amb una posició..., sembla que vostès hagin guanyat les eleccions. Vostès, a Catalunya, han perdut les eleccions, i haurien de preguntar-se per què continuen sent una força pràcticament testimonial a Catalunya, passant, en aquest cas, del segon al tercer lloc. Vostès, quan el Partit Popular a la resta d'Espanya pujava, vostès aquí no ho han fet. S'ho haurien de fer mirar.

Per tant, escolti, són vostès els que han de fer aquesta reflexió de per què aquestes eleccions no els ha anat bé. Per cert, unes eleccions que vostè sap perfectament que a Catalunya les forces d'esquerra han guanyat. Ha guanyat, en primer lloc, una força d'esquerra, i les forces d'esquerra han superat fins i tot el 50 per cent. Faci vostè aquesta reflexió, i no intenti donar lliçons a altres.

El president

Senyor Sirera, pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor Montilla, torno a dir-li: lamento profundament que vostè estigui més preocupat..., jo li ho agraeixo, però que estigui més preocupat pel Partit Popular que pels 580 catalans i catalanes que avui no tenen feina. Torna vostè a estar obsessionat pel

resultat electoral del seu partit i del tripartit. (*Remor de veus.*)

Escolti, escolti'm, vostè, senyor Montilla, no ha entès res del resultat de les eleccions, no ha entès res. Vostè no ha entès que els ciutadans europeus demanen als governs que abaixin els impostos; vostè mira cap a un altre costat. Vostè no ha entès, senyor Montilla, no ha entès, que, perquè Catalunya tingui el finançament que mereixem, no és suficient regalar-li una pilota del Barça al president del Govern espanyol. (*Remor de veus.*) Amb això no aconseguirem un millor finançament per a Catalunya. (*Persisteix la remor de veus.*)

Senyor president de la Generalitat...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Sirera i Bellés

...vostè no ha entès que cal invertir en noves infraestructures, en el quart cinturó, que vostès tenen forces discrepàncies entre el tripartit i amb el Govern d'Espanya.

Senyor Montilla, vostè ha inaugurat la terminal de l'aeroport, l'ampliació del port, el túnel de Viella, les depuradores del Llobregat, del Besòs, l'AVE a Barcelona, infraestructures totes elles decidides i impulsades per governs del Partit Popular.

I, miri, jo no sé si el senyor Mas serà president de la Generalitat en el futur, no ho sé; s'inflarà de posar primeres pedres, però no podrà fer cap tallada de cinta, no podrà inaugurar res, perquè el seu Govern, senyor Montilla...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...no té previst absolutament res per al futur de les infraestructures de Catalunya. (*Remor de veus.*)

El president

El senyor president té la paraula... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores i senyors diputats... (*Pausa.*) Senyor president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, si parlo del resultat de les eleccions és perquè vostè m'ho ha preguntat. Jo no tenia cap intenció de parlar d'aquest tema, no crec..., tot i tenint més motius, segurament, que vostè, perquè el resultat d'uns i altres és el que ja hem comentat. Precisament, perquè el que sí que em preocupa és aquests aturats de què vostè parla, que no són aquest número, repassi-ho; no..., en fi, estarem per sobre del mig milió aquest mes. Ho dic perquè, ja posats a parlar en propietat, alguns sí que sabem del que parlem i sí que estem treballant per solucionar els problemes dels que no tenen feina, i per mantenir, precisament,

els llocs de treball d'aquells que tenen feina, perquè continuïn tenint feina.

I sí, a vegades, les obres es fan i es posen en funcionament i normalment s'inauguren, no? És que, clar, s'estan fent tantes obres, hi havia tantes coses per fer, perquè alguns van dibuixar, van fer plànols, van posar primeres pedres, però la segona pedra no va arribar, eh?, la segona no, ni la tercera; és després que s'estan fent les obres —és després que s'estan fent les obres— i s'estan pagant. I sí, i és quan entren en funcionament que normalment s'inauguren.

A vostès això els sap greu. Segurament, si haguessin estat més previsors, si en el pacte del Majestic a més a més de promeses hi hagués hagut alguna cosa més, vostès també —i el senyor Mas i el senyor Pujol— haurien inaugurat algunes d'aquestes obres que avui s'estan inaugurant perquè ara és quan s'acaben.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'entrada en una fase d'involució autonòmica que impedeix el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00268/08)

...l'honorable senyor Joan Puigcercós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'agost d'enguany farà ja tres anys de l'aprovació i posada en marxa del nou Estatut d'autonomia, que comença a ser l'hora també de començar a fer balanç d'aquests tres anys, i el clima que estem detectant, l'ambient que veiem, que ve de ponent, massa sovint —i que no se m'enfadi la gent de Lleida, dic «ponent» en el sentit d'anar més enllà de les comarques de Lleida i de la Franja—..., que queda clar que hi ha una aturada i fins i tot hi ha flaire d'involució en alguns aspectes. I no es tracta de ser pessimistes ni alarmistes, però com deia fins i tot un analista, doncs, sòlid i robust com el Josep Ramoneda, que en el seu partit, que vostè també representa, ha tingut prèdica i té prèdica, durant molts anys, estem assistint al que és podria dir el final de l'Espanya plural.

I ho estem veient perquè ja detectem elements alarmants, no només pel tema del finançament, que ja li ho han preguntat avui, i que, més enllà de veure de color optimista les coses, però, la realitat és que, pel que sembla i pel que hem vist fins ara, no hi ha cap canvi de model, i podem fer banys i balls de xifres, però, si no hi ha canvi de model i no és transparent, tindrem un problema; el tenim, de fet, ja fa anys que el tenim a Catalunya.

Ho hem vist també amb el tema de les caixes. Sé que el Govern està treballant en aquest àmbit i hi està fent un esforç, però per la música que sona i l'actitud del Banc d'Espanya sembla que la intervenció de les caixes pot ser una excusa per acabar modulant o trencant el model de caixes de Catalunya –element absolutament preocupant.

També hem vist com, amb autocomplaença, potser més de la que tocava, es va inaugurar la terminal 1, i és una bona notícia. Però, miri, l'esforç que han fet una part d'empresaris d'aquest país, i les mateixes institucions –l'Ajuntament de Barcelona, el Govern que vostè presideix–, i un sector important d'empresaris catalans, amb l'adquisició de Spanair pot ser insuficient si aquest aeroport no està al servei dels interessos de Catalunya. I això passa per la majoria i el control català i no veiem, precisament, que des del Govern espanyol hi hagi aquesta actitud.

I, finalment, podríem veure també lleis que de moment..., no siguem tampoc apocalíptics, però que amenacen, com és la modificació en l'àmbit de Televisió Espanyola de la publicitat o la llei de l'audiovisual que també ja s'acosta, a nivell estatal, que poden afectar un element indispensable de cohesió nacional, cultural i lingüístic com és la Televisió de Catalunya.

Senyor president, davant de tots aquests elements, que estic convençut que a vostè també el preocupen, vostè creu que hem entrat en una fase clarament d'involució autonòmica que fa que l'Estatut que es va aprovar fa tres anys i que es va posar en funcionament en aquests moments o entri en crisi o tingui greus problemes per ser desenvolupat?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament que hi ha persones i hi ha grups que, precisament, treballen per a una involució autonòmica en el conjunt d'Espanya, però també n'hi ha altres que no.

I en qualsevol cas la determinació del Govern de Catalunya, com vostè sap, és precisament tractar de fer complir les lleis i, per tant, desplegar el nostre Estatut i assumir serveis i competències; algunes que es deriven del nou Estatut i altres que fins i tot es derivaven i haurien estat possibles amb l'Estatut anterior. Rodalies, no calia el nou Estatut per traspasar rodalies. Hem parlat molt de rodalies en els últims dos anys; no es va parlar mai de rodalies en els vint-i-tres anys anteriors, i es podia haver parlat de rodalies, perquè, de rodalies, era perfectament possible traspasar la seva titularitat, en aquest cas, d'acord també amb l'antic Estatut.

Desplegar l'Estatut. Per tant, en aquest sentit, ho estem fent amb rodalies, amb la inspecció de treball, amb el primer permís de treball per a immigrants, amb temes que es concretaran, alguns d'ells, i així està previst, en la propera comissió bilateral.

I estem treballant també, evidentment, per resoldre el tema del finançament, un tema històric i un repte absolutament històric per al nostre país. I també per canviar el sistema de gestió aeroportuària. Ara, tenim una nova terminal, un aeroport realment de primera, per jugar a la primera divisió europea i mundial; no el teníem fins ara, ara el tenim, i el que cal és aconseguir un model de gestió aeroportuària que apropi la gestió a casa nostra, al Govern de la Generalitat, a les entitats locals i també al sector empresarial. A sectors empresarials que, de la mà, cal dir-ho, de les administracions i de la Generalitat, han jugat també fort, en aquest cas, com ho han fet per aconseguir que una empresa com Spanair tingui a casa nostra la seva base d'operacions.

I també, en aquest sentit, doncs, estem a sobre del tema de les caixes, al qual vostè ha fet referència. Jo crec que del tema caixes no convé parlar-ne cada dia, diguem-ne, eh? Hem de tenir confiança en les nostres caixes, i el Govern la té. Ho he dit en altres ocasions, els ciutadans poden estar perfectament tranquils respecte als seus estalvis i també respecte a la defensa que el Govern de Catalunya farà precisament perquè la normativa estatal no impossibiliti en cap cas les funcions que l'Estatut atribueix...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...a la Generalitat de Catalunya respecte a les caixes; pot estar-ne vostè ben segur, senyor diputat.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posada en funcionament de la terminal T1 de l'aeroport de Barcelona i sobre l'impacte d'aquesta en l'economia (tram. 317-00267/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú Ferré.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat de Catalunya, s'han emprat nombrosos adjectius per definir la nova terminal del Prat, la T1, inaugurada ahir: excepcional, extraordinària, la millor, monumental, intuïtiva...; s'ha fet èmfasi en la seva llum, en la seva claror, en la seva transparència, i estic segura que avui, demà i durant mesos i anys seguirà deixant bocabadats aquells i aquelles que hi transitin.

L'obra inaugurada ahir, senyor president, s'engloba en el Pla de remodelació aeroportuària, que comportarà una inversió valorada en 5.000 milions d'euros, que ha

fet i farà encara més en el futur del Prat l'aeroport de la Mediterrània.

Aquesta és, senyor president, senyores i senyors diputats, la major inversió feta mai a Catalunya; una inversió necessària, una inversió imprescindible tant per a Catalunya com per a Espanya; una inversió que, a més de generar nous llocs de treball, contribuirà al fet que Catalunya continuï sent motor del desenvolupament de l'economia espanyola i estigui en millors condicions per competir al món, tot millorant la internacionalització de les empreses, tant catalanes com espanyoles.

De vegades, senyores i senyors diputats, l'arbre no ens deixa veure el bosc; ens entestem a veure allò que no acaba d'anar, que no s'acaba d'aconseguir i que no s'acaba d'acordar i ens oblidem que, darrere l'arbre, la vida continua i el bosc es va fent gran: l'arribada de l'AVE a Tarragona i aviat a Barcelona, el traspàs de rodalies, el corredor del Mediterrani, la dessalinitzadora del Prat, la descentralització aeroportuària i traspàs fruit del desenvolupament estatutari.

Ens oblidem que la millor manera de reivindicar allò que és millor per al nostre país és reconeixent els avenços, des de la fermesa per vindicar allò que és millor per a Catalunya i per als catalans i les catalanes. És també des del convenciment que els camins per a la recuperació de l'economia catalana passen necessàriament per la suma d'esforços i voluntats i per la col·laboració i la lleialtat institucional.

Ens queda encara camí per recórrer —el nou model de gestió aeroportuària i el finançament, per posar-n'hi alguns exemples—, però estem convençuts que el camí que ens ha portat aquí seguirà endavant.

I és per aquest motiu, senyor president, que voldríem conèixer la seva valoració sobre la posta en funcionament de la nova T1 i el seu impacte en l'economia catalana.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament, ahir va ser un dia històric per a Catalunya, per a Barcelona i per a les infraestructures del nostre país, no? I crec que, com passa normalment, amb el temps i quan guanyem perspectiva, encara ens adonarem més de la importància del fet d'aquesta important infraestructura, no? En les paraules que vaig pronunciar ahir mateix, vaig voler deixar clara la importància i la dimensió històrica del fet, no?

Bé, avui, jo crec que podem afirmar que Catalunya té l'aeroport més important de la Mediterrània, ja, quelcom unimaginable fa només uns anys, i això jo crec que és possible, doncs, amb l'esforç de molta gent, també de diversos governs —ho vaig dir ahir—, però gràcies a la major inversió mai feta pel Govern d'Espanya a Catalunya.

Bé, uns governs van projectar les obres; a altres els va correspondre la responsabilitat d'executar-la i de pagar-la, i també l'honor de posar-la en funcionament.

Bé, senyora diputada, aquest aeroport forma part de tot un seguit d'actuacions que ens obren al món, o millor dit, que ens apropen encara més al món, i que ens permetran competir amb millors condicions mundialment, no? Des que governa l'esquerra a Catalunya, les esquerres a Catalunya, la terminal 1 és una realitat, com ho és també l'ampliació del port de Barcelona o la decisió de la Unió Europea per definir el corredor del Mediterrani com un eix prioritari del transport europeu, o com ho és que Barcelona sigui la seu del Secretariat Permanent de la Unió per la Mediterrània.

Bé, la T1 abans es va dibuixar, ja ho he dit, després es va construir i pagar, ahir es va inaugurar. Jo crec que estem definint la Catalunya que volem pel que fa a les infraestructures, entre altres. I li he de dir que ens sentim molt orgullosos del dia d'ahir perquè és un dia molt important, i, en aquest sentit, com una de les inversions, ho repeteixo, més importants fetes mai al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els acords de contenció de despesa presos el 2009 i sobre el nou sistema de finançament (tram. 317-00270/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, fa pocs dies el conseller d'Economia, el Govern en el seu conjunt, va presentar les xifres de dèficit de l'any 2008. Vostès havien previst, si no recordo malament, un dèficit de 470 milions d'euros per al 2008 i finalment va ser deu vegades més; no una mica més, no un 10 per cent més, no, deu vegades més: de 470, si no recordo malament, a 4.800.

Ara, vostè parlava de la inversió de la T1, que, certament, és una gran inversió. Vostè diu: «La més gran que s'ha fet mai», no? Doncs, bé, el dèficit de la Generalitat de l'any 2008 és quatre vegades la T1, quatre T1; no, no: 1.200 milions d'euros multiplicat per quatre, 4.800, exactament això, quatre T1.

L'altre dia el vaig sentir, en un sopar de Pimec, que vostè deia que el Govern de la Generalitat estava fent les coses molt bé, i el va posar d'exemple. No sé si és un gran exemple multiplicar el dèficit per deu; és equivocar-se d'un mil per cent. Déu n'hi do! No és un gran exemple de fer les coses bé, no?

Hi ha dues maneres d'intentar corregir això: una és per la via de la contenció de la despesa i l'altra, per la via de la millora dels ingressos.

I la pregunta que jo li faig és en aquest sentit, en aquest doble sentit, no? Primer, quants acords ha pres el Govern de la Generalitat aquest any 2009 de contenció de despesa en aquests cinc mesos i mig que portem d'any? Quants? I de quins imports?

I segon, el tema del finançament. Vostès hi han fet referència. Jo constato només una cosa, que és una mica sorprenent, no?, si em permeten un punt d'ironia: mentre el portaveu del seu grup, el senyor Iceta, diu que serà un acord megaespectacular –megaespectacular–, veig que els seus socis de govern hi posen tots els interrogants del món. Avui n'hem tingut una nova constatació. Aquest és l'exemple d'un govern que fa les coses bé?, que en el tema més important que té sobre la taula i sobre les mans resulta que hi ha una discrepància tan gran respecte a les possibilitats d'aquest acord?

La pregunta és doble: quants acords de contenció de despesa i quina expectativa de millora d'ingressos.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament que a la liquidació del pressupost s'ha incrementat substancialment el dèficit previst. Com ha succeït en altres governs, que han passat de tenir un superàvit de tres mil a tenir-ne trenta mil de dèficit. Com li ha passat també a la majoria dels governs europeus o a l'Administració Obama. No som cap excepció –cap excepció– a aquest respecte i vostè ho sap. I el que s'ha de fer és tractar de millorar els ingressos, cosa que no es fa amb propostes d'abaixades d'impostos, que no ho fan ni els governs conservadors europeus, i també contenint la despesa corrent, com ho ha fet i està fent aquest Govern.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president, constato que no ens entenem, en aquest diàleg, perquè jo no li he preguntat si el dèficit era molt gran o no: li ho he constatat. El que li he preguntat és: en cinc mesos i mig, vostès, quants acords de contenció de despesa han acordat en aquest Govern que fa les coses tan bé. Perquè, escolti, qualsevol empresari, petit o gran, qualsevol persona amb més o menys diners quan li passa una cosa així fa alguna cosa, pren algun acord. I la pregunta era molt clara, i veig que no té resposta.

I sobre el tema del finançament només els demano una cosa: aclareixin-se, perquè el primer tripartit va ser titllat...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...de «Dragon Khan» i el segon, per part de gent d'Iniciativa per Catalunya, que li donen suport, ha estat titllat, si no recordo malament, de «carnaval». (*Remor de veus.*)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, hi ha hagut diverses iniciatives que s'han plasmat en acord per reduir la despesa corrent en els darrers mesos i vostè ho sap. (*Veus de fons.*)

Ho repeteixo, miri, a mi em sembla molt bé que vostè es preocupi per les finances de la Generalitat; és una cosa que el lloa. Però..., els interessos, evidentment, dels interessos dels ciutadans del nostre país, no? (*Veus de fons.*) Segurament també m'hauria agradat que hagués tingut aquesta mateixa preocupació per les finances de la Generalitat quan vostè governava... (*forta remor de veus*), amb el suport del Partit Popular i donava suport al Partit Popular a Madrid. Per tant, miri, si vostè hagués estat tan exigent amb el senyor José María Aznar com ho és amb aquest Govern, escolti, avui la situació de les finances públiques de la Generalitat seria una altra. (*Persisteix la remor de veus.*) O és que he de recordar-li que és des que governa l'esquerra que la inversió de l'Estat s'ha multiplicat per dos a Catalunya? (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

Miri, continuem negociant moltes coses amb el Govern d'Espanya, no? I sap que un dels nostres objectius és tenir més recursos per als ciutadans del nostre país. I tingui una cosa clara: la xifra que aconseguirem serà molt més alta que la que vostè va aconseguir... (*remor de veus*) quan va negociar un acord que vostè va titllar d'històric i, a més a més, de definitiu –de definitiu. Senyor diputat, aquest Govern ja ha rebutjat una xifra que pràcticament multiplicava per cinc la que vostè va aconseguir.

Miri, aquests dies vostè també, i alguns dels seus, per solucionar aquest gran problema van trobar la clau, que és, doncs, fer un front comú davant del PSOE. Bé, miri, jo prefereixo comptar amb els meus amics, tot i que a vegades em barallo amb ells, segurament més vegades de les que m'agradaria...

El president

Senyor president...

El president Generalitat

...però miri –acabo, senyor president–, que fiar-me d'aquells que, com el seu candidat, Tremosa, volen fer

caure Zapatero per ajudar que torni Rajoy. Ho va dir durant la campanya... (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyor president...

El president Generalitat

...en diverses ocasions. En aquest front, perquè torni Rajoy, a nosaltres no ens hi trobarà.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les gestions i les actuacions amb relació a l'expedient d'atermenament que l'Estat ha iniciat a les comarques de Girona (tram. 310-00325/08)

...en el torn de preguntes al Govern, l'il·lustríssim senyor Alfons Quera, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, el passat mes de setembre es va procedir per part de l'Estat a delimitar provisionalment el domini públic marítimoterrestre a l'expedient d'atermenament de la marina interior d'Empuriabrava, al municipi de Castelló d'Empúries. En aquell moment vull recordar que aquest fet va provocar un malestar als més de cinc mil ciutadans afectats. Amb posterioritat, en una compareixença al Congrés dels Diputats, el secretari del Mar, el senyor Martín Fraguero, va afirmar que quasi totes les propietats situades a Empuriabrava no estan en domini públic, sinó en servitud de protecció.

Aquesta qüestió, senyor conseller, ens preocupa, al nostre grup parlamentari. Es tracta d'una instal·lació portuària la titularitat de la qual va ser traspasada per l'Estat a la Generalitat de Catalunya, ho vull recordar, l'1 de gener de l'any 1981. I, per tant, és aquesta, la Generalitat, qui pot exercir sobre els terrenys afectats totes les funcions inherents a la competència marcada per l'Estatut, des de planificar fins a gestionar. Per tant, l'Estat no pot imposar a l'interior de la marina la servitud pròpia de la Llei de costes.

En una situació semblant es troba el municipi de Sant Pere Pescador. El passat 17 de març d'aquest any es va publicar l'edicta relatiu a la incoació de l'expedient d'atermenament a la part baixa del riu Fluvià, el qual considera que, d'acord amb el que estableix la Llei de costes de l'any 1981, cal afectar com a domini públic marítimoterrestre tot el curs de l'esmentat riu fins arribar on hi ha la intrusió d'aigües marines, cinc quilòmetres riu amunt. Aquesta publicació obria un període d'un mes per presentar-hi alegacions. I ens consta que n'han presentat tant l'ajuntament afectat com el Go-

vern de la Generalitat. Les conseqüències derivades de l'establiment de les corresponents zones de servitud de trànsit i de protecció han estat rebutjades per l'ajuntament d'aquest municipi. Al mateix temps, dir també que en aquesta qüestió han requerit la col·laboració i assessorament del seu departament.

És per tot això, senyor conseller, que des del nostre grup parlamentari li formulem la següent pregunta: quines gestions i actuacions està duent a terme el seu departament en relació amb l'expedient d'atermenament que ha iniciat l'Estat a les comarques de Girona?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, convé ressaltar que és l'Administració General de l'Estat la competent en la determinació pública marítimoterrestre de la part baixa del riu Fluvià. És, per tant, la Delegació a Catalunya de la Demarcació de Costes de l'Estat, amb seu a Girona, la que està tramitant els expedients d'atermenament dels trams finals dels rius a les comarques gironines. No obstant, tant la Generalitat, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua i Medi Natural, com els municipis corresponents, Sant Pere Pescador i Castelló d'Empúries, intervenen a la tramitació aportant aquelles consideracions i aquells informes que estimen convenients.

En aquest sentit, la Demarcació de Costes va sol·licitar un informe a l'Agència Catalana de l'Aigua. L'informe que sol·licitava se situa en els termes municipals de Sant Pere Pescador i Castelló d'Empúries i correspon als rius la Muga i Fluvià i als recs Salins i Sirvent. I no sol·licita informes sobre les marines artificials d'Empuriabrava, ja que no considerava que és un medi natural fluvial, tot i que també està procedint al seu atermentament.

Al nostre entendre, la documentació aportada és insuficient des del punt de vista tècnic i metodològic, la qual cosa fa impossible la valoració de les línies. A partir de la proposta coneguda, enviada per la Demarcació de Costes de l'Estat a Girona el 8 d'abril, l'agència emet un informe sobre el riu Fluvià i el rec Sirvent. L'informe considera que cal reduir la zona marítimoterrestre definida per la Demarcació de Costes, tenint en compte que ells no poden delimitar la zona de ribera pública, així com la zona recentment definida com de domini públic hidràulic en els estudis de planificació de l'espai fluvial del riu Fluvià realitzats per l'Agència Catalana de l'Aigua. També es considera que la causa de la penetració de la falca salina per la llera del riu Fluvià es deu als dragats efectuats i a les extraccions d'àrids en aquest tram del riu i no a una causa natural, raó per la qual aquest tram tampoc hauria de formar part de la zona marítimoterrestre.

Per tot l'exposat, l'informe de l'ACA proposa que l'atermenament en l'àmbit fluvial es limiti a enllaçar, en paral·lel a la línia de la costa, l'extrem dels atermentaments

definit, sense remuntar més riu amunt i reduir així la zona marítimoterrestre definida per la Demarcació de Costes. Li hem requerit, a més, més documentació en aquesta direcció i fins ara no l'ha aportada. Per tant, en aquests moments nosaltres ens mantenim absolutament en aquesta posició, que és coneguda i jo crec que compartida pels municipis que vostè i jo hem parlat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la dessalinitzadora del Prat de Llobregat (Baix Llobregat) (tram. 310-00324/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Senyor conseller, ara fa un any la greu sequera que va patir el país ens va tenir a tots molt preocupats per si havíem d'aplicar mesures més restrictives de les que ja s'havien anat implementant per disminuir el consum d'aigua al nostre país.

La situació de sequera va fer abaixar de manera dràstica les reserves hídriques de les conques internes de Catalunya; va posar en evidència dues qüestions. Una, que, no per ser coneguda, fins que no et trobes en una situació d'aquestes característiques complicades, no posa en valor que l'aigua és un bé escàs, que cal gestionar-la amb racionalitat i eficiència; dit d'una altra manera, fer-ne una gestió sostenible. Dues, va posar en evidència que en aquest país, pel que fa a les conques internes, durant massa anys no es van fer els deures, és a dir, fer les polítiques i les inversions que aportessin més recursos hídrics per satisfer les necessitats urbanes, rurals i ambientals a les comarques on viu prop del 80 per cent de la població del nostre país.

Senyor conseller, és el Govern de què vostè forma part que ha plantejat i planificat una política d'aigua per no tornar-nos a trobar en la mateixa situació del darrer any, si tenim en compte que Catalunya és un país que pateix sequera regularment. El proper mes es posarà en funcionament la dessalinitzadora del Llobregat. Aquesta dessaladora serà de les més grans d'Europa per a consums urbans i pot aportar més del 20 per cent del consum d'aigua de l'àrea de Barcelona. Una gran inversió que és una garantia de subministrament, que, conjuntament amb la resta d'inversions que s'han anat i s'estan desplegant, ens permetrà guanyar en el futur proper 290 hectòmetres cúbics de nous recursos —es deia aquest matí— i que, a més, ens portarà a guanyar qualitat ambiental en el Grup Ter, ja que serà possible començar a detreure'n menys aigua i reduir el transvasament.

Des d'una visió positiva de l'actuació del Govern, que combina inversió, noves infraestructures i una gestió més sostenible de l'aigua, perquè no ens tornem a tro-

bar en la dramàtica situació de l'any passat, el PSC considera que obres com aquesta expressen el compromís del Govern amb una Catalunya optimista, moderna i segura de les seves capacitats. Voldriem conèixer com valora el Govern la posada en funcionament de la dessaladora del Llobregat.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, òbviament no podem valorar-ho més que molt positivament, entre altres coses perquè forma part, com vostè diu, de la política general d'aigua, que en aquests moments és una política que té diferents bases, però una de les bases essencials és justament les dessalinitzadores.

En aquest sentit, explicar que el mes vinent inaugurarem la del Prat de Llobregat, que produirà seixanta hectòmetres cúbics l'any, i que en aquests moments s'està produint ja la duplicació de la de Tordera, de deu a vint hectòmetres cúbics, i està en aquests moments desenvolupant-se el seu projecte per arribar a la Tordera 2, que en diem, seixanta hectòmetres cúbics més i està en aquests moments a exposició pública el projecte de la de Cunit.

Per tant, en aquest conjunt tindrem dos-cents hectòmetres cúbics de recurs, provinents en aquest cas de la dessalinització. I que s'ha d'unir, de tota manera, al que és l'aigua regenerada, la utilització correcta dels aqüífers i també òbviament a una política sostinguda d'austeritat i d'estalvi.

M'agradaria dir-li, a més, que la planta del Llobregat, que s'inaugura el mes vinent, és una planta avantguardista. En aquest sentit, el seu consum se situa en tres quilowatts per cada metre cúbic, molt diferent, deu vegades menys, del que eren les dessalinitzadores convencionals. Per una altra banda, explicar també que és la més important d'Europa des del punt de vista d'abastament de boca. És a dir, n'hi ha d'altres que tindrien la mateixa dimensió però que dedicarien una bona part dels seus recursos a una part del rec o a altres funcionalitats de caràcter diferent. Explicar també que..., en aquest sentit, assenyalar que donarà servei a 4,5 milions d'habitants i que pràcticament és el 24 per cent del consum de l'àmbit metropolità.

Volem dir, a més, que augmentarà la qualitat i millorarà el gust a causa de la reducció de la salinitat que té, entre altres coses, el riu Llobregat, que és un riu que passa evidentment per una zona de conca salina molt important.

Les millors incidiran positivament en un estalvi potencial de les persones. Calculem que es podran reduir entre trenta-cinc i quaranta-cinc euros l'any per llar en tot el que és reparacions d'electrodomèstics i canonades, reducció d'energia per escalfar l'aigua, en detergents, suavitzants i en equips d'osmotització domèstica. Bona part de tot això que en aquests moments es produeix

per la naturalesa de l'aigua no es produirà en aquests moments.

I voldria també assenyalar que amb l'entrada, amb l'inici d'aquesta instal·lació es produirà l'inici d'una progressiva recuperació dels cabals del Ter...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...que ara deriven cap a la xarxa d'aigües Ter-Llobregat i, per tant, incrementarem la garantia de disponibilitat a tota la conca.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la recepció de TV3 a les Illes Balears (tram. 310-00326/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies, també, conseller de Cultura. Nosaltres rebíem amb satisfacció fa uns mesos l'acord de reciprocitat entre el Govern català i el Govern balear, IB3 i TV3, per a les emissions dels canals de televisió recíprocament en els diferents territoris. A les Illes Balears, igual que ha passat en el País Valencià, les emissions en català de TV3 han estat un referent d'un espai lingüístic i cultural comú, un referent les emissions de TV3, possibles sobretot, dèiem, a la iniciativa social i cívica que durant molt de temps ha fet possible aquestes emissions; possibles també per la permissivitat precisament d'una situació d'alegalitat permanent, que, tal com s'ha demostrat en el País Valencià, ha demostrat la seva fragilitat.

Es dona la paradoxa, per tant, que en un moment com l'actual, en un context tecnològic que afavoreix el transvasament d'informació i de comunicació audiovisual arran de les fronteres, en un context polític també que afavoreix el contacte entre el Govern, en aquest cas, català i balear, amb governs sensibles a la difusió de la llengua i a la voluntat d'acords, la paradoxa, dèiem, és que les conseqüències d'aquest acord de reciprocitat han portat a minvar les emissions de TV3 a les Illes i malgrat que amb la visió de TV3 i el Canal 33, i també del 3/24, es veu exclusivament la producció pròpia i no allò que no és producció pròpia catalana.

Aquesta situació ha generat protestes, de les quals ens volem fer ressò. Avui també ens acompanyen diputats de les Illes, del Bloc, que han vingut precisament a aquest Parlament també a portar aquesta situació de neguit que es viu a les Illes. I volem saber, volem conèixer les situacions, les mesures que està prenent el seu

Govern, senyor conseller, i amb quines expectatives de futur treballem. Sabem que a més a més hi ha diverses iniciatives engegades, sabem que podem plantejar-nos o hauríem de poder plantejar-nos que els drets d'emissió no repercutixin només en territoris, sinó també en dominis lingüístics, que aquesta podria ser una sortida per la situació que estem vivint; que els acords de reciprocitat són vàlids només mentre IB3 emeti en català, i això pot passar que algun dia no es produeixi, i, per tant, amb quins escenaris de futur treballa el Govern català.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, la política general que s'ha intentat per part de la major part de gent compromesa amb la llengua i cultura compartides ha estat la de vertebrar el que n'hem dit «l'espai català de comunicació». En el marc d'aquest espai i en una situació de precarietat legal, la iniciativa cívica va permetre vertebrar mecanismes, encara que sense una base legal suficient, per tal de fer arribar les emissions dels canals de Televisió de Catalunya al territori del País Valencià, i també de les Illes Balears i alguns altres.

Aquesta situació era insostenible, primer, perquè el marc legal no permetia altra via que aquesta via excepcional, que no podia ser permanent i eterna –i això ho sabíem–, i d'altra banda, perquè s'està produint un canvi tecnològic que fa que a partir del 30 de juny algunes illes, al desembre les altres, veuran l'apagada analògica. I, per tant, la forma a través de la qual aquestes emissions arribaven ara ja no podia ser sostenible.

Arran d'això justament, el mes de gener es va vertebrar aquest acord polític amb el Govern de les Illes, que és un acord que tenim aparaulat però no tancat amb el Govern valencià. I el que es planteja és de construir per sempre més aquest espai, és a dir, construir-lo sobre una base legal. La base legal vol dir que hi ha d'haver l'acord entre els governs, facilitar els canals els uns als altres, i després que les emissions siguin pactades entre aquestes televisions per tenir una funció complementària i no pas de competència entre elles i, sobretot, que les emissions estiguin emparades per la legalitat.

Això ha fet que Televisió de Catalunya, per tal de tenir garantia que això es compleix en les seves emissions, disposi d'un canal, que és TV3 Cat, que serveix per a les emissions fora del territori de Catalunya, és a dir, fora del territori per al qual adquirim drets en el mercat internacional. Això és un imperatiu legal..., si ens prenem seriosament el país, la televisió i l'espai de comunicació, aquest és un imperatiu necessari.

D'altra banda, però, li he de dir que ja tenim el pacte polític amb el Govern de les Illes Balears per tal d'exemplar aquestes emissions en digital també, no només del 3/24 abans de finals d'aquest mes, sinó aparaulat també per al Canal 33, perquè el Govern de les Illes,

a través de la seva emissora pública, garantirà l'espai suficient per emetre els tres canals. I el que ha de quedar acordat entre les diverses televisions és...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...en quines condicions s'emet el 3/24, però també el Canal 33.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

————— **Pregunta**

al Govern sobre la política d'ajuts en l'àmbit de l'educació (tram. 310-00322/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, per què no ha augmentat la Generalitat de Catalunya el pressupost per a partides de beques i ajuts destinats a l'educació, quan les famílies catalanes ho estan passant pitjor per la crisi?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, senyor president. Senyor diputat, està mal informat: el Govern de Catalunya ha augmentat les partides de beques a les famílies en aquest curs amb relació al curs anterior, i en el curs anterior respecte de l'anterior, i ho seguirà fent el curs proper amb claredat i en atenció a una situació de dificultat econòmica i social evident per als nostres ciutadans.

El president

El senyor López pot repreguntar.

El Sr. López i Rueda

Gràcies. Senyor conseller, miri, jo suposo que vostè coneix que el dia 7 de juny es va presentar l'anuari Societat catalana 2008, que diu que la Generalitat de Catalunya –i Catalunya– està per sota de la mitjana espanyola en destinació a beques i ajuts a les famílies: estem en un 14,6 per cent, davant del 29 per cent de la mitjana espanyola. I parla de beques de cobertura, transport, menjador i material. Jo no parlaré del material, perquè, si no, s'haurien de posar vermells al parlar de la gratuïtat dels llibres de text. I s'haurien de posar vermells al parlar d'aquesta gratuïtat també dels ordinadors, que el

senyor Zapatero, amb el mateix somriure que ahir se li escapava quan deia el tema del finançament de Catalunya, va prometre amb el mateix somriure ordinadors gratuïts, i ara vostè ens ha tornat a la realitat, a dir que són les famílies les que han de pagar, que moltes d'elles hauran de pagar l'ordinador i hauran de pagar el 50 per cent dels llibres de text. Imagini's quina ajuda enmig d'una crisi econòmica!

Però, miri, anem a parts, anem al territori, que és el més important. Consell Comarcal del Maresme, Bernat Costas, amic de la família i Esquerra Republicana de Catalunya, ens diu: «Portem quatre anys, quatre anys congelada la partida per ajuts a beques de transport.»

Consell Comarcal del Ripollès, Francesc Paret, portaveu dels Socialistes, diu: «Escolteu, això dels empadronaments falsos ho hem d'acabar perquè no tenim és diners per a transport, perquè portem tres anys amb les partides de la Generalitat de Catalunya congelades» –Consell Comarcal del Ripollès.

O Consell Comarcal de l'Alt Empordà, Castelló d'Empúries, rebel·lió de les famílies per què? Perquè per primer cop en la història de la Generalitat de Catalunya democràtica es fa copagament, és a dir, es diu a les famílies que han de pagar, per primer cop, enmig d'una crisi econòmica. El felicito, senyor conseller.

Consell Comarcal del Baix Camp. Miri, avui el *Diari de Tarragona* què porta: «La Generalitat anula las ayudas del transporte escolar para ir a comer.» Això avui. No s'han assabentat, senyor Maragall, que vostè ha augmentat les partides per beques i ajuts, es veu que no se n'han assabentat.

I li'n poso només un cas perquè es vegi com afecta sobretot la crisi. Consorci de Barcelona: actualment només es rebran ajudes –i en poso un cas– per a una família de quatre membres –quatre membres–, només rebran ajudes aquelles que cobrin menys de 16.748,55 euros. Sap què significa això? Això significa que un pare, una mare i dos fills, només que un cobri mil euros...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...i l'altre –acabo, senyor president– no treballi, és a dir, que sigui «mileurista», no podran accedir a aquestes beques. Es veu, senyor Maragall, que no s'han assabentat que vostè ha fet aquest augment de les beques.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, senyor president, amb molt de gust tracto d'aclarir les distorsions i manipulacions a què el senyor López ens té acostumats. (*Remor de veus i rialles.*) Miri, no és semblant d'imatges específiques de dificultat concreta, segurament existents cada una d'elles, no amb la preci-

sió ni amb el caràcter amb què vostè ho menciona, que il·lustrarem o enriquirem aquest debat en el Parlament. No és cert. Les partides d'ajuda a les famílies han augmentat significativament.

Una cosa és que aquí estem obligats a utilitzar correctament els recursos destinats al transport no obligatori, eh? El transport obligatori que és el que realment estem responsabilitzats de donar en el conjunt del territori, als ajuntaments d'aquest país, segueix produint augments importants.

Les beques menjador, que ens han preocupar –a mi també, com a vostè–, han augmentat un 57 per cent els últims quatre anys, un 57 per cent, en el seu import, en la seva individualitat i en el nombre de destinataris. L'últim any ha augmentat el nombre de demandes de beca en un 10 per cent, el nombre de beques concedides ha augmentat en un 12 per cent i l'import total de les beques en un 20 per cent. Això en un any d'extrema dificultat econòmica per a aquest Govern.

En el concepte de llibres de text que vostè també menciona, més de la meitat dels alumnes d'aquest país ja tenen programes de reutilització de llibres de text i ajudes de gratuïtat completa per adquirir aquests llibres també en progressió creixent.

I el mateix succeeix amb conceptes com les ajudes a famílies i ajuntaments per a organització d'activitats extraescolars, amb serveis d'acollida matinal i amb nous conceptes al millor servei de l'escolaritat i de l'educació al nostre país, com per exemple fer possible la continuïtat dels millors estudiants, perquè segueixin en la postobligatòria més enllà dels cursos de l'educació secundària obligatòria.

De manera que estem obligats, sí, a gestionar correctament els recursos de què disposem. En la situació de crisi en què estem ara, jo no renuncio, d'acord amb el programa interdepartamental que encapçala el Departament d'Acció Social, a millorar i reforçar i donar flexibilitat a una política social que és indispensable per garantir el dret a l'educació dels nostres ciutadans. I de cara al curs que ve jo crec que tindrem ocasió...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...de comprovar com, efectivament, incrementem recursos i els apliquem en millors condicions.

El president

Honorable conseller.

El conseller d'Educació

De manera que la seva preocupació quedarà perfectament atesa, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la gestió de les polítiques de cooperació (tram. 310-00327/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Anna Figueras.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, president. Honorable vicepresident del Govern, com bé sap, darrerament s'ha conegut el contingut d'un informe de la Sindicatura de Comptes que posa de manifest la mala gestió, el dispendi econòmic i el descontrol que s'ha portat a terme dins de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament.

Vicepresident, pensa comparèixer per explicar què ha succeït des de l'any 2007 dins de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament? Vicepresident, quan té la intenció de donar explicacions i com, com pensa afrontar la mala gestió, el descontrol i el dispendi, dispendi que s'ha portat a terme dins de part de la conselleria de la Vicepresidència en moments on bona part de la població de Catalunya té problemes per arribar a final de mes.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, la seva pregunta, tal com estava formulada, feia referència a la valoració que fèiem des del Govern de l'Agència Catalana de Cooperació. Per tant, jo li responc amb molt de gust que aquesta valoració és positiva, com així ho consideren els setanta-un països destinataris de la nostra cooperació, els agents locals que són socis de la cooperació i les dotze agències internacionals, totes elles vinculades a Nacions Unides, amb les quals el Govern de Catalunya coopera.

I, amb relació a l'informe a què vostè fa referència, es veu que estem parlant de dos informes distints i diferents. L'informe que jo he llegit és aquell que diu que els comptes de l'agència estan raonablement ben presentats i que aquells aspectes que puguin haver estat detectats com a disfuncions es van produir el 2007, i el 2008 van ser immediatament rectificats.

El president

La senyora diputada té la paraula.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Sí, miri, vicepresident, per allò dels fets i de les paraules de què tant els agrada parlar..., de fet, les paraules han quedat bastant ben enteses, però, miri, anem als fets. Els fets demostren que vostè es veu que no té cap control sobre la gestió de les polítiques públiques de cooperació al desenvolupament; els fets demostren que la gestió de la cooperació al desenvolupament a vostè se li ha escapat

de les mans. I, escolti'm, el que sembla és que vostè no hi creu massa, en això de la cooperació, és possible que només la utilitzi.

Cregui..., comparegui, comparegui i demostrí que per al tripartit la cooperació al desenvolupament és un eix principal i un eix important de la política exterior de Catalunya. Comparegui i faci gala d'aquesta transparència que tant verbalitza i que tan poc posa en pràctica. Expliqui'ns, expliqui'ns, conseller, per què ha permès que es portessin a terme actuacions irresponsables, com per exemple que, de cinquanta-tres treballadors, més del cinquanta per cent de treballadors de l'agència catalana disposessin de targetes de crèdit; o per què va permetre o va autoritzar el dispendi de més de 100 milions de les antigues pessetes entre festes de cooperació i despeses costejades entre aquestes targetes de crèdit.

Conseller, descontrol. Descontrol motivat per les lluites internes de poder i per les lluites de repartiment de poder intern a Esquerra Republicana, però també per les divergències en el si del tripartit en matèria de cooperació al desenvolupament. Comparegui, conseller.

Miri, mal gestió, desori, desídia, desordre, dispendi econòmic incontrolat i opulència. (*Remor de veus.*) Sí, senyors, opulència en moments en què el país caminava vers una de les crisis econòmiques i financeres més intenses que es recorden. Miri, conseller, comparegui, comparegui en seu parlamentària i expliqui'ns, expliqui'ns com pensa dignificar l'actuació del Govern de la Generalitat en matèria de cooperació després del desgavell, el descontrol i el dispendi que l'ha caracteritzat fins ara.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable vicepresident.

El vicepresident del Govern

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, estic compareixent en aquest Parlament, com ho hem fet des dels inicis de la legislatura fins ara jo o els responsables de l'agència fins en sis ocasions distintes; hem contestat cent quaranta preguntes relatives a la gestió de l'agència. I l'informe al qual vostè fa referència diu literalment que «els comptes anuals de l'agència reflecteixen raonablement la situació econòmica i financera de l'entitat per a l'any 2007», que és l'any estudiat. Però és que encara hi ha més: dels 7.919 apunts comptables, 7.919, s'han detectat quatre errors, el que significa una ràtio d'error del 0,05 per cent del total.

I anem a les targetes. Hi ha vint-i-nou persones que tenen targeta de crèdit, efectivament; estem parlant de vint-i-nou tècnics que han d'anar tombant per aquests setanta-un països que són destinataris de la nostra cooperació. En alguns casos, algunes d'aquestes persones havien estat, en algun viatge, objecte de robatori perquè anaven amb diners en metàl·lic. Van ser els mateixos tècnics de cooperació que van dir que no volien viatjar en aquestes circumstàncies. I, per tant, per protegir la seva seguretat se'ls va donar una targeta de crèdit; targeta de crèdit que utilitzen únicament en les seves

estades a l'estranger, que tenen, per tant, perfectament comptabilitzat quin és l'ús concret que se'n fa, i que quan vénen aquí es retornen.

L'opulència a què vostè fa referència suposo que deuen ser...

El president

Senyor vicepresident...

El vicepresident del Govern

...exactament aquests 143 euros –143 euros–, que repartits entre quatre són trenta-cinc euros i una miqueta més...

El president

Senyor vicepresident...

El vicepresident del Govern

...d'un dinar, que es van tornar més tard i que s'havien rebut per error.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les previsions d'actuació en matèria de trànsit (tram. 310-00328/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, la seva proposta estrella en matèria de trànsit, reduir la velocitat a vuitanta quilòmetres per hora en la rodalia de Barcelona, s'ha mostrat molt eficaç com a política recaptadora i sancionadora: 3,2 milions d'euros, el novembre del 2008, de les butxaques dels sancionats i 16.500 conductors que han perdut punts.

Convergència i Unió s'ha mostrat sempre crítica amb aquesta mesura i ha aconseguit en el Congrés dels Diputats una rectificació cap a polítiques preventives, amb el suport dels mateixos socis de govern que aquí han de patir les seves decisions.

Demanem, per tant, i s'aconseguirà, que es retornin aquests punts, segurament, però ens agradaria saber què en pensa vostè.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè em pregunta sobre les polítiques amb relació en matèria de

trànsit, quins són els objectius fonamentals, i li vull contestar que l'objectiu fonamental de la política de trànsit és aconseguir l'objectiu que marca la Unió Europea, que és aconseguir, el 2010, disminuir el 50 per cent de víctimes mortals amb relació al 2000. I he de dir-li que l'any 2008 estem ja al 53 per cent; és a dir, hem reduït tres punts més del que està previst per al 2010: hem passat de 622 morts per accidents de trànsit l'any 2000 a 287, és a dir, hem disminuït un mort diari amb relació a les polítiques de trànsit.

Vostè em pregunta què en penso de la limitació dels vuitanta quilòmetres per hora. Primer, dir-li que no va ser una mesura que va prendre el departament, va ser una mesura que va prendre el Govern, a proposta del Departament de Medi Ambient, en un pla de qualitat ambiental que contemplava seixanta-tres mesures en concret.

I dir-li que en faig una valoració positiva, i després li ho puc concretar més.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies per la seva contesta. Com sempre, senyor conseller, ens demostra que sempre va contra direcció i generant perill, no només amb aquesta mesura, sinó també amb una altra, que, encara que volíem parlar de trànsit, ha sortit aquests dies: la sentència favorable pels presumptes maltractaments als Mossos d'Esquadra.

Vostè, com a conseller responsable, es va autoabanderar contra els Mossos d'Esquadra i els va fer un mal servei; va difondre les imatges, va portar el cas a fiscalia. I en aquest moment que hi ha una sentència absolutòria ens agradaria que vostè rectifiqués..., de tot el mal que els va ocasionar en aquells moments i que no s'ha pogut rectificar, perquè la bona imatge és com l'aigua, quan es vessa un got d'aigua ja no es pot recuperar, però encara està a temps de restituir en alguna part. Dimi-tir, impossible; el Govern cau. Demanar perdó, creiem que tampoc estan en aquesta disposició; ens agradaria molt pel que significaria d'aproximació i de retorn de confiança dels Mossos d'Esquadra cap a vostè i de la ciutadania cap als Mossos d'Esquadra.

Però hi ha una cosa fàcil que podria fer: si vostè de veritat confia en els Mossos d'Esquadra, assumeixi la totalitat de la seva defensa. Hi ha hagut una sentència absolutòria, però s'han hagut de pagar la seva defensa de la butxaca, contra un departament que els va portar als tribunals. Assumeixi aquesta defensa en la part que queda; en tot –en tot–, no només en les costes, en tot.

Continue defensant els Mossos d'Esquadra i potser així podrà fer alguna cosa per al país, perquè Convergència i Unió ha estat sempre a favor de la presumpció d'innocència dels Mossos d'Esquadra i no podem...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

...ni vostè tampoc pot, com a conseller, malmetre això, que és capital de tota la ciutadania, peça fonamental de Catalunya.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyor president, li demanaria, en part, que en situacions com aquestes el diputat o diputada que formula la pregunta la fes amb relació a la pregunta, perquè no té res a veure el que diu ara amb relació a la pregunta. (*Remor de veus.*)

I, per tant, la diputada –la diputada– té instruments –preguntes, interpellacions– per preguntar amb relació a això. El que no s'hi val parlamentàriament és canviar la pregunta quan s'ha formulat una pregunta, que he contestat prèviament. (*Remor de veus.*)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre els resultats de les proves de sisè de primària (tram. 310-00323/08)

...la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señor Maragall, señor *conseller*, se ha pasado la legislatura o lo que tenemos de legislatura diciéndonos una y otra vez cada vez que nos quejábamos de los niveles de castellano, de las horas de castellano en Cataluña, se la ha pasado diciendo que los niveles son idénticos a los del catalán y además que, comparándolos con los niveles de fracaso con el resto del Estado, con el resto de España, son iguales o similares.

Bien, acaban de salir, en este caso, las pruebas de nivel de sexto curso de primaria, por parte del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu, aquí, de Cataluña, que depende de su *conselleria*, en donde estos datos literalmente son contrarios; en este caso el castellano es, dentro de estas asignaturas troncales, matemáticas y catalán, el peor valorado, vamos el que tiene más fracaso: 27,4 frente a 24,2 y 24,2 de matemáticas y catalán.

Recuerdo que en una interpelación sobre la tercera hora de castellano, concretamente el 13 de junio del 2007, yo le di sobrados –sobrados– datos evaluativos donde se demostraba que el nivel de castellano en Cataluña era muchísimo más bajo que el del resto del Estado.

Yo le pido, ante estos hechos, que me diga en qué dato se basa para seguir repitiendo ese mantra, que simplemente es falso.

Gracias.

El president

L'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall, té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, senyor president. Senyor diputat, jo crec que la matèria que vostè planteja té resposta amplíssima i suficient. Jo he demanat formalment, ha entrat..., no sé si ja ha entrat en el Parlament, en tot cas és amb caràcter immediat, compareixença a la Comissió d'Educació per tractar d'aquesta qüestió, de l'avaluació de sisè de primària que acabem de realitzar, amb tot el detall, amb tot el contingut i amb tota la profunditat de debat que convingui.

Però en qualsevol cas, li ho dic ara, les dades confirmen absolutament la nostra política. La diferència..., és a dir, les tres matèries avaluades estan sensiblement en el mateix nivell; les diferències no són estadísticament significatives, aquest any donen aquest resultat i l'any que ve en poden donar un altre de diferent. La diferència entre català i castellà és d'1,8 punts en la nota mitjana, 1,8 punts. I li prego que compari les dades d'aquesta prova amb les dades d'avaluació de PISA de compressió lectora de castellà entre les comunitats autònomes espanyoles i la mitjana del conjunt de l'Estat, i després en tornarem a parlar.

El president

El senyor Robles pot repreguntar.

El Sr. Robles Almeida

Señor *conseller*, con todo el respeto, está bien hablar de retórica, pero estamos hablando de matemáticas: son 3,2 puntos de diferencia; no es lo mismo sacar un cuatro que sacar un cinco, aunque sea un punto y algo es un suspenso o un aprobado, y es una diferencia absolutamente constatable.

Mire, le doy datos del informe del Instituto Nacional de Calidad y Evaluación y el Consejo Superior de Evaluación del Sistema Educativo en Cataluña que desde esta tribuna ya di, y le di a usted, en el 2007, y no me hizo caso. Ortografía, en España, tienen un 12 por ciento; en Cataluña, un 26 por ciento, el doble de fracaso, aquí, en castellano. Análisis de textos literarios y morfosintaxis, veinte puntos porcentuales peor en Cataluña que en el resto de España. Niveles de expresión escrita, trece puntos porcentuales de diferencia peor en Cataluña que en el resto de España. El dominio de catalán en Cataluña aventaja en siete puntos al castellano actualmente en Cataluña.

Por tanto, eso son datos matemáticos, que se pueden corroborar con lo que le estoy diciendo, porque están dichos, están dados y ahora mismo los estoy repitiendo.

Dígame usted –dígame usted– ante estos datos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...cómo es posible que, con dos horas, que pretenden ustedes, como han seguido hasta ahora, que pretenden ustedes, con la ley, con LEC, seguir haciéndolo..., cómo van a ser los mismos niveles...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Robles Almeida

...que en Sevilla o en Madrid –acabo, señor presidente–, donde tienen veinticinco horas, porque es lengua vehicular, más cuatro horas porque las hacen de castellano. Dígame usted la diferencia.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Senyor diputat, vostè tria unes dades i n'amaga unes altres, eh? I em sembla que el panorama és una mica més complex i més divers del que vostè diu. I, en tot cas, si aquestes dades es corresponen a estudis de fa un parell o tres d'anys, voldria dir que ara estem molt millor, que estem millorant, efectivament, que s'ha reduït la distància molt significativament, si fos veritat tot el que vostè diu, i només això.

Li dono les dades, per exemple, de l'informe PISA, que no és sospitos de cap parcialitat: Catalunya està al mateix nivell en castellà que Castella i Lleó, exactament al mateix nivell, o amb un punt de diferència, 478-477; està millor que Cantàbria, està millor que Andalusia, està millor que la mitjana d'Espanya, en castellà, eh?, millor que la mitjana d'Espanya. Vol que li ho torni a repetir? Estem pràcticament igual que Aragó i que Navarra; l'única diferència una mica més significativa és amb La Rioja, comunitat que per molts elements, com vostè entendre, és difícilment comparable amb la nostra.

És a dir, comunitats que tenen com a única matèria lingüística el castellà estan exactament al mateix nivell que nosaltres. I en qualsevol cas el que estem fent ara, amb la nostra política, és millorar. I hem d'anar molt més enllà. Jo no estic satisfet d'aquests resultats en aquest terreny, crec que hem de millorar, millorar en castellà i millorar en català, i millorar en matemàtiques, i tant que sí!

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

Per això treballarem i per això donarem explicacions a la Comissió d'Educació ben aviat.

El president

Gràcies.

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Jaume Veray i Batlle (tram. 401-00037/08)

El següent punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria de l'exdiputat Jaume Veray i Batlle. Iniciem aquest punt, que és l'homenatge en memòria de l'il·lustre senyor Jaume Veray, que fou diputat d'aquesta cambra a la segona legislatura.

Aquesta presidència vol saludar la seva família, i els prego que acceptin el més sincer sentiment d'amistat i condolença que els manifesta el Parlament de Catalunya. També volem saludar els companys i companyes, amics i amigues que ens acompanyen en aquest acte en memòria de l'il·lustre senyor Jaume Veray.

Té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat i Culleré.

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, senyor president de la Generalitat, consellers, il·lustres senyores i senyors diputats, en aquesta necrològica institucional en memòria del que fou diputat Jaume Veray i Batlle, que ens va deixar el 25 de març del 2008, siguin les primeres paraules de respectuosa salutació a la seva família, present a l'hemicycle: esposa, Mercè; fills, Jaume, Júlia, Josep, Concepció i Jordi, a qui amb expressió de solidaritat, d'estima i de gratitud renovem el nostre més sentit condol.

Jaume Veray fou diputat de la segona legislatura; va sortir elegit en les eleccions autonòmiques de 1984 per la circumscripció de Girona, encapçalant la candidatura de Coalició Democràtica, coalició electoral constituïda per Aliança Popular, Partit Demòcrata Popular i Partit Lliberal.

La seva formació com a pèrit agrònom, estudis que va cursar l'any 1951 a l'Escola Central d'Agricultura, a Madrid, va marcar posteriorment la seva trajectòria parlamentària i política. Durant aquella legislatura, la segona, la seva activitat es va centrar com a portaveu en les comissions d'agricultura, ramaderia i pesca, així com en la de política territorial i obres públiques.

Unes de les seves principals passions van ser Girona, la natura i el bosc, la protecció i la defensa del medi ambient, la millora de la situació en què es trobaven en aquells moments els sectors de l'agricultura, la ramaderia i la pesca, així com vetllar per l'articulació de les xarxes de comunicació viàries i ferroviàries de qualitat, sempre –sempre– al servei dels ciutadans. Aquestes van ser les seves preocupacions prioritàries que van quedar reflectides en les seves propostes així com en les seves intervencions, tant pel que fa en comissió com en ple del Parlament.

L'any 1983 fou designat vicepresident del partit a Catalunya i, coincidint amb la seva condició de diputat, Jaume Veray fou també el president del partit de Girona en l'àmbit de tota la província, temps que, a més de la implantació i extensió territorial com a treball ordinari de qualsevol partit, va prioritzar els primers moviments interns amb el propòsit col·lectiu d'actualitzar i

modernitzar la nostra formació política a nivell estatal, objectiu que va culminar l'any 1989 amb l'origen o creació del Partit Popular i amb la refundació ideològica, política i generacional.

Anys més tard, i consolidat el procés de renovació del partit, que ell mateix també va promoure i impulsar, va decidir deixar la política activa però sense abandonar mai ni les seves conviccions que li eren pròpies, ni els principis i valors que li eren innats.

En Jaume Veray marcà uns inicis del partit a Girona, és el pioner, aconsegueix ser el primer diputat que va tenir representació pel Partit Popular en aquesta cambra, i amb la mateixa intensitat transmet als seus fills l'esperit de treball i servei en benefici de l'interès general dels gironins, recollint, en representació municipal, aquest exemple, el seu fill Jaume, primer, i després la seva filla Concepció que és en l'actualitat.

Com he dit abans, en Jaume Veray estimava la seva terra, Girona. No en tenia mai prou d'anomenar «Girona» i, especialment, Calonge. Però ell, que sabia estimar, va ser amb la seva família, amb la seva esposa Mercè i amb els seus fills que va dedicar tot allò que traspua dels grans valors per la família. I és a Calonge on es conegueren en Jaume i la seva esposa, Mercè Cama, i on transcorre part important i inoblidable de la seva intensa vida familiar, dedicada des de la casa pairal i des de la seva mar blava. Cap als seus fills –i, evidentment, com no pot ser d'altra manera– cap als seus quatre néts que eren la nineta dels seus ulls.

En Jaume –en Jaume Veray– va dedicar els seus millors esforços, com a espòs i pare, a cultivar i fer créixer al seu voltant, amb dedicació i paciència, l'esperit i els valors de la unitat familiar, de relació entre pares i fills, del respecte entre generacions i de l'amor entre germans. Actituds totes elles que romanen ara, amb plena força i vitalitat, entre aquells que el van viure com a avi, com a pare i com a espòs, tal com ell hauria volgut i desitjat. Si per ell va ser important Calonge... –perdoneu-me–, també ho era la seva condició de gironí, i en aquesta condició participava i va estar sempre vinculat al món associatiu i a entitats de gran tradició cultural. Recordo, personalment i especialment, sentint-lo parlar de la Setmana Santa gironina, a la qual no faltava mai a la processó del Sant Enterrament, com a portant del Sant Crist. En Jaume se sentia orgullós de formar part de l'Arxiconfraria de la Passió i Mort. Els seus companys sempre el van definir com una persona amb un caràcter tranquil i dialogant. En Jaume sempre va tenir una actitud positiva vers la vida, una visió oberta i ferma, més enllà de posicionaments polítics partidistes; una actitud que era, i ho és avui, més que mai, el símbol d'allò que s'espera i es demana d'un bon polític; una actitud de la qual ell va ser un abanderat, ja avançat en el temps. En Jaume Veray s'avenia sempre a escoltar les paraules dels altres per cercar el consens i treballava amb gran responsabilitat i sentit de país. És allò que a Catalunya definim com «una bona persona en què es pot confiar».

El diputat Jaume Veray i Batlle, que, com tants d'altres ja forma part de la memòria i de la història del Parlament de Catalunya, es va distingir per la integritat i la noblesa en el debat polític i per la serietat i la disciplina

en els compromisos parlamentaris, virtuts que van percebre aquells qui amb ell van compartir la legislatura de 1984 al 1988. És allò que es coneix per «autenticitat» i allò que acredita l'activitat noble, notable, d'una persona i el caràcter propi d'un diputat, d'en Jaume Veray i Batlle que, en aquest acte institucional, el recordem de manera entranyable, especial i personalitzada.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, a tots vostès.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Els convido a guardar un minut de silenci en memòria de l'il·lustre senyor Jaume Veray.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Projecte de llei

de política industrial (tram. 200-00044/08)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei de política industrial.

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran que en fou designat relator.

El Sr. Bertran Arrué

Molt bé. Gràcies, senyor president. Vull, en primer lloc, saludar el conseller senyor Josep Hugué, inspirador d'aquesta llei de política industrial i a tots els diputats. També, aprofitar per saludar els membres de la fundació Femcat, que avui ens han acompanyat en el Ple. Que sabem de bona fe que és una organització que treballa profusament per la difusió de la importància que té la indústria al nostre país i per al nostre benestar.

I, tot seguit, vull passar, també, a donar les gràcies, com a relator de la ponència, a totes les persones que hi han participat i amb les quals hem compartit moltes hores de debat, alguna estona de discussió, però també, al final, moltes conclusions satisfactòries. A la senyora Anna Casas, la lletrada del Parlament, que he de dir que ha fet una feina impecable d'assessorament i de redacció de les esmenes tècniques; als membres de l'oposició que hi han participat, el senyor Santi Rodríguez, que ha tingut sempre una actitud propositiva i que ens ha permès millorar punts importants de la llei; al senyor Eudald Casadesús, que també ha tingut una actitud molt propositiva –el que passa és que no ens hem posat tant d'acord amb les propostes que en el seu moment ha anat fent al llarg de la ponència–, i a les companyes Mercè Civit i Montserrat Capdevila, i també al senyor Domingo, de Ciutadans. Bé.

És evident que l'aprovació de la Llei de política industrial serà una decisió del Parlament que tots podem intuir com a necessària i important en un moment de crisi econòmica. És una llei que ens ha de servir per apuntalar un sector a la indústria catalana que, en aquests moments,

dóna ocupació a més de 700.000 persones, al nostre país, directa, a part de tots els serveis relacionats amb aquest sector que donen encara més llocs de treball –encara més llocs de treball– a tota la nostra economia.

Però, deixi'm dir, abans de desenvolupar la importància econòmica de la llei, la importància que té per a l'economia del nostre país, la importància que, al meu entendre, té en una altra dimensió: i és que aquesta llei ha d'ajudar a vertebrar el gran projecte col·lectiu que es diu Catalunya. És una llei, també –i potser podríem dir «sobretot»–, de país.

Pot semblar agosarat el que acabo jo d'afirmar en aquests moments, però reflexionem-hi. Si volem que Catalunya continuï sent un país modern, un país punter, un país pel qual val la pena lluitar i treballar, necessita d'una llei que apunti la indústria, perquè la indústria és el principal motor de la modernitat. I si un país no és modern, és un país que perd trempera, és un país que perd estímuls, és un país que perd afeccions. I si volem que la societat catalana conservi els valors que sempre ens han enorgullit i pel quals hem estat reconeguts al món –l'esforç, el rigor, la tenacitat, la capacitat científica, la intel·ligència–, necessitem d'una llei que apunti la indústria, perquè la indústria és la vitamina que estimula tots aquests valors: la indústria és l'esforç, la indústria és rigor, la indústria és internacionalització, la indústria és un estímulo constant.

Catalunya és com és i ha sobreviscut com a projecte col·lectiu perquè ha tingut indústria. I Catalunya serà més forta i més lliure si sap mantenir, cuidar i eixamplar la base industrial del nostre país. Quin és el progrés que ha portat la indústria? Quin és el progrés que aporta la indústria al nostre país? La universalització de l'educació; l'estima per la ciència i el progrés, tan important en una societat; salaris més elevats que els que generen altres sectors. I això no només ho ha aportat intrínsecament la indústria, sinó també, evidentment, la batalla sindical, el moviment sindical que va aparèixer i que va créixer al voltant d'aquest procés d'industrialització. També menys temporalitat. La indústria aconsegueix generar llocs més estables, més segurs, llocs que van permetent que la societat i la nostra economia, cada vegada, tinguin aquests elevats índexs de temporalitat. I també l'esperit emprenedor: la indústria és intel·ligència, és esperit emprenedor.

I anomeno aquests sectors de progrés perquè sovint s'ha associat la indústria a factors negatius. Hem de reconèixer-ho: a la contaminació, al soroll, al treball dur, en moments esclau, també, de la nostra història. I, si bé és cert que tot això ha format part de la indústria –si bé és cert que tot això ha format part de la indústria–, i ho hem de reconèixer, avui la indústria ja és tota una altra cosa. La indústria ha canviat. Podríem dir que s'ha revolucionat, la indústria. L'altre dia parlàvem que seria interessant que es fessin visites guiades per conèixer les indústries del nostre país, per veure com, en aquests moments, hi ha indústries on, la veritat, es pot treballar amb una qualitat de vida, amb una qualitat laboral envejable, que no trobem en d'altres sectors com el dels serveis, molt més durs, i que aparentment ens podrien semblar que són més idonis per tenir un treball confortable.

En aquest sentit, la llei té com a objectiu alinear la política industrial de la Generalitat de Catalunya amb la política industrial europea, que es va expressar l'any 2000 a l'agenda de Lisboa. Una agenda que posa èmfasi en els dos motors que han de vehicular la nova indústria: la productivitat i la competitivitat. És a dir, no n'hi ha prou a ser un país industrial, perquè si aquesta indústria, del nostre país, produeix determinats béns que, pel seu elevat cost o pel seu poc valor afegit, no poden ésser venuts, no poden ésser col·locats en els mercats internacionals, ens trobaríem amb un gran elefant, que seria la indústria catalana, però sense la capacitat d'internacionalitzar-se, sense la capacitat de seguir generant riquesa i ocupació.

Per tant, aquesta indústria catalana ha de tenir tot un procés, ha d'incorporar tots uns processos de canvi que des de ja fa temps ho està fent, però ho ha de fer encara amb molta més energia, per ser més productiva i més competitiva.

I què vol dir això? Què es la productivitat? Doncs, la productivitat és poder augmentar la producció per cada hora treballada –poder augmentar la producció per cada hora treballada–, perquè això és el que permet incrementar els salaris sense que el preu final del producte es vegi alterat. Si aconseguim produir més treballant el mateix, podem millorar els salaris d'aquestes persones que estan produint sense incrementar el preu final del producte, fonamental perquè finalment pugui ser present en els mercats internacionals.

I d'altra banda, la competitivitat, de la qual se'n parla molt, però a vegades no sabem què és. De fet, és una cosa ben senzilla, que és incrementar la quota de mercat que Catalunya té al món. Una quota de mercat que, malgrat que s'ha mantingut força estable en els últims anys, ha patit una lleugera disminució, no tant perquè han disminuït les exportacions, sinó perquè han incorporat les exportacions de països emergents com la Xina o l'Índia en l'agregat que han fet que la nostra quota d'importacions hagi disminuït. Però, per tant, hem d'incrementar aquesta quota de mercat. I què és el que la llei estableix per aconseguir-ho? Doncs, inversió en progrés tecnològic i en recerca i desenvolupament. No es quantifiquen els objectius, però sí que ho ha fet el Govern: hem de passar de l'1,42 per cent del PIB, que en aquests moments destinem a la recerca i al desenvolupament, al 3 per cent del producte interior brut, que és el que en aquests moments hi estan destinant països com Finlàndia, països com Suècia, països com Irlanda, que han aconseguit uns béns tecnològics presents a tots els mercats del món. Per exemple, telèfons Nokia. Podem parlar clar, nosaltres necessitem també les nostres «nokies», les nostres empreses que puguin arribar a tenir aquesta dimensió de multinacional i aquesta capacitat d'internacionalització. Per cert, en aquests països, si ens fixem en les taxes d'atur, ens adonem que són les més baixes de la Unió Europea i del món; països, per cert, amb vocació socialdemòcrata, països on l'Estat sempre ha tingut un fort paper en l'economia i que ha permès que tota aquesta revolució tecnològica s'hagi pogut implementar a molta més velocitat, que s'hagi pogut implementar de forma molt més consensuada entre tots els sectors socials.

La llei es basa en tres pilars fonamentals que defineixen el com, el com ho farem, el com millorarem aquesta productivitat i aquesta competitivitat. En primer lloc, en una estratègia que s'ha de concretar en el Pla de política industrial. Ja és hora que en aquest país hi hagi un pla de política industrial que es pugui anar implementant de forma regular. I això en vint-i-tres anys de l'anterior Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, no hi havia set mai, i no només per desídia, sinó perquè ideològicament es creia que en aquest país no calia dissenyar plans de desenvolupament industrial. I, per tant, que la llei a partir d'ara estableixi que s'han d'estructurar aquests plans industrials és un salt qualitatiu molt important de cara al futur, potser per això sembla ser que Convergència i Unió no donarà suport a aquest projecte de llei. S'excusen en problemàtiques de tipus organitzatiu o menors, però jo tinc la sensació que hi ha determinats paradigmes ideològics que no pensen canviar, fins i tot en temps de crisi i fins i tot tenint referents i exemples a nivell internacional que ens demostren que haurien de canviar.

En tot cas, ho he de dir, nosaltres lamentem que no pugui ser aprovada una llei de país i una llei amb aquesta importància econòmica amb el consens de tots els grups parlamentaris.

A partir d'aquí, més enllà de l'estratègia, articularem també mecanismes de participació, a través de la creació del Consell de Política Industrial de Catalunya, que permetin que els agents econòmics, sindicats participin de la definició dels objectius i instruments en política industrial; per tant, desburocratitzem la llei i desburocratitzem la política industrial, perquè els principals agents econòmics són els que en definitiva han de convertir els objectius que té el Govern en política industrial. I executarem aquesta estratègia i el que resulti d'aquesta participació a través de la creació de l'agència Acció, com a fusió del Cidem i del Copca, agència que esdevindrà el principal instrument en política industrial.

En definitiva, aprovarem, aquest Parlament de Catalunya, el motor del que ha de ser la política industrial a Catalunya, una política industrial que, per cert, és el principal instrument que en aquests moments té el Govern de la Generalitat per fer política econòmica, atès que no controlem política monetària, no controlem tipus de canvi, tot això, evidentment, està ja a mans de la Unió Europea. El principal instrument per fer política econòmica és la política industrial i la política econòmica en aquest país és la que estructura els nostres valors, el nostre tarannà, que ha fet que Catalunya sigui el que és, i, per tant, estem aprovant també una llei de país de la qual ens hem de sentir avui tots plegats molt orgullosos.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per a la defensa de les esmenes reservades i també per al posicionament respecte al text del dictamen, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, miembros del Femcat, con los que hemos compartido unos días agradables en el Parlamento, no podía ser mejor ocasión y mejor debate que teniendo el público que tenemos estemos debatiendo la Ley de política industrial.

¿Es esta la Ley de política industrial que necesita Cataluña o es esta una ley para decir que se tiene política industrial? Esta es una pregunta que quizá es la madre del cordero.

El objeto de la ley, he leído, es inmaculado: «Establecer un marco normativo de la actuación pública relativo a la actividad de las industrias y de los servicios destinados a la producción en el ámbito de las competencias que el Estatuto de autonomía atribuye a la Generalitat.» Nada que objetar. El objeto es correcto, incluso las finalidades. Si detallamos las finalidades, tampoco nadie puede estar en contra: «crear y desarrollar la actividad industrial, acelerar la adaptación de la actividad industrial a los cambios estructurales, favorecer y consolidar la atracción de inversiones y de los procesos de inversión industrial». Tampoco nada que objetar. Entre otras finalidades, son muchas más que prevé la ley, tampoco nada que objetar.

En definitiva, nos encontramos ante una teoría parcialmente buena, buena en sus principios, buena en sus finalidades, pero no sé si esta ley cuenta con los mejores gestores. Y yo creo que el problema no es tanto del contenido de la ley como de la gestión de la política industrial.

Esta ley ha puesto en la agenda del Gobierno la política industrial, aquí se ha dicho, y lo ha dicho el relator de la ley, el objetivo de una política industrial es impulsar la competitividad y la productividad de las empresas. Estas son palabras, desde que yo tengo uso de razón en esta cámara, que estoy escuchando permanentemente, es decir, me inauguré en esta sede con el Acuerdo por la competitividad y por la internacionalización y sigo con ellas, lo que no sé es hasta qué punto se han materializado esos acuerdos, estas gestiones en términos positivos.

Si atendemos a los datos, la cosa, desde luego, no ha ido bien. No sé si por la crisis o por las razones..., pero basta con mirar el indicador de clima industrial. El indicador de clima industrial podemos decir que es demoleador. La variación media anual disminuye en el año 2006 en un 1,5; en el año 2007, en un 0,8, y en el año 2008, solamente en un 21,1. Casi nada. Superior en todos los años al de España. En este caso hay que tener en cuenta que el índice negativo ha sido el 17,3 por ciento el de España y el 21,1 negativo el de Cataluña. Pero si atendemos igualmente al flujo de inversión extranjera directa, también los datos no son especialmente positivos, comparados... –los catalanes tenemos cierta tendencia a compararnos con Madrid–, comparando Cataluña con Madrid estos datos son absolutamente también demoleadores: el 8,74 por ciento de la inversión extranjera en España se hace en Cataluña, el 77,10 por ciento se hace en Madrid, en el año 2007, últimos datos de los que se tiene constancia.

Es decir, nos encontramos ante una política industrial que hasta ahora no hemos tenido especialmente suerte y acierto en lo que hace referencia a la gestión, a pesar de contar con un presidente de la Generalitat que debe tener cierta experiencia en ello puesto que hemos de recordar fue ministro de Industria, Turismo y Comercio en el año 2004. No sé si de aquellos vientos se están recogiendo aquellas tempestades, las tempestades actuales, pero el caso es que los datos en política industrial no sé si por el presidente Montilla o por el *conseller* Hugué, el caso es que no están siendo especialmente beneficiosos y afortunados.

En materia de política industrial no basta, por lo tanto, con contar con un buen instrumento normativo, que es imprescindible tenerlo, sino que son necesarios unos buenos gestores que impulsen y hagan conveniente un escenario para que la competitividad de las empresas sea realmente potente, solo es posible hacerlas con un espacio en que haya un entorno globalizado y a su vez una producción más especializada. Y al mismo tiempo también es necesaria una mayor productividad, que depende de muchos factores y que, desde luego, hasta ahora no sé si han estado realmente acertados en ellos en el Gobierno. Estamos hablando de una productividad y competitividad que dependen de trabajo cualificado, de energía, de suelo, de financiación, de infraestructura, de servicios avanzados, de centros de investigación y tecnológicos, de proveedores eficientes, de accesibilidad a la Administración. Muchos factores que efectivamente algunos de ellos se contienen en la ley, pero de los que tenemos una profunda desconfianza.

Pasando ya al contenido concreto de mi posición a lo largo del debate en ponencia y en comisión, he de señalar que presenté en su día cuarenta y cuatro enmiendas al articulado, de las que se han recomendado e incorporado tres al texto, siete han sido transaccionadas, diez retiradas y llegan hoy finalmente y se someten a votación veinticuatro enmiendas.

¿Qué dicen estas enmiendas? ¿Cuál es la naturaleza de las enmiendas que he presentado a lo largo del debate parlamentario? He pretendido, en primer lugar, mejorar la coordinación entre el departamento encargado de la política industrial y el resto de los departamentos. Da la impresión, y los antecedentes de los trabajos parlamentarios lo dejan en evidencia, que estamos ante lo que podríamos definir como una ley península, es decir, una ley que mantiene un brazo fino del Departamento de Industria con el resto del Gobierno, es decir, es la península, el departamento y un pedacito pequeño que se coordina con el resto de los departamentos. De ahí que las enmiendas que nuestro grupo parlamentario ha presentado a lo largo de la ponencia y ha defendido en la ponencia han tratado, precisamente, de corregir ese brazo fino y hacerlo más ancho: incrementar la coordinación, incrementar la cooperación entre los distintos departamentos. En algún caso lo hemos conseguido y es así que a nuestro juicio se ha mejorado la colaboración entre departamentos en lo que hace referencia al Plan territorial sectorial y en lo relativo a la implantación territorial de la actividad industrial. No así en otros aspectos, en que no se ha tenido en cuenta y que no se ha considerado oportuno incidir o hacer hincapié en la

coordinación entre los departamentos, que a nosotros nos parece fundamental en esta materia.

Sin ir más lejos, basta con mirar el contenido del artículo 11 del proyecto ley, que se refiere a la consulta preceptiva, y esta consulta preceptiva solamente es necesaria cuando afecta a acciones relativas al tejido industrial, en el caso del Departamento de Industria. No se prevé consulta preceptiva para otros departamentos como, por ejemplo, el Departamento de Economía, que también en muchos casos puede tener algo que decir en esta materia.

Un segundo apartado en el que también se ha hecho incidencia por parte de nuestro grupo parlamentario ha sido el de la mejora de la comunicación entre la administración y el administrado. Ello tiene una materialización en el hecho de que hemos tratado de evitar que se pidan datos innecesarios al administrado cuando ya se tienen o ya se disponen por parte de la Administración. En definitiva, la materialización también en el ámbito de la política industrial de lo que en estos momentos dispone la Ley de acceso electrónico de los ciudadanos a los servicios públicos de la Administración, ley que, por cierto, está pendiente de desarrollar por parte de la Generalitat, que esperemos que en algún momento se materialice de verdad.

Es imprescindible que se acabe con los departamentos estancos, de manera que fluyan de una manera dinámica, potente, los datos entre los distintos departamentos, de manera que no se tenga que someter a un auténtico peregrinaje a los empresarios, a los emprendedores, en materia de política industrial, que tienen que presentar los mismos documentos reiteradamente en distintos departamentos o en distintas administraciones.

La enmienda 66, de nuestro grupo, entendiendo que la tecnología permite que la información fluya y que no debe ser la Administración la que ponga barreras a los administrados, pretendía precisamente que esa intercomunicación de datos entre las administraciones permitiera y evitara a los administrados tener que peregrinar por ellas presentando reiteradamente el mismo documento en muchos sitios, cuando ya se dispone del mismo por parte de la Administración.

En esta misma incidencia, en este mismo campo, el de la mejora de la comunicación, también hemos entendido que era necesario que todos los departamentos con competencia sectoriales directamente relacionadas tuvieran el servicio básico electrónico, no solamente que el mismo afectara al departamento competente en materia de industria, y a ello destinamos la enmienda número 64.

En lo que hace referencia a los aspectos organizativos y que hoy motivan que proceda a anunciar ya mi abstención en el final, el proyecto final del proyecto de ley, he de señalar que nosotros, a lo largo del debate, hemos defendido la supresión del Consejo de Política Industrial. Entendemos y han sido razonables y razonadas algunas causas o algunas explicaciones que se han dado sobre la necesidad de creación de este Consejo de Política Industrial, este órgano de participación. Sin embargo, en estos momentos entendemos que la creación de órganos ha de ser suficientemente motivada, y en

este caso no lo es. En un momento de crisis económica galopante, al que se ha hecho tantas veces referencia en esta cámara, la política de austeridad, también en los aspectos organizativos de la Administración, ha de ser fundamental.

Por ello entendemos que sería mucho más conveniente o bien ampliar la estructura del Consejo de Relaciones Laborales, creando en su seno una comisión de política industrial, o bien proceder a la modificación de la Ley 7/2005, del Consejo de Trabajo, Económico y Social, para dotarlo de un componente participativo, debiéndose tener en cuenta que, si bien es cierto que no figura expresamente el componente participativo en esta ley, nada empece para que se pueda incorporar al mismo, puesto que existen representantes de empresarios, representantes de trabajadores, en el seno del propio Consejo de Trabajo, Económico y Social, del CTESC.

Igualmente, y en lo que hace referencia a los aspectos organizativos, no hemos acabado de aceptar la regulación de la agencia de apoyo a la empresa catalana, Acció. Entendemos que este órgano, importante órgano..., y nos parece especialmente positiva la suma del Cidem y el Copca, que se procede al mismo mediante la separación de estos órganos.

También entendíamos que era conveniente que se ampliara en el consejo rector la presencia de las corporaciones de derecho público. No se ha entendido así; estoy pensando, por ejemplo, en los colegios profesionales de ingenieros industriales, que no acabamos de entender por qué no pueden formar parte del consejo rector de la agencia.

Igualmente, también hemos defendido que en el consejo de administración estén presentes representantes de las organizaciones empresariales y sindicales más representativas, precisamente al hilo de lo que ha estado defendiendo anteriormente el relator del proyecto de ley, en el sentido de que es conveniente la participación de empresarios y trabajadores en el diseño de la política industrial.

Asimismo, nos ha parecido que hubiera mejorado el proyecto de ley si realmente se hubieran suprimido las aportaciones de los miembros que integran la agencia. Creemos que no se puede condicionar la presencia, de alguna manera, en la agencia el hecho de aportar cantidades económicas. Han de estar ahí los mejores, los más competentes, y no los que puedan pagar más, por decirlo de alguna manera. De ahí que entendamos que es un grave error la vinculación de los recursos económicos a las aportaciones que puedan hacer los integrantes.

Estas y otras muchas enmiendas que han llegado vivas, vivísimas, al final del proyecto de ley hacen definitivamente e impecablemente que nuestro voto sea el de la abstención. Estamos ante una ley realmente importante, que podía haber sido muy importante, pero nos da la impresión de que se ha convertido en un mero refrito, en un mero refrito de disposiciones normativas, algunas buenas y otras no tanto, pero en todo caso, más que hablar de leyes, que es importante, habrá que hablar, cuando hablamos de la política industrial, no solamente del marco legal: de la regulación laboral, fiscal, y tam-

bién de los elementos culturales, importantísimos en esta materia, y que en esta ley han sido obviados.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per a la defensa de les esmenes reservades i per posicionar-se pel text del dictamen, té la paraula l'il·lustre diputat Santi Rodríguez, en nom del Grup del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una salutació també als representants, els membres de la Fundació empresa Catalunya, amb els quals vam compartir una sessió ahir a la tarda i hem compartit també durant el dia d'avui un migdia, tot comentant aspectes d'interès tant per als empresaris com per als parlamentaris.

Voldria començar també aquesta intervenció amb el capítol d'agraïments. Agraïments als ponents d'aquesta llei, d'aquest projecte de llei, amb els quals jo crec que hi ha hagut una bona entesa, encara que no hi hagi hagut una entesa final sobre el text de la llei. Agraïment també al relator per la seva disponibilitat a l'hora de negociar i de debatre les esmenes que s'havien presentat. Agraïment també a la lletrada, Anna Casas, i a tot el personal del departament que ha treballat en aquesta llei. I també al personal del departament, i especialment el senyor Soy, secretari d'Empresa del departament, que ha tingut un interès constant en l'evolució d'aquesta llei. I finalment també al personal del meu grup parlamentari que ha col·laborat en la definició del posicionament final, del posicionament del nostre grup parlamentari entorn d'aquesta llei.

I entrant en matèria..., i per entrar en matèria vull parlar de dues coses. I una de les coses de les quals vull parlar és de la Llei de política industrial, i l'altra cosa de què parlaré serà de política industrial, que no són dues coses iguals, tot i que pel que s'ha explicat avui aquí, tot i pel que s'ha explicat d'aquesta llei, dóna la impressió que tota la política industrial passa per aquesta Llei de política industrial. I des del nostre punt de vista això no és així, i aquest és un element que hem tingut molt en compte a l'hora de prendre una determinació sobre el nostre posicionament entorn d'aquesta llei.

Començaré per la Llei de política industrial, i en aquest sentit recordar que la necessitat d'aquesta llei apareix amb la voluntat del Govern –voluntat compartida pel nostre grup parlamentari– de fusionar el Cidem i el Copca en una sola agència, una agència de suport a l'empresa catalana, allò que es coneix com a Acció. Fusió que era necessària fer mitjançant un text legislatiu, precisament perquè el Cidem havia estat creat per un text legislatiu i, per tant, la seva conversió en aquesta agència única havia de fer-se també mitjançant un text legislatiu.

Però a partir d'aquí ens dóna la impressió que s'ha aprofitat aquesta llei per posar-hi altres continguts, que estan bé, que marquen voluntats, que són generalitats, però que no tenen, al nostre entendre, un efecte real sobre la

política industrial. Dintre d'aquestes generalitats, dintre d'aquestes obvietats, destacar un element que, tot i les crítiques que en puguem fer, que les vàrem fer i que les podem continuar fent, com són el Consell de Política Industrial i el seu caire participatiu i el fet que no aprofitem altres organismes..., segurament el Consell de Treball, Econòmic i Social podria ser més complex, perquè no són funcions que puguin ser similars, però sí que tenim l'Observatori de Prospectiva Industrial, que hauria pogut ser perfectament, d'alguna manera, encabit o transformat en aquest Consell de Política Industrial, ampliant-ne les funcions. Per tant, aquest és un d'aquells elements, diguem-ne, diferents pel que fa a aquesta llei.

Pel que fa a la valoració quantitativa d'aquesta llei, el nostre grup parlamentari va presentar quaranta esmenes –quantitativament parlant–, vint-i-dues han estat entre acceptades i transaccionades, i setze han estat no acceptades. Les dues que falten les vam retirar, perquè, d'alguna manera, enteníem que havien quedat incorporades a altres esmenes que sí que havien estat acceptades o havien estat transaccionades, o fins i tot esmenades, pels mateixos grups que donen suport al Govern. Per tant, des del punt de vista quantitatiu, la valoració, i sobretot veient com van altres lleis i el nivell d'acceptació d'esmenes..., podem considerar que l'acceptació ha sigut força positiva.

I a nivell qualitatiu aquestes esmenes, doncs, han permès que aquest text legislatiu tingui algunes millores que nosaltres valorem positivament. Millores, doncs, per exemple, en els drets dels administrats pel que fa a terminis i pel que fa a la possibilitat de fer recursos i d'introduir recursos. També perquè s'hi ha introduït un concepte..., la llei parla, té un capítol dedicat a la qualitat industrial, no?, i es parlava de la qualitat dels productes i dels serveis industrials, i al nostre entendre es deixava al marge un concepte de qualitat que considerem que també és important i que sovint passa desapercebut, que és la qualitat dels processos industrials, i això ha estat introduït també en el text de la llei.

Vam tenir uns debats, i al final vam arribar a uns determinades conclusions, sobre quina era la millor definició i la millor delimitació dels serveis vinculats a la indústria pròpiament dits, i en aquest sentit creiem que també ha millorat el text i permet una definició molt més acurada del que són els serveis vinculats a la indústria i, per tant, quina part dels serveis computarà, d'alguna manera, com a sector industrial.

En el Consell de Política Industrial també hem introduït modificacions que considerem que són interessants i importants. Una primera és que si el Govern ha de tenir la possibilitat –que la tindrà, i ha de ser així– d'elaborar plans i programes en matèria de política industrial, doncs, semblava lògic que un consell de participació pogués informar sobre aquests plans i programes del Govern, i un informe no vinculant, evidentment, però sí que hi pogués dir la seva, i això semblava també força lògic.

Una cosa que potser pot semblar sobrer, però que, com tenim altres experiències, no ho és: que és el fet que en aquest consell de participació no hi hagués una majo-

ria governamental. Perquè, com ja tenim la experiència d'altres organismes –de participació, eh?, no organismes de decisió, organismes de participació– en què el Govern vol tenir majoria per evitar d'aquesta manera, segurament, que s'informin desfavorablement els interessos del Govern, aquí hem garantit per llei que, doncs, no hi hagi aquesta majoria governamental, i això té la seva importància.

També pel que fa a l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana, s'han introduït criteris de transparència en la gestió d'aquesta agència.

I després s'ha introduït també una definició legal d'aquest Ens de Coordinació i Gestió de les Participacions Industrials que ve a substituir l'empresa pública de localització industrial EPLICSA i que quedava en una disposició transitòria d'una forma una mica marginal i a partir de la llei, de la nova redacció de la llei, doncs, té un cos legal que al nostre entendre li dona l'entitat que mereix una entitat –valgui la redundància– d'aquestes característiques.

I un altre aspecte que al nostre entendre havia dut ja a confusions era la clarificació de què significa que les activitats industrials estan sotmeses al règim de comunicació. Clar, molts empresaris, en llegir això que les activitats industrials estaven sotmeses a règim de comunicació, pensaven: «Magnífic! Les autoritzacions ambientals, les llicències ambientals, tot això queda al marge, i ara amb una comunicació prèvia de l'activitat industrial podem obrir una activitat industrial.» I això no era el que volia dir el projecte de llei. El projecte de llei el que volia dir és que, a més a més de les llicències sectorials –i per tant les ambientals són llicències sectorials–, a més a més d'això, hi haurà d'haver la comunicació prèvia, que és la inscripció en el Registre industrial.

També han desaparegut aquelles sancions que en el seu moment vàrem criticar i que eren duplicades; hi havia una sanció que ja estava prevista en una altra llei per un mateix fet, i això nosaltres enteníem que no era possible.

I entre els aspectes que no han estat incorporats i que també formen part de les esmenes que encara queden vives i que sotmetrem a votació avui, doncs, hi havia una cosa quasi, quasi tan elemental com la d'exigir al Govern –no a aquest, no, a qualsevol govern– que hi hagués un compromís legal de donar un suport al col·lectiu industrial. No es deia ni com, ni quan, ni de quina manera, ni a quin sector, ni a les empreses, ni als cercles... No, no, es deia: «Escolti'm, així com ara la llei diu “el Govern podrà suport”»; nosaltres dèiem: «No, no, “el Govern podrà donar” no, “el Govern donarà suport a l'activitat industrial”». Són matisos –matisos–, però que en aquest sentit el Govern no els ha volgut agafar com a seus, i diu: «No, no, deixem-ho amb condicional, sense obligant-nos massa.»

I un aspecte que ens sap greu, que és la rellevància, primer, que es dona, en el projecte de llei, a l'Agència Catalana d'Inversions. Podríem parlar-ne, ja, de la rellevància que es va donar a l'Agència Catalana d'Inversions l'any 2005, amb la Llei del Cidem, que s'hi

va donar una rellevància molt poc valuosa. Per entendre'ns, l'Agència Catalana d'Inversions és allò que ha de permetre les localitzacions d'empreses a Catalunya; és a dir, allò que quan parlem que hi han deslocalitzacions i tal..., bé, per combatre les deslocalitzacions hem de treballar amb les localitzacions. L'Agència Catalana d'Inversions és precisament aquella entitat que hauria d'impulsar la localització d'inversions estrangeres a Catalunya.

Quan es va crear l'any 2005 ja es va fer d'una forma allò..., com un organisme especialitzat del Cidem, i en aquesta llei apareixia, doncs, també com una disposició en un segon terme. I nosaltres demanàvem: «Escoltin, donem-hi una mica més d'entitat; posem-ho dintre de l'articulat de la llei i donem-hi una mica més d'entitat, a l'Agència Catalana d'Inversions, perquè creiem que és un organisme important.»

I tot el contrari –tot el contrari–, el que ha acabat passant és que ha desaparegut l'Agència Catalana d'Inversions; sí que es parla d'un organisme especialitzat, però que ja no se'n diu ni Agència Catalana d'Inversions. Recordo la compareixença del conseller, que li preguntava directament: «Escolti'm, el que vostè ens acaba de dir avui, significa que l'Agència Catalana d'Inversions ha mort?», perquè parlava de l'Agència Catalana d'Inversions en passat. I avui ho veiem aquí, en tenir ja la materialització, la defunció i l'enterrament definitiu de l'Agència Catalana d'Inversions. I en això nosaltres no hi estem d'acord.

Bé, aquests són els elements que..., i algun més, com per exemple que el Consell de Política Industrial pogués opinar, pogués opinar respecte de, a la vista de la situació de la política industrial, escolti'm, doncs, quines activitats de formació ocupacional són necessàries en cada moment? I això no s'ha volgut barrejar –els temes de formació ocupacional–, molt estretament vinculat a la indústria, molt estretament vinculat al mercat de treball, no s'ha volgut vincular amb aquest Consell de Política Industrial. I nosaltres enteníem i entenem que hauria estat positiu que això pogués ser d'aquesta manera.

Hem parlat de la Llei de política industrial. En si, home!, hi han aspectes que són positius i hi ha algun aspecte que no ens agrada tant. I miri, els hem de reconèixer que fins a última hora, i quan els dic «a última hora» els dic «a última hora», pocs minuts abans de començar el debat d'aquesta llei, encara ens estàvem plantejant, doncs, segurament si fer cas, o no massa, d'allò que ens demanaven els empresaris amb què ens hem trobat, dir: «Escolti'm, ens demanàvem unitat a les forces polítiques davant de la situació de crisi.» I diu: «Escolti'm, sí, sí, unitat la que vulguin, però unitat entorn a què?» Clar, entorn d'una llei que no resol els problemes de la política industrial? Aquesta llei és la que espera el sector industrial? Estem convençuts que això no és així. Aquesta llei és útil per col·laborar a sortir de la situació de crisi en què ens trobem? Estem convençuts que no. Aquesta llei no permetrà la creació de nous llocs de treball en el sector industrial.

Cal impulsar les noves tecnologies de la informació i la comunicació? Per descomptat que sí. Cal que ho digui una llei? No és necessari. Cal que impulsem la

competitivitat i la millora de la productivitat a les nostres empreses? Per descomptat que sí. Cal que ho digui una llei? No. Hem d'impulsar la internacionalització de l'empresa? Per descomptat que sí. Cal que ho digui una llei? No.

És que al final del que ens dona la impressió és que amb aquesta llei el Govern ja sap com fer política industrial. I aquí ens dona la impressió que hem perdut molt de temps, perquè tots aquests elements que surten a la llei, i ho deia el senyor Bertran, tots aquests elements que surten aquí, a la llei, ja apareixen en el Tractat de Lisboa, de l'any 2000 –de l'any 2000–, i estem a l'any 2009.

Estem amb un sector industrial, en aquests moments, que ens preocupa. Ho hem dit reiteradament i ho volem tornar a dir i ho volem reiterar, per generar aquesta consciència.

El sector industrial pur, és a dir, sense considerar el sector serveis vinculats a la indústria que s'introdueix ara com a concepte en aquesta llei, ha passat en els últims set-vuit anys de representar més d'un 25 per cent del producte interior brut de Catalunya a representar a finals del 2008 menys del 20 per cent. La pèrdua de capacitat de generació de producte interior brut del sector industrial ha sigut molt important en els darrers anys, molt important.

Però és més, el passat mes de maig –el passat mes de maig– a Catalunya el sector de la construcció generava llocs de treball i el sector industrial era el sector econòmic que generava més aturats, a Catalunya, el sector industrial. Enguany, de 500.000 aturats que hi han..., el senyor Bertran ens recordava la quantitat de gent que treballa a la indústria, i és important recordar la quantitat de gent que treballa a la indústria, però també hem de recordar que, de 500.000 aturats que hi han a Catalunya, 100.000 ho són del sector industrial, un 20 per cent –100.000 ho són del sector industrial. Escolti'm, estem convençuts que amb aquesta llei no contribuïrem a modificar aquesta situació. Ho repeteixo, potser servirà perquè el Govern tingui clar cap a on ha d'anar.

I, per acabar, recordar que també en aquesta trobada amb els empresaris un ens deia en una intervenció: «Demanem als polítics, demanem als parlamentaris que millorin la productivitat.» Però també ens deia: «Això no vol dir que facin vostès moltes lleis, vol dir que en facin poques, però bones.»

Doncs, ho lamentem, creiem que aquesta llei no és suficientment bona per al sector industrial. I per això, malauradament, malgrat estar en una part important d'acord amb el seu contingut, per la situació en què ens trobem i perquè seria un error confondre que la política industrial del Govern passa únicament i exclusivament per aquesta llei, el nostre grup parlamentari s'abstindrà en la votació.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per a la defensa de les esmenes reservades i per posicionar-se envers el dicta-

men, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Eudald Casadesús, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Casadesús i Barceló

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller... Vull, primer, també, doncs, saludar la gent que ens acompanya, gent de patronal, sindicats, de Femcat i d'entitats que agrupen empreses exportadores.

Senyores i senyors diputats, la presentació de l'esmena a la totalitat del nostre grup parlamentari al Projecte de llei de política industrial, que naturalment no va prosperar, pretenia visualitzar sis grans mancances: que era una llei que no aportava res de nou –«més que una llei sembla una declaració de principis», dèiem–; ens qüestionàvem la seva idoneïtat, no només nosaltres, sinó el mateix Departament de Presidència de la Generalitat; dèiem que també era una llei de departament i no de govern; que es perdia l'oportunitat de fer una llei transversal; que tenia poc contingut i moltes obvietats, i que, finalment, es creava una agència de suport a l'empresa catalana, Acció, des del nostre punt de vista, que es quedava molt curta.

Doncs, bé, avui creiem que bona part d'aquestes mancances persisteixen.

Per ser coherents amb les raons que varen motivar l'esmena de la totalitat, Convergència i Unió ha intentat, amb la presentació de noranta-una esmenes, constructives i ambicioses, durant la tramitació del projecte de llei, reorientar aquesta llei i transformar-la en una llei potent que garantís la capacitat d'executar, partint de la cooperació pública-privada, totes les polítiques dirigides a incrementar els serveis a la competitivitat i la productivitat del teixit econòmic, i fer molt més fàcil i àgil el desenvolupament empresarial en tots els seus vessants. La veritat, però, és que no ens n'hem sortit; ho hem intentat, però no ens n'hem sortit. Per això no podrem donar suport a la llei.

No podrem donar suport a la llei malgrat la incorporació d'una mica més del 25 per cent de les nostres esmenes, perquè, després de valorar la rellevància d'allò que finalment s'incorporarà al text, no estem satisfets.

Malgrat que les esmenes presentades per Convergència i Unió van anar dirigides a molts dels aspectes que conformen el projecte de llei, ens vam marcar com a objectius millorar la llei en els següents aspectes que per nosaltres eren essencials: la transversalitat en les actuacions públiques en matèria de política industrial; una millor i major participació institucional; la independència dels òrgans executors de la política industrial i el paper del Parlament de Catalunya per garantir aquesta independència; l'austeritat en la creació d'òrgans, i la integració, dins l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana, d'Acció, de tots els instruments existents relacionats amb la política industrial. I no ens n'hem sortit –no ens n'hem sortit.

La transversalitat. La proposta de Convergència i Unió en aquest sentit era ben clara: una coordinació total i absoluta de les polítiques que en matèria de política industrial hauria de dur a terme el Govern, com a mí-

nim, pel que fa, per exemple, al crèdit públic –l’Institut Català de Finances–, al sòl industrial –l’Incasol–, a temes mediambientals, a treball, polítiques d’ocupació i formació professional –el SOC–, a innovació. Clar, aquí és on vam fallar: considerar, honorable conseller, que la política industrial era una política de govern; no vam caure en el fet que es tractava –jo crec que aquest és un fet rellevant en aquesta llei, per entendre com acabarà sortint aquesta llei– de tres partits polítics defensant la seva parcel·la.

Pel que fa a la participació institucional. Des de Convergència i Unió vam presentar esmenes en aquest sentit, amb la intenció de dotar el Consell de Política Industrial de Catalunya de majors funcions, i no només d’arraconar-lo en la consulta, d’aquesta manera el disseny de la política industrial seria compartit i consensuat, així com les línies d’execució.

Les raons de la nostra proposta eren les següents. Primera, perquè el model Copca havia funcionat, havia funcionat molt i molt bé, i força millor, hem de reconèixer-ho, que no pas el model del Cidem, l’estructura del qual se sembla molt a la que finalment acabarà tenint l’agència Acció i tot l’organigrama que treballarà en la política industrial.

I segona, perquè en un moment com aquest, on l’austeritat hauria de ser un dels principis de l’Administració, l’Administració catalana segueix creant òrgans. D’aquí que proposéssim la supressió del consell rector de l’agència i en passéssim les funcions al Consell de Política Industrial, amb més representació de la societat econòmica del país. I no només això, sinó que enteníem, per exemple, que l’Observatori de Mercats Exteriors, l’OME, i el de Prospectiva Industrial havien de ser instruments dependents del Consell de Política Industrial.

Aquí el Govern, per això, ha estat contundent, diu: «El paper dels agents socials i econòmics es limita a la participació institucional entesa en termes de consulta. Dos, la definició del model de política industrial és reservada únicament al Govern i l’execució, a l’agència.»

En definitiva, molt poca voluntat de col·laboració real i sincera, entenem nosaltres, entre el sector públic i el sector privat, la qual cosa demostra que avui, entenem nosaltres, el Govern té poca confiança en la implicació real dels sectors privats en la política industrial.

Pel que fa a la independència dels òrgans executors de la política industrial i el paper del Parlament de Catalunya. Un dels objectius de Convergència i Unió en la tramitació d’aquesta llei era garantir la independència de l’Agència de Suport a l’Empresa Catalana. És conegut que països com Finlàndia, per exemple, han optat per aquest model, i les coses els han anat realment bé. Des de Convergència i Unió consideràvem que la fusió del Copca i el Cidem en una macroagència era una bona oportunitat per tendir cap a aquest model. En aquests termes, des de Convergència i Unió proposàvem, per exemple, que la presidència de l’agència l’ostentés una persona de reconegut prestigi dins l’àmbit industrial, una persona que, proposada des de la presidència de la Generalitat, recollís l’aprovació dels membres d’aquesta cambra.

Això lliga amb l’altre paquet d’esmenes essencials de Convergència i Unió en el qual s’encarregava al Parlament de Catalunya la mesura de la idoneïtat de les persones membres dels òrgans encarregats de dirigir la política industrial i de garantir-ne la seva independència.

Aquest model ha estat rebutjat des del Govern. Des de Convergència i Unió, i ho dic amb sinceritat, considerem que s’ha perdut una oportunitat d’avançar, de ser ambiciosos, d’establir realment uns lligams de cooperació públic-privat sustentats en la confiança mútua.

De l’austeritat en la creació d’òrgans, de fet, ja n’he parlat quan em referia a la supressió del Consell Rector de l’Agència de Suport a l’Empresa Catalana, i no només per la despesa que implica, sinó també per l’eficiència mostrada per consorcis com el Copca. També ho he dit abans.

I per l’altre costat també ens oposàvem a la creació de l’Ens de Coordinació i Gestió de les Participacions i Entitats Públiques, és a dir, d’EPLICSA, com a ens independent de l’Agència de Suport a l’Empresa Catalana. Dit d’una altra manera, enteníem que no calia crear un nou ens, i havia de ser l’agència de suport qui assumís les funcions de totes les empreses que acabin tenint participació de la Generalitat. Això també enllaça amb les propostes presentades, dirigides a la necessitat que l’agència englobés tots els instruments dels quals ja disposa l’Administració catalana, i els de nova creació relacionats amb les polítiques industrials.

Des de Convergència i Unió, enteníem que, creant-se aquesta gran estructura que pretén guanyar eficiència per evitar duplicitats, no tenia cap sentit mantenir aïllada –per exemple, i abans se n’ha fet referència– l’Agència Catalana d’Inversions, quan formava part del Cidem, que ara es fusiona amb el Copca.

Sembla que això..., aquest és un tema, el de l’Agència Catalana d’Inversions, que s’ha aconseguit, i, finalment, acabarà sent, si s’acaba constituint –perquè els termes en els quals s’expressa la llei és «que podrà preveure»–, una secció de l’agència catalana de suport. Malgrat tot, però, al final ens hem quedat amb una agència de suport a l’empresa catalana poc ambiciosa, poc independent, gens compacta, que continuarà dispersada i que no serà una verdadera agència de serveis a la competitivitat. S’ha perdut l’oportunitat de crear un tot.

Dit això, si en algun moment, conseller, el Govern decidís crear una agència potent i ambiciosa, sàpiga que comptarà amb el suport de Convergència i Unió. De fet, des de Convergència i Unió, s’ha fet un esforç per aprovar posicions en la tramitació de la llei. Hi ha hagut diàleg amb el departament –hi ha sigut–, però hem tingut la sensació que els esforços, la iniciativa en els temes considerats fonamentals, essencials per nosaltres –això ho he dit en més d’una ocasió en la ponència i també al secretari d’Indústria–, només els feia Convergència i Unió. Bé.

També he de dir que, tot i no haver arribat a un acord global, voldríem destacar que hi ha hagut algun aspecte de la llei que s’ha millorat, i en els quals Convergència i Unió ha tingut un paper rellevant, com ara la incorpo-

ració en el text de l'impuls de la capacitat i la demanda innovadora de les empreses catalanes, a través d'instruments de reforçament del capital; els ajuts directes a l'R+D+I, i un tema, per nosaltres, molt important: l'ús de la compra pública de tecnologia innovadora.

També Convergència i Unió ha aconseguit que temes de vital importància en aquests moments de profunda crisi econòmica, com la modernització dels sectors tradicionals, potenciant-ne la capacitat generadora de valor afegit i innovació, hagin estat recollits no només en les finalitats de la llei, sinó en els plans i programes previstos en la mateixa llei. Des de Convergència i Unió, seguim considerant, després d'aquest tràmit, que no estem davant d'una llei amb instruments sòlids per afrontar la situació de crisi econòmica que pateix Catalunya –no hi estem.

En definitiva, i per anar acabant, les esmenes considerades essencials pel nostre grup pretenien aconseguir una llei ambiciosa, una llei que en alguns aspectes importants ens apropés al model finès; un model ambiciós, on la cooperació públic-privada es fonamenta en la confiança. I això no ha estat possible.

De fet, la llei que volíem aconseguir, molts dels conceptes que he explicat i moltes de les esmenes essencials per a Convergència i Unió, estic convençut, estem convençuts, perquè n'hem parlat, que són compartides per alts càrrecs del departament. Sense anar més lluny, un d'aquests alts càrrecs, en un article publicat el 24 de febrer, explicava les excel·lències del model finès. Per què, doncs, ens hem de preguntar, malgrat aquesta bona conjunció de sinèrgies, no ha estat possible fer una llei ambiciosa i potent? Per què avui perdem una gran oportunitat? Per què? Per què no ha estat possible això? La raó ja els la donava en el debat a l'esmena a la totalitat, i és la mateixa per la qual el Govern ha estat durant tant de temps sense impulsar aquesta llei –més de cinc anys.

Ja li ho vaig dir en l'esmena a la totalitat i li ho torno a repetir: nosaltres entenem que això no ha sigut possible perquè avui Catalunya té un govern on cadascú va a la seva; on la prioritat que tenen els partits que el formen és mantenir les seves parcel·les de poder en els departaments que ocupen, i un president –li ho vaig dir i ho torno a repetir– que no té l'autoritat suficient, ho creiem nosaltres, per posar-hi ordre. I, malauradament, aquesta incapacitat, aquest desgovern, en una situació de crisi tan greu com la que estem travessant, Catalunya creiem que ho pagarà car. Bé.

Per acabar, ja els anuncio que posarem a votació totes les esmenes de Convergència i Unió que es mantenen vives, i respecte a les dels altres grups, que queden vives, mantindrem la mateixa posició expressada en la comissió que va aprovar el dictamen.

Finalment, per acabar, el que vull fer, també ho han fet els meus companys de ponència, els meus agraïments a la lletrada Anna Casas. La seva gran implicació en la tramitació ens ha facilitat molt la feina, i especialment a mi que no sóc especialista en aquests temes, de lleis. També, vull fer-ho especialment, ara que veig al senyor Roca i a la senyora Vivancos, als membres del Depar-

tament, especialment al secretari d'Indústria, el senyor Soy; la resta de ponents, les diputades Capdevila i Civit i els diputats Rodríguez, Bertran i Domingo, i també, ho dic aquí, a la Clara Tarrida, que és una col·laboradora del nostre grup parlamentari, i que m'ha ajudat molt en tota la tramitació.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Per posicionar-se, per les esmenes presentades i també pel dictamen, té la paraula, ara, la diputada del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi Montse Capdevila, Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, membres del departament, del DIUE, secretari general, i també la resta de representants de les diferents entitats empresarials i sindicals, avui és un dia important, ho crec, per a la indústria a Catalunya, perquè després d'aquests mesos de ponència, finalment donem l'*okay* definitiu a aquesta llei que ha de significar un salt en la política industrial catalana, recordant que, fins al moment, Catalunya no havia disposat de cap llei d'aquestes característiques.

I sí, és clar, senyor Rodríguez, que aquesta llei no ens solucionarà la crisi actual. Ara bé, sí que en pot facilitar i acompanyar-ne la sortida. És que..., deixi'm fer memòria d'on veníem i on som i cap a on anem, pel que fa a la política industrial a Catalunya. Els voldria recordar que durant molts anys hem patit el fenomen de les deslocalitzacions a Catalunya, i hem vist caure sectors industrials productius com el tèxtil, la línia blanca d'electrodomèstics, la metallúrgia, etcètera.

També, durant molts anys, aquesta política industrial que hi havia a Catalunya no va ser gens preventiva ni es caracteritzava per la planificació estratègica. Les multinacionals van venir a Catalunya pels costos baixos o per les subvencions d'implantació. Tampoc, o la política industrial segurament es basava en aquella que no existeix o bé existeix de forma discrecional, eh?, amb un repartiment sense concurrència competitiva dels ajuts i del suport. Les localitzacions, o moltes d'elles, moltes vegades eren beneïdes. Concedíem préstecs i s'avalaven empreses que de vegades no sé ben bé si estava garantida o..., la seva solvència.

Bé, i a partir del 2004, el que sí que veiem és que aquella política industrial va canviar cap a una política basada en un fet. Jo crec que canvia, justament, aquesta tendència, que és l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que, com saben, renovat recentment, camina cap a un nou model productiu de béns i serveis, basat en la incorporació de coneixement en comptes del baix valor, entès aquest com els salaris baixos i les condicions precàries, com fins al moment. Un instrument del qual n'és la llei que avui aprovem.

També aquella política iniciada el 2004, consistia, consisteix, a ajudar, amb tota la transparència i la concurrència competitiva, les empreses que modernitzen els

seus productes o els seus processos, amb l'increment dels ajuts justament a la innovació, amb el disseny i la posada en marxa de les xarxes de centres tecnològics que donen suport al sectors, als diferents sectors, i a exigir, també, una actitud responsable en els processos de reordenació empresarial. Per primera vegada s'exigeixen els plans socials amb els ERO. A banda d'un element que caracteritza a partir d'aquell moment també la política del Govern, com és el diàleg i la negociació, la concertació, justament, amb els sectors empresarials i socials.

Després d'haver sentit les diferents intervencions dels diferents compareixents en la comissió, de fet, hem vist com es valora positivament l'existència d'una llei de política industrial, fins i tot algú ens cuitava que anéssim de pressa. De fet, va ser tramitada d'urgència –va ser tramitada d'urgència.

Aquí també, respecte a aquesta política industrial, ens agradaria remarcar els esforços del Govern, perquè és una política industrial del Govern, avalada i liderada pel president, i, en aquest cas, ho deia, per trobar solucions, justament, a situacions difícils, de suport a grans indústries com poden ser Nissan o SEAT, però també a tantes d'altres, petites, que, a través de les diferents línies, o de l'ICF, o del Cidem o del Copca –ara Acció– estan intentant ajudar.

Per això, per a nosaltres, per al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, és imprescindible continuar mantenint el perfil de la Catalunya industrial, amb un rol central i estratègic, a l'hora d'avançar decididament en el canvi de model productiu en el procés de transició cap a l'economia del coneixement, tal com estableix la llei, que, irremeiablement ha de liderar la indústria.

Per això, l'altre dia ens va encoratjar, a la comissió, la compareixença, justament, que ens presentava el pla Indústria XXI, amb uns plantejaments renovats en què es parla de la indústria tradicional, però també de la indústria emergent i els serveis a la indústria, que recull justament els plantejaments de la llei. I que, algun compareixent, fins i tot, celebrava que avui l'aprovéssim, i, de fet, avui ho ha tornat a fer. Amb aquests paràmetres, la nostra indústria, la indústria catalana, representa més del 50 per cent de l'economia catalana en llocs de treball, en ocupació i en el PIB.

Per tant, la llei ja parla d'aquesta nova indústria amb uns nous valors de modernitat, de multisectorialitat, de solidesa, responsabilitat social, motor de creixement, de recerca, d'innovació i d'ocupació, qualificada, atractiva, moderna, líder i professional, eix vertebrador social i econòmic, la que aglutina les activitats productives, pròpiament industrials i les de serveis a la producció.

També ens deien els empresaris que la internacionalització, la innovació com a elements de competitivitat, que són justament els que planteja i que impulsa la llei, són una de les claus de sortida de la crisi; per això la llei no la solucionarà, però ens acompanyarà cap a la sortida de la crisi.

Segurament, potser no es coneixen prou o no els hem sabut explicar prou els esforços que fa el Govern de la

Generalitat per ajudar els diferents sectors industrials, tant en la internacionalització com en la innovació. I no només ara, fruit de la conjuntura, que també, sinó ja des del 2004, amb tot el que és el procés de transformació del model productiu i amb la signatura de l'Acord estratègic.

Per això, per a nosaltres, aquesta és una llei que planteja accions que aborden qüestions estructurals, que demostra una voluntat explícita del Govern per fer una política industrial clara, concreta, moderna, i tal com correspon al segle XXI. Això és el que planteja aquesta llei, per continuar consolidant Catalunya com un dels principals eixos de la indústria i de l'economia productiva, com a alinear Catalunya, també, amb la política industrial europea –abans es deia, l'estratègia de Lisboa–; recuperar la política industrial com a element vertebrador. I una altra cosa que tampoc no s'ha dit, que és continuar amb el desplegament de l'Estatut amb les seves competències.

També considerem un element rellevant la creació del Consell de Política Industrial com a òrgan de participació i diàleg social, i crec que justament recull –i amb el seu desplegament ho acabarem veient– totes aquelles consideracions, doncs, que segurament generaven dubtes per part d'alguns grups o per part d'alguns sectors empresarials.

Com a conclusió, doncs, podem dir que la llei que aprovem avui modernitza aquesta concepció de la indústria, ens dota d'uns instruments adequats en temps actuals. Aquesta integració en un únic ens del Copca i del Cidem, que és l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana, per a una acció més coordinada, més eficaç, amb l'objecte d'executar polítiques en els àmbits de la innovació, la transferència tecnològica, la internacionalització, el foment i la captació d'inversions i la millora continuada de la productivitat a l'empresa catalana, a banda de crear també l'Ens de Coordinació i Gestió de les Participacions i Entitats que, a més, ha cercat la concertació i la participació dels agents socioeconòmics, com abans deia, aquells directament implicats, justament, amb la política industrial.

Voldria agrair també, facin el que facin finalment amb els seus posicionaments i el suport al dictamen de la llei, nosaltres ja els diem que no donarem suport a les esmenes perquè així, doncs, en comissió, ja ho hem explicat, agrair, com deia, les seves aportacions a través de les esmenes que hem acceptat, les transaccionades, que crec que, de ben segur, han ajudat a millorar el text de la llei i la seva comprensió, per tant, tant les esmenes de Convergència, les del Partit Popular, les del senyor Domingo també, encertades des del punt de vista jurídic i, aquí, m'agradaria reconèixer també els seus grans coneixements jurídics, però també, evidentment, els de la lletrada Anna Casas, que crec que ens han ajudat, justament, a millorar la comprensió i a fer-la molt més entenedora i a lligar-la amb les diferents normatives, per exemple, com la de la Llei de seguretat industrial.

I aquestes aportacions que valorem i que crec que val la pena fer-ne esment, així com altres que la mateixa llei incorpora, com són el tema..., l'aclariment, potser, que la llei va adreçada, justament, a la indústria i a tots

aquells serveis destinats a la producció que són els que van a l'entorn de la indústria; la llei com a impulsora de l'ús i l'aplicació de les TIC tant per part de l'Administració, aquest és un element transversal a dintre de la mateixa Generalitat, però també com a impuls de l'aplicació de les TIC a les mateixes empreses en la relació amb l'Administració, amb els seus proveïdors i amb tot l'univers amb què es relaciona; els principis també, com ja van incorporant totes les lleis, de simplificació i agilitat administrativa, amb el seu article 6.2, prescindint, justament del règim d'autorització pel de comunicació prèvia, llevat dels casos en què la normativa sectorial ho especifiqui; la coherència i la vinculació amb la Llei de seguretat industrial pel que fa a la qualitat industrial, així com la incorporació en la línia d'adoptar mesures per evitar processos de deslocalitzacions industrials perquè no suposin la pèrdua del teixit industrial.

Bé, en tot cas, bé, Convergència sempre veiem que té a mà o que utilitza aquesta excusa fàcil que tot és poc ambiciós. Bé, en tot cas, quina política industrial tenia CiU quan governava? O quines ambicions va exercir? Només hi havia... Bé, havíem trobat la Llei del Cidem, però poca cosa més.

I ens deixa perplexos també, en aquest cas, perquè ens diu que hem perdut una oportunitat, però, bé, oportunitats n'havia tingut. Ens deixa perplexos, en tot cas, que digui que hi vota en contra i que, en canvi, se n'atribueixi els valors de la llei, per tant –els valors principals–, encara ens sorprèn més i, en tot cas, li demanaríem que reconsiderés el seu posicionament respecte a la llei.

Per tot això, doncs, donarem suport al dictamen de la llei i votarem en contra de les esmenes.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició respecte de les esmenes i respecte del dictamen, té la paraula l'il·lustre diputat Uriel Bertran, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Bé, aquí, s'han fet algunes afirmacions per part del Grup del Partit Popular o de Convergència i Unió; evidentment, s'han de comentar.

Al senyor Rodríguez, miri, vostè ha fet una pregunta des d'aquest faristol, diu: «És que aquesta llei ens permetrà sortir de la crisi?» I, després, s'ha respost vostè mateix dient que de cap manera ens permetrà sortir de la crisi.

És evident que la llei per si sola no ens permetrà sortir de la crisi. Ara bé, sense una llei que fomenti la política industrial en aquest país, li asseguro que no sortirem de la crisi; segur.

I vostè ha fet una radiografia dels cinc-cents mil aturats que desgraciadament hi ha en el nostre país, ha parlat que cent mil provenen del sector de la indústria, fins i tot ha vingut a dir que, amb el sector de la construcció, gairebé anàvem millor, que no s'estava generant tant d'atur.

Miri, fem una reflexió sensata des del Parlament de Catalunya. Sobre quin sector econòmic, Catalunya pot sortir de la crisi? Al voltant de quin sector econòmic, potenciant quin sector econòmic, Catalunya podrà sortir de la crisi?

La construcció? Hem de tornar a impulsar la construcció? Si hi ha cent mil habitatges buits que no tenen comprador en el nostre país –cent mil–, el que, evidentment, està provocant la caiguda de tots els promotors immobiliaris que, irresponsablement, van estar creant una sobreoferta durant molts anys, quan sabien que estaven construint més habitatges dels que realment s'estaven venent; irresponsables també alguns bancs i caixes que van estar donant préstecs a tot aquest sector que sabien que, un dia, podria entrar en fallida com, finalment, ha passat.

Per tant, el sector de la construcció durant molts anys no ens permetrà tornar a activar l'economia d'aquest país.

Un altre sector, el turisme. És evident que el sector turístic s'ha de seguir potenciant, però hem arribat a uns límits, a partir dels quals ens costarà fer un salt de tal forma que el sector turístic pugui esdevenir un nou motor de creixement al país; a més, en un context de davallada de la demanda turística a nivell internacional per motius obvis, per la crisi econòmica que estem patint, no serà un sector que, realment, en els propers anys ens pugui portar a un impuls i a una propulsió econòmica.

Només queda el sector industrial –només queda el sector industrial– i, fonamentalment, el sector industrial amb capacitat exportadora, perquè la demanda interna en el nostre país, la capacitat de consum de les catalanes i els catalans, malauradament, estarà hipotecada durant uns quants anys perquè tenim les famílies del nostre país enormement endeutades –tenim les famílies del nostre país enormement endeutades.

Per tant, una política industrial que permeti la internacionalització dels béns i dels serveis que surten de Catalunya. Aquesta és la clau de volta per sortir de la crisi i això necessita un instrument legislatiu al darrere, necessita un instrument legislatiu perquè, si no, no assegurarem la permanència, la perseverança i la tenacitat al voltant d'aquesta política industrial que necessita el país.

És evident que la bona voluntat d'un govern o la bona capacitat que tingui un determinat govern per fer política industrial pot fer les mateixes polítiques sense la llei, però qui ens assegura que altres interessos o altres prioritats o altres concepcions puguin finalment desdibuixar la política econòmica que necessita el nostre país? I, per això, la Llei de política industrial, perquè ens la demanen els mateixos industrials.

Vostè diu: «És que, clar, els sectors industrials del nostre país no consideren que aquesta sigui la llei que es necessita.» Doncs, bé, escolti, jo no sé si vostè va estar a les compareixences que vam fer amb tots els sectors industrials d'aquest país, però el que ens van venir a demanar és que estaven molt d'acord amb la Llei de política industrial que impulsàvem. Avui mateix hem tingut els companys de Femcat, una organització que s'ha posicionat de forma reiterada a favor d'aquesta

Llei de política industrial. I, per tant, és un instrument imprescindible.

Amb això assegurem sortir de la crisi? No. Però, sense això, segur que no sortim de la crisi i, per tant, hem de ser tenaços.

És evident que no només aquesta llei ens permet fer la política industrial que necessitem. Aquesta llei, fonamentalment, se centrarà en potenciar la internacionalització i en potenciar la innovació, la recerca i el desenvolupament. No abordem, per exemple, perquè no podem fer-ho, tot l'àmbit de la inversió en infraestructures, que això depèn d'un Estat espanyol que està escatimant sistemàticament –i aquí el seu partit hi podria fer molt– les inversions en infraestructures que necessitem.

Des de l'any 1986 a l'any 2004, l'estoc total d'infraestructures a la Comunitat Autònoma de Madrid ha crescut un 128 per cent, s'han més que doblat des de l'any 1986 a l'any 2004 les infraestructures a Madrid; a Catalunya només han crescut un 33 per cent, l'estoc total d'infraestructures només ha crescut un 33 per cent, quatre vegades menys. I això, evidentment, és una cros-sa importantíssima a la política industrial que no està sota el nostre control, però que hem d'exigir a Madrid i sobretot els partits polítics que han governat l'Estat espanyol en tenen la principal responsabilitat, tant el Partit Popular com el PSC-PSOE, i aquesta és una qüestió que ha de quedar clara i que hem d'exigir.

I, després, la inversió en formació i en educació. Evidentment, aquesta és una altra part molt important de la política industrial perquè, si no tenim el capital humà, si la intel·ligència i el talent no estan al servei de la indústria d'aquest país, evidentment, no ens en podem sortir. I aquí també necessitem inversions molt més fortes, clar que sí –clar que sí–, i no s'aconsegueixen, aquestes inversions, almenys, en el nivell que voldríem, perquè hi ha un dèficit fiscal, perquè hi ha una manca de finançament, perquè hi ha tots uns problemes que arrosseguem, una vegada més, d'un Estat espanyol que capta els nostres impostos, però ens en retorna una part molt inferior.

Aquests són problemes de fons, que no poden ser abordats en l'àmbit d'aquesta llei, perquè no estan dins el nostre marc competencial en aquests moments, però que, evidentment, tenim presents.

Ara, el que no es pot dir és que, si no es fa tota la política industrial que voldríem, és perquè la llei està mal feta. No, no. Si no fem tota la política industrial que voldríem, és perquè hi ha instruments que no els té el Govern de la Generalitat i que estan en mans de Madrid. Els que té, aquesta llei els afina i els posa al servei, de forma estructural, no conjuntural –de forma estructural–, de la indústria d'aquest país.

Després, hi ha hagut la intervenció del senyor Eudald Casadesús, de Convergència i Unió, que bàsicament ha explicat alguna sèrie de raons per les quals vostès no volen donar suport a aquesta llei. Jo li he de dir, senyor Casadesús, que m'han semblat absolutes vaguetats.

Vostè parla: «És una llei de principis.» Que li molesten els principis, senyor Eudald Casadesús? És que ha de

ser una llei de principis perquè, evidentment, qualsevol Govern ha de tenir la capacitat, a partir d'uns principis, d'ajustar la política industrial a cada context, que en l'àmbit de la indústria és especialment canviant, perquè hi ha un context tecnològic, hi ha un context de lliure mercat a nivell mundial que fa que allò que, en aquests moments, concentra les teves apostes, al cap d'uns anys, hagi de canviar perquè hi ha hagut una innovació tecnològica o s'han obert nous mercats o hi ha altres països emergents en els quals s'ha d'apostar. I, per tant, ha d'haver-hi uns principis generals, però clars i, després, la capacitat del Govern de torn, al que li toqui, de desenvolupar-los de la forma que trobi convenient.

Després, vostè ha plantejat que una altra de les raons era el fet de no crear un gran departament, un macrodepartament que gestioni la totalitat dels instruments de política industrial.

Miri, aquesta llei fa un avenç significatiu, molt significatiu, que és la fusió entre el Cidem i el Copca. Un avenç, per cert, que estava en el seu programa electoral i al qual vostès, ara, no volen donar suport; estava en el seu programa electoral i, ara, vostès no hi volen donar suport.

I, d'altra banda, la llei no tanca les portes que, en el futur, aquesta agència, que en diem Acció, pugui anar assumint altres funcions –no tanca les portes que aquesta agència, en el futur, pugui anar assumint altres funcions–, no és un compartiment estanc l'agència que dibuixa la Llei de política industrial i, per tant, si vostès consideren que aquesta agència en el futur ha d'incorporar altres instruments de política econòmica que té el Govern de la Generalitat, dons, facin-ho, quan vostès tinguin l'oportunitat de governar, però no cal boicotejar i no donar suport a una llei important que, a més, ens permet donar un missatge d'illusió i d'optimisme en un sector industrial que està batallant dia a dia i les està passant molt magres per superar aquest context de crisi.

Jo, sincerament, penso, senyor Casadesús, que el que els molesta és que hi hagi una llei de política industrial, perquè això els obliga, ens obliga, però també els obliga a fer una política industrial global, no d'interessos partidistes o sectorial o lliurepensadora; no, no, global i objectiva, amb paràmetres clars, amb organismes avaluadors, amb consells de participació, és a dir, la política industrial que vostès no havien fet durant els vint-i-tres anys.

I podem agafar qualsevol indicador, des de la inversió en recerca i desenvolupament, fins als centres tecnològics, fins a la inversió en educació, qualsevol paràmetre avaluador dels que estan presents en l'agenda de Lisboa són terribles si els apliquem en els seus vint-i-tres anys de Govern.

Ara no són els que voldríem, evidentment –ara no són els que voldríem–, però sí que ens imposen una sèrie de deures, a través d'aquest text legislatiu, perquè vagin evolucionant de forma favorable.

Nosaltres, des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i des de la meua tasca com a relator d'aquesta ponència, volem deixar ben clar que no pretenem fer

un discurs triomfalista –no, no pretenem fer un discurs triomfalista. En aquest país, hi ha 500.000 aturats. I aquesta és una realitat inqüestionable. I en aquest país cal molta activitat política, cal molt d'esforç, cal molta tenacitat perquè ens en sortim amb el mínim de temps possible, d'aquesta crisi econòmica. Però aquesta vegada s'ha fet un esforç important perquè a la indústria d'aquest país se li llenci un missatge d'optimisme. I és una llàstima que no l'hàgim pogut compartir tots els grups de la cambra.

Ara bé, jo també els dic una cosa: aquest país al segle XIX es va industrialitzar en unes condicions encara més desfavorables que les actuals –encara en unes condicions més desfavorables que les actuals–, amb un estat que no sabia ni el que era la indústria, que no va fer cap inversió en infraestructures, que no va fer cap inversió en educació, i ens en vam sortir, a cop de tenacitat, a cop d'intel·ligència, sense tenir matèries primeres, sense tenir carbó, sense poder fer tota l'energia elèctrica que en aquell moment necessitàvem, i d'aquí que vam haver d'utilitzar la força hidràulica per aconseguir que els motors a les fàbriques poguessin funcionar amb energia elèctrica. I ara ens en tornarem a sortir també. No sé si podrem comptar amb el seu suport en el futur, però ens en podem sortir i ens en sortirem com a país.

Però hem de tenir una altra actitud, senyor Casadesús, i no tant el senyor Rodríguez, perquè sembla que s'absindran, però hem de tenir una altra actitud, molt més constructiva, una actitud que ens permeti llançar aquests missatges d'optimisme. A tot Europa, en aquests moments s'estan creant mesos de partits polític que, de forma unitària i coordinada, estan activant una sèrie de polítiques econòmiques. Per què no ho hem pogut fer, això, a Catalunya encara? No, no faci aquest gest. Vostè mateix ha reconegut que hi ha hagut diàleg, que hi ha hagut bona predisposició, que n'hem estat parlant. Per què? Doncs, perquè aquí encara prima el partidisme, perquè en aquest país encara ha primat el partidisme. Sí, el partidisme egoista, d'acord?, el partidisme egoista és el que ha primat en aquest país durant tots aquests anys. I vostès encara no canvien aquesta actitud. I la veritat és que a nosaltres ens ha sabut molt de greu.

Ara bé, nosaltres seguirem treballant al servei de la indústria d'aquest país. El canvi de model industrial l'ha impulsat Esquerra Republicana de Catalunya, amb un discurs que s'ha anat travant durant molts anys. I si en el futur vostès necessiten algun cop de mà en política industrial nosaltres hi serem, encara que vostès ara no hagin volgut estar a l'alçada de les circumstàncies.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar la posició sobre les esmenes reservades, i també pel text del dictamen, té la paraula la il·lustre diputada Mercè Civit... Sí, senyor Rodríguez, em demana la paraula?

El Sr. Rodríguez i Serra

Sí, senyor president.

El vicepresident segon

Endavant; trenta segons.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. No, perquè ha fet reiterades al·lusions. Escolti, miri, per fomentar la política industrial..., i això és el missatge que nosaltres hem intentat transmetre, que no era necessari que hi hagués aquesta llei. Nosaltres considerem –i això, ho repeteixo, és el que hem volgut transmetre– que per fomentar la política industrial el que ens calia era que un govern no trigués cinc anys a esbrinar com s'havia de fer per donar impuls a la política industrial. O el que no cal a la política industrial és un govern que no prengui decisions sobre les infraestructures que necessita aquest país i que, per cent, també han reivindicat els empresaris amb els que ens hem trobat; suposo que també ho ha sentit, això, vostè. I que estan paralitzades no perquè el Govern de l'Estat no faci les inversions, sinó perquè el seu Govern, vostès, el mateix Govern, no arriben a posar-se d'acord en l'execució d'aquestes infraestructures. I aquest és el problema.

I quan nosaltres li hem parlat dels aturats que hi han en el sector industrial no ho hem fet perquè sí. Ho hem fet, d'alguna manera, perquè ja sabia que vostè ens diria: «És que hem de fer..., hem d'impulsar la construcció?» No, nosaltres el que li estem dient és que anem amb compte, perquè en aquests moments, dels cinc-cents mil aturats, els de la construcció, els del sector de la construcció són noranta mil, però és que els del sector industrial en són cent mil. I si vostès són els que han impulsat...

El vicepresident segon

Il·lustre diputat, si us plau...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo, senyor president. I si vostès són els que han impulsat el canvi del sector industrial, escolti'm, així ens va.

Gràcies.

El vicepresident segon

Senyor Bertran, per què em demana la paraula?

El Sr. Bertran Arrué

Per al·lusions i alguna contradicció.

El vicepresident segon

Li demano extrema brevetat...

El Sr. Bertran Arrué

Sí, extrema brevetat, només dir-li una cosa...

El vicepresident segon

Acaba de parlar, vostè, eh?

El Sr. Bertran Arrué

...el sector de la construcció té noranta mil aturats i el sector industrial té cent mil aturats, però el sector de la construcció té un 9 per cent de pes en el producte interior brut i el sector industrial en té el 21 per cent; per tant, en termes relatius, del valor afegit brut, el 21 per cent. En termes relatius són molt més importants els aturats que hi han al sector de la construcció. I d'això nosaltres no ens n'alegrem. Si aquí no es tracta de fer cap tipus de competició, a veure quin és el sector que genera més atur. Aquí del que es tracta és d'esbrinar per què aquest país té una xifra tan elevada d'aturats, perquè hem depès massa del sector de la construcció, i poder començar a articular una sèrie de polítiques que permetin que la nostra economia creixi de forma sostenible i no ens tornem a trobar amb un sotrac tan important.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Ara sí, per fixar posició respecte de les esmenes i també respecte del dictamen, té la paraula la il·lustre diputada Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats, senyores diputades, jo també vull saludar els representants de l'àmbit industrial i les persones del departament d'indústria.

Bé, el nostre grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, es mostra satisfet que avui, per primera vegada en la història d'aquesta cambra, aprovem una llei de política industrial. Avui passem pàgina, a nivell legislatiu, a les polítiques que es varen dur a Catalunya, que la millor política industrial era la que no existia i que el mateix mercat ho regulava tot. Avui, desgraciadament, estem patint els fruits d'aquestes polítiques.

Si bé és cert que l'actual crisi és global i provocada per l'especulació financera i immobiliària, també és cert que té repercussions més importants al nostre país, a causa del model productiu que ha anat imperant, basat en una productivitat de salaris baixos i precarietat, i no en la producció de qualitat, que pogués ser competitiva en els mercats internacionals. I és en aquest sentit que el nostre grup parlamentari també se solidaritza avui amb els treballadors i treballadores de Nissan i de Pirelli, que estan lluitant pel manteniment dels seus llocs de treball.

També ha quedat demostrat que el mercat no ho regula tot, perquè el mercat lliure sempre regula a favor d'uns, que són els que tenen més. I és en aquest sentit que els governs han de definir polítiques econòmiques que redistribueixin la riquesa, i això vol dir fer una economia al servei de les persones, i no les persones al servei de l'economia. I, en aquest sentit, fer una aposta clara per la indústria és apostar per l'economia productiva, per la que crea riquesa, per la que crea llocs de treball de qualitat i més drets per als treballadors i treballadores.

I quan parlem de la indústria ho fem en el sentit ampli, tal com ho ha definit la Unió Europea, i això vol dir

tota l'activitat industrial i els serveis relacionats amb les empreses, que en aquests moments són al voltant del 50 per cent de la nostra ocupació.

La funció principal de la política industrial és proporcionar el marc adequat per a la creació d'empreses i per al desenvolupament i la innovació empresarials, apostar per la inversió productiva i la creació d'ocupació de qualitat. Aquests són els elements importants.

Les finalitats d'aquesta llei són: accelerar l'adaptació de l'activitat industrial i dels serveis destinats a la producció, els canvis estructurals amb el foment de la innovació, la internacionalització, l'atracció d'inversions i la millora continuada de la productivitat del nostre teixit industrial a Catalunya, així com donar suport a la transformació i a la modernització dels sectors industrials tradicionals, potenciant la seva capacitat generadora de valor afegit, apostar per la qualitat industrial, per la defensa del medi ambient i per les millors condicions dels treballadors i les treballadores.

Aquesta llei vol ser un marc normatiu per fomentar la cooperació entre les empreses, perquè sumin esforços a partir dels clústers, de les xarxes tecnològiques, del coneixement, etcètera. S'ha acabat competir per competir, sinó sumar esforços per ser més productius. I per això també vol apostar aquesta llei.

També obliga el departament a elaborar un pla territorial sectorial –això no s'havia fet mai– de l'activitat industrial a Catalunya, amb criteris de sostenibilitat, d'utilització natural dels recursos i –una cosa importantíssima– d'equilibri territorial. No pot ser uns nuclis molt industrials i el desert. L'equilibri territorial és una aposta clara que el departament hi té obligació, no voluntat; perquè el gran canvi de fer polítiques a tindre una llei és que la llei obliga a fer polítiques.

A més, aquests plans territorials sectorials han d'anar en coherència amb els plans territorials parcials i amb els plans directors, amb l'objectiu de detectar els desequilibris i les seves necessitats.

A més, han de ser elaborats amb la col·laboració de tots els departaments. Jo d'això o nosaltres d'això en diem «transversalitat». I, si no, què és la transversalitat? Si ha d'estar elaborat amb la participació de tots els departaments, si han de tindre en compte els plans territorials, etcètera, això vol dir acció comuna de tot el Govern.

Però, a més a més, la llei diu que el disseny de polítiques industrials haurà de fer-se de forma coordinada amb altres departaments i entitats públiques que hi tenen relació. El que passa és que això..., no es pot dir quines són, en una llei, tal com pretenia Convergència, perquè les entitats públiques poden modificar, i la nostra voluntat és que aquesta llei sigui una llei de futur i una llei d'estat; per tant, tant encotillament, això és impossible. Però crec que, amb els apartats que he llegit, demostra que és una llei transversal i que els diversos departaments tenen obligació de coordinar-se en tot el que fa relació amb la política industrial.

A més a més, el famós Consell de Política Industrial és un organisme de participació per a la detecció de les necessitats i l'elaboració de les polítiques industrials. A més a més, també, a partir d'una esmena del Partit

Popular que hem acceptat i que ens sembla molt bé, formarà part de l'elaboració del pla de política industrial.

Però aquesta llei va ser elaborada..., a l'inici de la seva elaboració encara no estàvem en crisi, eh?, i ara sí que és cert que estem en un moment de crisi. I en aquests moments el Consell de Política Industrial pensem que té una funció clau, que és arribar a acords de política industrial, patronals, sindicats i Generalitat, per fer futur a la indústria, contrapès de l'especulació financera. Si realment no volem tornar a una altra crisi d'aquest sentit s'han de sumar esforços per fer front a l'especulació financera. I fa falta un ampli acord entre les patronals, els sindicats i la Generalitat. I aquest consell avui, en aquests moments, i més que mai, té aquesta funció. I a més hi podran haver col·legis professionals i cambres o altres poders, però aquests poden estar d'assessors en les comissions assessores que destina. Però el protagonisme és d'aquests tres agents. I avui més que mai.

Per tant, no volem, no acceptem les esmenes de Convergència. Però és que, a més a més, Convergència diu que el president del consell l'ha d'escollir el Parlament i, a més a més, els representants dels sindicats i de les patronals que formin part d'aquest consell també els ha d'escollir el Parlament! Però quina és l'autonomia dels sindicats i de les patronals? Els hem d'escollir nosaltres tots a partir que intervinguin en la Comissió de Treball? Això pensem que no va per aquí.

Nosaltres li donem molt valor, a aquest consell. I al mateix temps, clar, no té re a veure el Consell de Treball, Econòmic i Social amb el Consell de Política Industrial; són dos òrgans completament diferents. No tenen..., penso que ni un pot suplir l'altre, ni molt menys.

Un altre dels elements en què segurament hi han diferències..., o no, no «segurament», en què hi han diferències, és en la creació de l'agència Acció 10, l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana, amb la fusió del Cidem i Copca, que Convergència deia i que el Partit Popular ja... I aquesta agència què farà? Doncs, executar les polítiques de la Generalitat amb relació a la innovació, transferència, internacionalització, al foment i la captació de les inversions a Catalunya.

Quines són les diferències? La composició, la composició dels seus òrgans. És una agència pública amb capital públic i que, a més a més, curiosament, quan diu d'on seran els ingressos d'aquesta agència es parla dels pressupostos de la Generalitat, d'ingressos propis, etcètera; relata tota una sèrie d'àmbits. I també diu: «de les subvencions i donacions i de qualsevol altra aportació voluntària d'entitats públiques i privades». I Convergència fa l'esmena que se n'han de treure les entitats privades. Vejam, no s'entén. O sí que s'entén: que és que tots els recursos públics han d'estar gestionats en l'àmbit privat pels ens privats, i després argumenta que no ni ha confiança de l'Administració amb l'empresa i amb els empresaris i amb l'àmbit privat? No és això. El que nosaltres no volem és que amb els cèntims de la Generalitat passi el que ha passat amb els cèntims que el Govern estatal va donar a les caixes i als bancs perquè tinguessin liquiditat, amb l'objectiu que anessin a la petita i mitjana empresa i als treballadors que volguessin demanar un crèdit, i això no ha estat així.

No se sap on estan. I nosaltres pensem que els diners públics han de tindre control públic, i l'agència ha de ser pública amb participació privada, perquè hi participarà, el món empresarial, tal com ha participat en altres àmbits. I els estatus això ho regularan. I els sindicats també hi participaran. Però control públic, amb els impostos de la gent no es juga; ha d'haver-hi control públic, tal com deia. I, clar, i això segurament és el que fa la diferència.

Jo crec que vostès podien haver votat a favor d'aquesta llei, perquè esmenes seves se n'han recollit, però a més pel mateix que diuen, que estan a favor de la innovació, estan a favor que el Govern faci polítiques. Clar, si continuen pensant allò d'abans que la millor política és la que no hi ha, jo entenc que posin aquests entrebancs però, si no, vostès podien haver-hi votat a favor.

I el Partit Popular, miri, senyor Rodríguez, ha estat més estona dient les esmenes que hem acceptat que no pas les que no hem acceptat. Llavors, clar, jo no veig on hi han les grans diferències, vostè les ha explicat, el que passa és que ha explicat més les coincidències que les diferències. I això porta a l'abstenció.

Bé, és una llàstima, és una llàstima perquè en aquests moments apostar per la indústria és apostar pel futur de Catalunya, i vostès hi aposten, segons diuen, però aquesta llei és instrument per primera vegada a la nostra història que està reglamentat, el Govern podrà fer més coses, el Govern voluntàriament ha estat fent coses, però no tenien cap obligació i a partir d'avui tenen l'obligació.

És en aquest sentit que nosaltres pensem que és una llàstima, segurament hi han altres qüestions al marge d'aquesta llei i potser al marge d'aquest Parlament que fan que vostès s'abstinguin i Convergència hi voti en contra, però és una llàstima.

Finalment, dir que evidentment nosaltres valorem com molt positiva aquesta llei, que hi donem suport i volem agrair els altres membres de la ponència, que encara que s'abstinguin o hi votin en contra, realment, hi han aportacions que han estat bé, al ponent, al senyor Uriel, i a la diputada Montserrat Capdevila. Així mateix, a la senyora Anna Casas, que realment ha fet una bona feina amb una bona quantitat d'esmenes tècniques que eren necessàries, i al Departament d'Indústria que també ens ha assessorat en tot moment.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyor Casadesús, em demana la paraula per al·lusions?

El Sr. Casadesús i Barceló

Per al·lusions...

El vicepresident primer

Endavant, té un minut.

El Sr. Casadesús i Barceló

...he volgut esperar al final de les tres intervencions perquè com que ja m'ho esperava que aniria per aquí, doncs, per això...

El vicepresident primer

Té un minut, senyor Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

No, simplement dir un parell o tres de coses. Primera, home, nosaltres estem satisfets que vagin insistint en aquest discurs dels vint-i-tres anys, els ho dic de debò, que vagin parlant dels vint-i-tres anys no només en l'àmbit industrial sinó en tots els àmbits, perquè això, comparant-ho amb les polítiques que estan vostès fent i amb el desgovern que hi ha en aquest moment, ens fa més forts. Per tant, jo els demano que ho continuïn fent.

I després per un tema d'allusions, que també té a veure amb els vint-i-tres anys. Fa temps que parlen que en vint-i-tres anys no s'ha fet política industrial. És a dir, sembla que la política industrial en aquest país ha començat ara des que vostès estan al tripartit, i jo el que vull fer és fer-los un regal. Els regalaré un llibre que se'n diu *Política industrial i de competitivitat, Generalitat de Catalunya 1980-2003*, se'l llegeixin i veuran que parla de productivitat i excel·lència, de polítiques, de polítiques de finançament, de polítiques d'internacionalització, d'innovació, etcètera. Els el faré arribar.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga.)

El president

Han estat retirades les esmenes del Grup Mixt números 5, 9, 29, 30, 95, 98, 99, 100, 101 i 153.

Votaríem, seguidament, les esmenes que resten vives del Grup Mixt, començant pels números 4, 33, 75, 76 i 81.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 112 en contra i 14 abstencions.

Votem ara les esmenes números 129 i 130.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 67 en contra i 58 abstencions.

Votem seguidament les números 10, 64, 72, 137, 138 i 140.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 126 vots en contra.

Votem les números 78 i 144.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 82 en contra i 44 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 66, 106, 107, 141 i 143.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 67 en contra i 45 abstencions.

I votem ara les números 83, 104, 124 i 149.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor i 112 vots en contra.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc votarem les números 6 i 20.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 67 vots en contra.

Votem ara les números 37, 60 i 61.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 105.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 111 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara les números 40, 41, 70, 125, 126, 150 i 179.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 67 vots en contra, 48 abstencions.

Votem ara les números 119, 123 i 128.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 67 vots en contra i 45 abstencions.

Passem a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votem primer l'esmena número 8.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 84 vots en contra.

Votem ara les esmenes números 18, 23 i 25.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor i 70 en contra.

A continuació votarem les esmenes números 28, 34, 52, 58, 82, 91, 102, 103, 117, 145, 146, 147, 148, 151, 157, 172 i 177.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Votem ara les números 85 i 131.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 67 vots en contra.

Votem les esmenes números 31, 32, 35, 36, 47, 49, 51, 68, 73, 77, 79, 108, 112, 113, 114, 121, 122, 127, 132, 133, 134, 136, 155, 158, 160, 174, 176, 178, 180 i 181.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 81 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara les números 71, 120 i 139.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor i 81 vots en contra.

Votem ara les esmenes números 43, 55, 56, 57, 92, 93, 94, 159, 161, 163, 173 i 182.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 44 vots a favor, 67 en contra i 17 abstencions.

Finalment votem l'esmena número 84.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 68 en contra i 13 abstencions.

Passem a la votació de la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de política industrial ha estat aprovat per 67 vots a favor, 45 vots en contra i 17 abstencions.

Proposició de llei

de creació de la xarxa de suport a les dones embarassades amb dificultats (debat de totalitat) (tram. 202-00068/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de creació de la xarxa de suport a les dones embarassades amb dificultats. Té la paraula per la seva defensa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano.

(Pausa.)

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el Grup Popular presenta avui una iniciativa, en concret, és una proposició de llei per a la creació de la xarxa de suport a les dones embarassades amb dificultats. Aprofito en aquests moments també per saludar representants del Fòrum Català de la Família que en el seu moment van impulsar a Catalunya la recollida de signatures per recolzar aquest projecte.

Nosaltres no presentem avui la iniciativa de Fòrum Català de la Família, presentem una iniciativa de la

xarxa de dones embarassades, des del Partit Popular de Catalunya, però, com no podia ser d'una altra manera, volem recollir també l'esforç que des de la societat civil i, en concret, des del Fòrum Català de la Família s'ha fet per recolzar aquest projecte que nosaltres compartim i que, per tant, hem agafat la tasca, hem començat, després d'aquesta iniciativa que no va aconseguir la pròrroga que en principi es dona a tots els projectes d'iniciativa legislativa popular que, com vostès saben, necessita cinquanta mil firmes, ells estaven a prop de les trenta-cinc mil firmes, i si s'hagués concedit la pròrroga a aquesta iniciativa legislativa popular, segurament ells haurien pogut arribar a la cambra amb veu pròpia. Com que això no ha estat possible, com dic, per primera vegada en la tramitació d'una iniciativa legislativa popular, i com que el Partit Popular el que feia era compartir l'objecte de tractament, hem fet nostra aquesta demanda social de la societat civil i el Partit Popular, com els deia, ha fet una presentació d'un projecte de llei.

Un projecte de llei que, com no pot ser d'una altra manera, presentat des d'un grup que està a l'oposició, es presenta amb estructura, vull dir, amb els suficients elements per crear tota la xarxa i tots els programes que de manera transversal podran donar contingut a l'objecte de llei, però a la vegada el suficientment flexible perquè els partits que donen suport al Govern, especialment, puguin fer seu aquest projecte i, sobretot, no en clau de partit sinó en clau de societat es puguin incorporar les polítiques que presenta el Grup Popular.

Nosaltres hem estructurat la llei en nou articles, dues disposicions addicionals i dues disposicions finals, que tracten sobre l'objecte, els destinataris, la informació, els recursos en xarxa, els col·lectius especialment vulnerables, el sistema sanitari educatiu, la iniciativa social i, sobretot, la tan necessitada confidencialitat.

Després hem fet esment a la dotació econòmica que ha d'acompanyar a qualsevol projecte de llei i aquest és el projecte que els presenta el Partit Popular.

No volem, de cap manera, que el nostre projecte s'interpreti des del punt de vista d'una creença religiosa, ni tampoc vull que es vegi pels grups que donen suport al Govern com un debat d'avortament, sí; avortament, no, de cap manera, no és l'objecte ni seria la cambra on hauríem de fer conèixer aquesta iniciativa. Aquesta iniciativa es presenta a la cambra catalana de la mateixa manera que s'ha presentat a d'altres cambres legislatives arreu de l'Estat espanyol. Com saben vostès, en algunes comunitats autònomes ja ha estat objecte de consideració i aquesta novetat, aquesta iniciativa, que seria pionera a Catalunya però en aquests moments no pionera ni a Europa ni a Espanya, ja està posada en marxa des de la societat civil i també des de l'Administració pública en diferents comunitats: Madrid, València, Castella i Lleó i d'altres, han incorporat a les seves polítiques socials i de benestar aquest tipus d'iniciatives.

Com saben vostès, la qüestió de l'embaràs i sobretot dels col·lectius especialment vulnerables, en circumstàncies adverses, com pot ser, doncs, la manca de relacions familiars estables, la minoria d'edat, la immigració, la violència de gènere o els recursos econòmics

constitueixen moltes vegades un gran obstacle i suposen una absència, per un cantó, d'informació necessària i, per un altre cantó, també del recolzament per part de les famílies i de l'Administració pública, i moltes vegades l'avortament és l'única sortida que els queda a aquestes dones, repetim, no generalitzem, si no exclusivament a aquestes dones que es troben en aquests col·lectius que hem comentat.

A Catalunya les dades de l'avortament en aquests tipus de col·lectius han anat pujant, les últimes publicades, 2004, ens anem a més de disset mil avortaments, a l'any 2005 més de divuit mil avortaments. La mateixa societat i també l'Administració pública considera que aquests col·lectius són d'especial risc i ha endegat polítiques de prevenció, polítiques d'informació i polítiques de posar en mans de les dones mitjans anticonceptius per tal de preveure aquests embarassos. Però la nostra iniciativa no va a preveure, la nostra iniciativa va a la situació que la dona ja està embarassada, que es troba en aquests col·lectius d'especial vulnerabilitat i ha de prendre una decisió.

Des del Partit Popular considerem que portar un fill al món ha de ser una decisió segura, una decisió conscient i sobretot una decisió que ha d'estar fonamentada, i aquí tots: societat civil i Administració pública hem de conèixer totes les alternatives possibles. Considerem que la implicació dels recursos públics i privats és fonamental i, per tant, el que volem és que aquestes dones puguin accedir a aquests mitjans en funció de les seves necessitats però que hi puguin optar amb plena llibertat. Considerem que hem d'assolir majors quotes de justícia social i de sensibilització, i sobretot la nostra societat hem de reforçar la importància i el valor, tant personal com social de la maternitat.

No estem dient que sigui una fita aconseguida, encara tenim molt per fer, i és en aquest sentit de garantir aquesta plena igualtat de les dones a la societat actual que el Partit Popular presenta aquest projecte. De fet, el lliure desenvolupament de la personalitat i de la capacitat personal ja ve reconegut al mateix Estatut de Catalunya, que en el seu article 19 considera i parla d'alguns drets que s'han d'assolir i garantir per tal de no promoure la discriminació de gènere. També l'article 153, de l'Estatut d'autonomia, considera que la Generalitat té competència exclusiva en matèria de polítiques de gènere dintre de les quals s'inclou la planificació, el disseny, l'execució, avaluació i el control de normes en matèria de polítiques per a la dona.

Per tant, en compliment d'aquest principi d'igualtat d'oportunitats entre dones i homes, també reconegut a l'article 39 de la Constitució espanyola, estableix que els poders públics asseguraran la protecció social, econòmica i jurídica de la família, la protecció integral dels fills iguals davant la llei, amb independència de la seva afiliació, de la mare i de qualsevol que sigui el seu estat civil. Per tant, la reflexió que ens ha portat al Partit Popular a presentar aquest projecte de llei seria que volem una llei que doni més llibertat a les dones, una llei que prengui les mesures adients perquè cap dona es vegi abocada a l'avortament per falta de recolzament, després que prengui la decisió que lliurement tingui per convenient.

Considerem que hem de recolzar i, per tant, volem una llei garantista, que a Catalunya el naixement d'una criatura sigui un dret i no un privilegi, una llei perquè les dones a Catalunya puguin optar lliurement per la maternitat i que en aquest camí es vegin recolzades per les administracions públiques. El que pretenem és que totes les dones embarassades puguin exercir el seu dret a ser mares sense cap causa d'exclusió social que impedeixi aquest fet, perquè, precisament, són les que tenen més dificultats les que es veuen abocades a prendre la decisió de l'avortament.

Com els deia, l'objecte de la llei és la creació de la xarxa de recolzament que reforci el que en aquests moments fa l'Administració pública. Una xarxa que nosaltres hem articulada d'una manera transversal, per tant, estem apel·lant a recursos sanitaris, a recursos socials, educatius, laborals i de qualsevol naturalesa que impliqui els col·lectius tant públics, com privats, perquè es doni aquesta informació i ells mateixos els adrecin a les dones a efectes que puguin escollir. Com els deia, és facilitar a la dona embarassada amb dificultats uns punts d'informació i també d'ajuts i d'altres mesures que poden tenir per tal d'ajudar-la a culminar el seu embaràs amb èxit i, per tant, superant aquests conflictes o dificultats als quals s'afronti de manera que puguin tenir una altra alternativa de les que fins ara es plantegen en les polítiques públiques. Per tant, els destinataris, aquest especial col·lectiu que nosaltres considerem que per raó d'edat, per situació econòmica, social, familiar, laboral o per dificultats per afrontar el seu embaràs són aquests els destinataris als quals la xarxa pretén donar aquest suport especial.

Per nosaltres la informació és la qüestió clau, per tant, centres sanitaris socials i educatius els impliquem perquè donin aquesta informació a les dones, també amb un telèfon públic, general i gratuït, i una pàgina web que pugui coordinar aquest recursos públics i privats.

Els recursos amb els quals s'estructura la xarxa serien la informació i assessorament personalitzat, l'allotjament temporal, el suport psicològic, assessorament jurídic, ajuts per naixement, integració sociolaboral i altres que reglamentàriament es determinin i que naturalment no hem inclòs dintre de la llei perquè considerem que s'han d'agrupar en programes i s'han de promoure precisament des de les conselleries que en tenen responsabilitats.

Dintre del nostre projecte, un dels col·lectius que especialment ens preocupa i que considerem d'especial vulnerabilitat són les adolescents i, per tant, nosaltres considerem que precisament adreçat a aquest col·lectiu s'haurien de crear reglamentàriament uns protocols especials que recolzessin les dones adolescents i que, per tant, la seva implicació a aquests protocols específics han de tenir una connexió directa sobretot amb el que fa referència als centres educatius i la manera que sigui compatible portar a bon terme tant el seu embaràs com les matèries educatives que hi estiguin implicades.

També considerem, i és l'article 6, que el sistema sanitari, els professionals sanitaris del centre de salut han d'incorporar els possibles efectes físics i psicològics del que suposa poder tenir el fill o no i, per tant, és important que s'impliquin en aquesta informació i que també

ells siguin col·laboradors de posar a l'abast de les dones embarassades aquesta possibilitat. El sistema educatiu i l'adequació a les necessitats dels estudiants en aquests àmbits d'especial vulnerabilitat també queda recollit a l'article 7 en el qual considerem que s'han d'arbitrar mitjans i mesures necessàries tant per fer possible l'embaràs com perquè es pugui optimitzar el rendiment acadèmic de la dona.

Quant a la col·laboració amb l'àmbit social considerem que, precisament, en una iniciativa en què es vol implicar la societat civil privada és imprescindible que des de l'Administració pública, des de la Generalitat de Catalunya, s'impulsin convenis, amb aquests convenis veurem més el contingut, el detall, l'apropament del que suposa aquesta xarxa que, com els deia, amb el nostre projecte hem intentat dissenyar a efectes de recolzar el que ja s'està fent des de l'Administració. No es tracta d'enfrontar el model que presentem ara amb el que s'està fent, tot al contrari, el que pretén és sumar, el que pretén és aportar altres mesures complementàries que considerem que recolzarien les tasques que s'estan portant a terme.

I un aspecte que els vull incidir dintre del nostre projecte és el de protegir la intimitat. Considerem que el pla de suport a la dona embarassada ha d'anar amb una protecció específica en tot el que suposi la informació i els canals de xarxa i de comunicació amb la dona. Presentem, amb l'addicional primera, doncs, que en el termini de sis mesos es pugui de fer d'alguna manera l'esborrany del que seria aquesta xarxa de reforçament i, per tant, de recolzament a les dones embarassades. I respecte a la previsió pressupostària i econòmica, considerem que aquesta llei, si entrés en vigor, podria ser exigible a partir del proper exercici pressupostari, dintre del qual nosaltres consideraríem que es podria fer el desplegament reglamentari.

Només per acabar, els direm que nosaltres..., la finalitat des del Grup Popular era presentar una idea que, com els deia, era pionera a Europa, però que ara no ho és a l'Estat espanyol –sí que ho seria a Catalunya–, i perquè considerem que no es tracta de donar ajudes econòmiques a les mares per portar un fill a la vida. Es tracta de considerar la possibilitat de protegir-les.

Per tant, el Grup Popular, el que ha presentat és un text normatiu que porti i garanteixi una major protecció a les dones gestants de Catalunya, i ho hem fet convençuts que és un nou cicle en què les polítiques socials també han de donar cobertura a les dones embarassades.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Mila Arcarons.

La Sra. Arcarons i Oferil

Gràcies, president. Diputats, diputades, posiciono el meu grup amb relació a la Proposició de llei de creació

de la xarxa de suport de les dones embarassades amb dificultats.

Voldria manifestar que, en una primera lectura de la proposta, vam tenir una sensació ambivalent: un cert goig perquè aquesta manifesta la voluntat d'articular instruments per garantir la plena igualtat de les dones a la societat actual. No obstant, en una segona lectura –més atenta, més serena, més crítica– evidenciàvem que se'n desprèn una posició amb relació a la igualtat que no compartim. Se'n desprèn una concepció conservadora de la igualtat, segons el nostre punt de vista; «reaccionària», deia una companya meua, ahir, mentre intercanviàvem impressions. Una barreja, al llarg de la proposta, que confon el dret a la maternitat en contraposició al dret a la interrupció voluntària de l'embaràs; una visió de la dona, ens ho sembla, com a mera reproductora; una visió assistencial de les polítiques públiques socials, una visió excessivament paternalista.

La proposta sembla feta, també, des del desconeixement de les polítiques públiques que s'orquestrin en aquesta matèria des del Govern del nostre país. I tenim la certesa que les coneixeu a bastament: en aquest sentit, perplexitat, desconcert. Perplexitat, fruit que evidenciem que respon a una estratègia del PP arreu d'Espanya, que no encaixa, ens ho sembla, en el treball i en el bagatge de Catalunya. No encaixa gens, en absolut, amb la realitat catalana. S'ajusta, segurament, a la voluntat del PP nacional a unes connotacions històriques de la seva força política que, fruit del debat de l'avortament, ens sembla que confon.

No podem recolzar una proposta que vol canalitzar les propostes, com deia vostè, de la ILP, que en un moment determinat no va poder avançar per manca de signatures que, com la seva proposta, ens sembla que no és del tot transparent, té un doble llenguatge. És cert que vostès l'han matisat, però traspua això, traspua el que intentava expressar jo anteriorment. Per tant, no la podem recolzar perquè el nostre grup té una posició diferent amb relació als drets de les dones, als drets de les famílies i amb relació a la igualtat.

En primer lloc, el nostre grup sempre ha defensat la llibertat i la igualtat de la dona en tots els àmbits. Coincidim amb vostès, recordant l'Estatut, que hem de garantir la plena igualtat de les dones en la societat actual. Però defensem polítiques públiques de reconeixement dels drets i les llibertats de les dones que busquin el desenvolupament de les seves capacitats personals sense cap mena de limitacions.

Defensem i recolzem tots els programes que tenen com a objectiu la prevenció dels embarassos, però en el marc dels serveis d'atenció de la salut sexual i reproductiva, perquè també ens preocupen les adolescents, perquè treballem per un futur on ningú hagi d'avortar, ningú es trobi en aquesta tessitura; ningú es trobi en la tessitura de prendre aquesta decisió ni de passar per aquesta trànsia.

En aquest sentit, nosaltres recolzem, des d'un debat tranquil, no crispat, sense interferències, que es revisi la llei. Aquella llei que vam aprovar fa vint-i-quatre anys i que segurament hem evidenciat que té insufi-

ciències, que cal que s'apropi a la normativa europea, que cal que la dona decideixi sobre el seu cos, perquè calen més garanties, perquè cal situar-lo en l'àmbit de la salut pública i de forma integral.

Per tant, nosaltres defensem els drets de les dones a decidir lliurement i de forma informada i neutral sobre la seva maternitat. Defensem la necessitat d'una maternitat lliure i desitjada. Nosaltres defensem la maternitat i la paternitat responsables, defensem els drets d'aquells qui volen interrompre l'embaràs i de qui no. En aquest marc de llibertat, de la decisió de les dones, ens sembla que aquest Govern té compromís, té serveis, té instruments, té xarxes que permeten que totes les dones que volen continuar amb la seva maternitat ho facin amb garanties. Les xarxes dels serveis sanitaris i dels serveis socials són un referent del nostre estat del benestar. I en aquest marc sostenim que ens sembla que hi ha polítiques integrals, no parcials, de recolzament a les famílies que, tenint en compte les noves realitats emergents de casa nostra, donen suport i garanties, no només des d'un model tradicional de família.

Voldria recordar, també, que el Govern té el Pla de polítiques de dones 2008-2011, un pla que recull tots els compromisos a favor de la igualtat, a favor de l'eradicació de qualsevol de les violències. Aquest pla té, entre un dels seus eixos, la perspectiva de gènere i una de les coses que vostès esmenten: el reconeixement a la diversitat. Totes les conselleries que vostès han implicat en aquesta seva proposta tenen incorporada la perspectiva de gènere, el reconeixement a la diversitat i la necessitat de fer polítiques que apoderin les dones.

Permeti'm que després d'aquestes consideracions generalistes em centri una mica en la proposta que fan vostès i que sostingui que no la podem recolzar. En quin sentit? Per què? Perquè ens sembla que l'acció de Govern ja garanteix el que vostès plantegen, el que plantegen a la proposta: l'objecte, l'articulació dels recursos sanitaris, educatius, la finalitat, la informació, la informació telefònica, el paper dels ens locals, formen part de l'acció de Govern d'aquest país. Ens sembla que la realitat supera la proposta que vostès fan.

En segon lloc, perquè Catalunya és un referent a Espanya i, fins i tot, a Europa amb relació a la salut sexual i reproductiva. Com vostès ja saben, s'ha revisat el Pla estratègic d'ordenació de serveis d'atenció maternoinfantil, a la salut afectiva, sexual i reproductiva.

Dies enrere, la consellera Geli, a la Comissió sobre els Drets de les Dones i també a la Comissió de Salut deia: «S'ha revisat què s'havia de fer a cada una de les parts del sistema de salut. En aquest marc, les unitats Assir, amb una cartera de serveis extensa, són un eix bàsic d'aquesta xarxa que vostès plantegen i reclamen, perquè precisament aborden el que vostès plantegen: la prevenció, la promoció de la salut, la implantació d'un programa diagnòstic prenatal, la millora de les garanties a l'hora de fer prestacions de les IVI, l'oferta de part natural. De tota la cartera de serveis, la de l'embaràs és la més valorada.

Recordin que en aquest marc, la conselleria treballa en el pacte català. La consellera deia, aquest mateix dia:

«El model d'atenció ha de garantir una atenció adaptada a les necessitats, a tots els usuaris i les usuàries, en el moment oportú, en el lloc adequat, i generar confiança de tota la població. En aquest marc de pacte, potser fóra bo que els grups parlamentaris facin arribar les seves propostes, des del debat, des de l'intercanvi d'impressions. Potser fóra més positiu que la proposta del paper s'adrecés en el marc del pacte. Espero que d'aquest treball neixi..., doncs això: el que pretén la consellera, un pacte català que parteixi de la suma i del debat. Potser és més positiu treballar en aquest pacte que la proposta que ens fan vostès.

Una altra consideració. Vostès parlen de «territori» i d'«ens local». És vident, el territori és cabdal, perquè és en el territori on les dones troben solucions als seus problemes, als seus neguits, a les seves necessitats i també als seus anhels. I això ja passa: és en el territori on hi ha les solucions als continuïms assistencials. És aquí on hi ha una relació estreta entre tots els professionals. És aquí on les dones embarassades reben ajut en els quaranta-dos serveis de salut sexual i reproductiva, 376 punts d'atenció a la primària. I les xifres i les estadístiques ens il·lustren que estem en un bon model. El 84 per cent de dones han passat per la xarxa pública i s'atén les dones, fins i tot, abans de les dotze setmanes.

I una altra dada sobre el món local: recordin també el treball que s'estan fent als SIAD. Dies enrere la consellera Capdevila va signar un nou acord amb les entitats municipalistes, amb les dues entitats municipalistes, i els SIAD s'estan conformant com a espais de referència per a les dones. Són serveis que incrementen la sensibilització social, la prevenció, la detecció de les situacions difícils. Són serveis que donen solució a les situacions que vostès plantegen. I no oblidin, si us plau, el paper dels serveis socials municipals.

Permeti'm que faci un parèntesi. Jo vinc d'una ciutat intermèdia de Catalunya, setanta mil habitants. Les dones del meu municipi tenen serveis Assir, serveis d'atenció primària, SIAD, serveis socials municipals... I ara, fa cinc minuts, quan estava esperant per venir aquí, he rebut una nota de premsa que, fruit de la llei de barris, per tant, política Territorial i Obres Públiques, hi ha un servei nou que és diu: Dona, identitat, diversitat, ubicat a la Vilanova vella. Per tant, il·lustra de nou la xarxa de servei a favor de les dones.

Tornant a les unitats d'Assir, ens sembla que aquests serveis són altament valorats perquè el pal de paller del seu èxit és: la proximitat –ja n'hem parlat–, els equips humans, la coordinació –que té no només connotacions mèdiques, sinó que té connotacions psicològiques i socials, el que vostès plantegen–, coordinació entre primària i hospitalària.

Amb relació a la diversitat, ens preocupa efectivament la població jove, la població vulnerable. Per això hi ha atenció a la diversitat, hi ha tractament específic per als joves, tractament per a persones vulnerables, per qüestió de pobresa, per raons de cultura, a dones immigrants. Per això els programes s'adeqüen a la diversitat. Per això hi ha el «Sanitat respon», les oficines de l'ICD, els programes «Salut i escola» i prenen espacial

interès tot allò que s'adreça a les consultes dels joves, al treball en l'àmbit escolar; pren especial interès el paper de les mediadores i dels mediadors, el Pla director d'immigració.

Amb relació a la proposta d'educació que fan vostès a la seva proposta, no hi ha cap suggeriment que impliqui un canvi en la regulació actual. El sistema educatiu ja permet diferents mesures per atendre la diversitat de l'alumnat que permet: una, donar una resposta adequada a la situació plantejada. I també hi han les polítiques d'Acció Social i Ciutadania que, des d'una visió global de la família, ho deia abans, tenint en compte les noves realitats emergents, es dona suport a aquestes situacions. Quan neix un nen o una nena en aquest país ja es despleguen una colla de recursos familiars: prestacions econòmiques de caràcter universal per infant a càrrec o de caràcter universal per part, adopció, tutela o acolliment múltiple. I una de les coses que vostès plantegen en la seva proposta: la DGAIA ja disposa de places residencials específiques per a l'atenció d'adolescents embarassades que no tenen un adult al seu costat que les acompanyi i les agomboli.

Per altra banda, amb relació a les mesures a favor de les famílies, els recordo que hi ha altres propostes de suport a les famílies a la Llei d'igualtat que a vostès no els van ploure.

Per tant, ens sembla que tot el que hem exposat referma que el que presenten vostès com a proposta no té sentit, perquè ja existeix, perquè aquest Govern ha posat al centre de les seves polítiques públiques les persones, les famílies i les dones, perquè tenim el convenciment que cap dona que de forma lliure vulgui tirar endavant la seva maternitat se sentirà sola, perquè les dones, en aquesta situació i en d'altres, saben que el Govern, els professionals i una xarxa de serveis integrals està al seu costat.

Moltes gràcies.

El president

Poden fixar posició els grups parlamentaris. I, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

(*La Sra. Olano i García demana per parlar.*) Perdó, perdó... Perdó, perdó, la senyora Olano, volia fer un torn, perdó. Té la paraula.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. La veritat és que l'he escoltat molt atentament i esperava que ens donés algun tipus d'argument o més que argument jo diria alguna causa per oposar-se a la nostra proposta. Però li puc ben dir que només hem vist una cosa: etiquetes, prejudicis... Tant se val el que hagués posat el Partit Popular, perquè vostès ja anaven adreçats i encaminats a votar que no.

Primer, li ho he dit, no volíem plantejar avortament sí o no; no és la cambra adequada; en tot cas, el nostre grup ja defensa els interessos que tenim per pertinents al Congrés dels Diputats.

Després, no estem dient que l'Administració pública no faci alguna cosa, però sap què passa?, que la planificació que hi ha a Catalunya en temes de natalitats, doncs, és nefasta.

Només li parlaré de dades de la ciutat de Barcelona i les extrapolaré a Catalunya. A Barcelona, entre el 25 per cent i el 27 per cent d'embarassos acaben en avortament; a Catalunya, el 20 per cent. Però és que les dones que tornen a recórrer a l'avortament com a mètode anticonceptiu està al voltant del 34 per cent de les que ja ho han fet en una primera ocasió. No són dades del Partit Popular; poden agafar *La Vanguardia*, i és sobre una enquesta que es va fer respecte a l'Enquesta de salut de l'any 2006.

Les seves polítiques de planificació en temes d'anticoncepció, doncs, tenen bones intencions, li ho reconeixem, però n'hi ha algunes que no funcionen. I el que nosaltres els plantegem és que precisament aquestes dones que són reincidentes en el tema de l'avortament, la majoria, són dels col·lectius als quals nosaltres feiem referència; estem parlant que la majoria són dones entre vint i trenta-quatre anys, amb pocs recursos econòmics, un nivell d'estudis molt baix i en la seva majoria gent immigrada.

Aquesta és la trista realitat, no la que agradaria al Partit Popular, de cap manera, però aquesta és la realitat. I, per tant, nosaltres el que fem, què és? Com veiem que la política que vostès porten en aquest sentit, doncs, s'ha de canviar dràsticament i que aquesta política de salut i de sexualitat està desenvolupada d'una manera ineficaç, què fem com a grup de l'oposició? Reforçar amb allò que és complementari i que no obsta pel que vostès ja estan portant a terme.

Però jo no li he parlat ni de model de família, ni li he parlat de si som moderns o som..., no sé què m'ha dit vostè. És que, clar, sempre ens surten amb les mateixes... I nosaltres considerem que estem representant la societat catalana, perquè les firmes que s'han recollit a Catalunya no són del Partit Popular, són de gent de Catalunya que consideren que l'avortament és un fracàs i que cap mare, en la seva família, vol que els seus fills puguin veure-s'hi abocats.

I nosaltres no els dèiem avortament sí o avortament no, el que els estàvem plantejant és que les dones que vulguin tenir una criatura trobin mitjans i recolzament a l'Administració. Perquè sap què es troben? Que sí, que tinguin la criatura i que naturalment l'atendran, però després es troben una porta tancada, es troben un gran mur. I la gent que no troben un recolzament en les famílies o en les xarxes més immediates, doncs, moltes vegades s'hi veuen abocades.

Únicament volem defensar que ho puguin fer amb llibertat i que, si la seva opció és portar aquesta criatura al món, ho puguin fer amb llibertat. Exclusivament era aquesta la intenció i la proposta del Partit Popular. Perquè el que hem vist des del punt de vista dels grups que donen mà al Govern..., doncs, sí, hem vist altres mesures, com la que tenen penjada a la pàgina web que el que ha impulsat és, bé, com s'ha d'utilitzar la píndola del dia després; això sí, ràpidament penjada al web.

Però què puc fer si no tinc recursos, si no tinc mitjans i vull portar el meu fill endavant, doncs, això és molt més complicat de trobar. Sobretot perquè no hi és, primera qüestió; has d'anar a altres xarxes, que no són públiques, on sempre hi ha una mà que, per sort, doncs, sempre està present i pot donar una ajuda.

Nosaltres considerem que un dels drets socials més importants, doncs, precisament, és tenir la llibertat i el dret a la vida. No estem parlant de ser conservador o no. Jo no crec que el dret a la vida tingui cap tipus de qualificació. Jo no li diré a vostè quin tipus de qualificatius ens ha dit al nostre grup; ens ha dit conservadors, paternalistes i sobretot que la nostra proposta li semblava..., o li donava perplexitat.

Doncs, escolti, a nosaltres ens ha donat perplexitat els seus arguments, perquè és més senzill dir: «Escoltin, no, perquè no compartim el model, continuarem impulsant les nostres polítiques de salut reproductiva.» I queden bé –i queden bé. Però titllar de..., adjectius que, en tot cas, a nosaltres, doncs, no ens ofenen, sinó tot el contrari, considerem que això no aporta res al debat parlamentari. I sobretot pel que li deia, vostè ens ha dit que Catalunya és referent de salut sexual i reproductiva, per alguns models. Nosaltres no hem entrat a qüestionar això, el que hem dit és que fa falta molt per fer. I la nostra proposta va adreçada, no d'una manera global, sinó exclusivament, a uns col·lectius que necessiten especialment un reforçament. En allò altre no hi hem entrat; avui no és qüestió, no estem fent un debat de sanitat.

I després ens ha parlat del pacte català i de les intencions de la consellera. Doncs, molt bé; dintre de la conselleria ens sembla perfecte, però és que sortim al carrer i ens trobem que la societat catalana és tossuda i ens trobem que la realitat ens dona la raó, que hi han moltes dones que es troben amb la porta tancada i que no poden mirar en un altre lloc, perquè no troben els recursos. Ja sé que els molesta, però amb la mateixa intensitat que posen altres mitjans a disposició de les dones, amb la mateixa, no més, els demanem que donin recolzament perquè l'opció de portar una criatura al món pugui tenir la seva consideració.

Els fa molta gràcia, a nosaltres ens fa molta pena –ens fa molta pena–, precisament avui que en aquest Parlament s'ha debatut sobre les fosses, qüestió molt important, però també considerem, des del Grup Popular, que és molt important parlar sobre la vida, sobre el futur de nous catalans a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Ara sí, senyora Laïlla, té la paraula.

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies, president. Prenc la paraula per definir el posicionament de Convergència i Unió davant d'aquesta proposició de llei que ens presenta el Partit Popular sobre la creació de la xarxa de suport a les dones embarassades amb dificultats.

A Catalunya, segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya, de l'Idescat, l'any 2006 un total de 2.876 noies menors de dinou anys van dur a terme una interrupció voluntària de l'embaràs, de les quals cent eren menors de quinze anys; d'aquest total, de les 2.876 noies, això representa el 12,6 per cent del total d'interrupcions voluntàries de l'embaràs que es van dur a terme aquell any.

Són realment xifres importants; que no ho deu fer tan bé el Govern si ens trobem amb aquestes xifres, que a més a més van en augment. Però, en qualsevol cas, són xifres que sí que ens han de fer reflexionar sobre les polítiques que es duen a terme quan parlem, doncs, de planificació familiar, no?

Però quantes noies decideixen tirar endavant l'embaràs? Quins suports tenen? Aquest no és un tema banal i no és un tema secundari que puguem ventilar-nos en poc temps de debat i sense buscar consensos; tot el contrari, necessita un debat en profunditat a partir de ponts de diàleg fluids i constants entre aquells que contraposen aquestes mesures de suport a la dona embarassada i aquells que defensen les interrupcions voluntàries de l'embaràs com a mètode de planificació familiar.

Malauradament, una vegada més abordem aquest tema, aquesta qüestió, des d'una perspectiva partidista i electoralista per justificar segons quines etiquetes d'ubicació a la dreta o a l'esquerra, ja ho deien, de conservadors o progressistes..., d'allà on hauria de trobar-se el debat, crec jo, que és en posicions centrades i raonables, lluny dels extrems i lluny també del debat demagògic i interessat, sovint utilitzat com a distracció matussera d'altres temes rellevants importants en el moment..., d'un debat, com deia la senyora Arcarons, de la qual jo discrepo, que deia que era tranquil, no crispat i sense interferències.

Com deia, per Convergència i Unió aquest tema és important, molt important. I ho dic perquè el nostre grup, fugint de radicalitats, sempre hem apostat per ajudar les famílies, els i les joves en situacions de dificultat i mantenim posicions en què defensem una atenció integral d'aquells col·lectius vulnerables, com poden ser, doncs, les dones embarassades en situació de dificultat, en aquest cas que avui ens ocupa, des del compliment de la legislació vigent i propugnant sempre acords dirigits a la protecció i a la defensa de les famílies, eix vertebrador per nosaltres d'una societat de valors que acompanyi en la superació, també, d'aquestes dificultats dels col·lectius, sobretot els més vulnerables.

Vagi per endavant, doncs, aquesta sensibilitat i l'acord amb el motiu de la proposició de llei, perquè Convergència i Unió compartim la preocupació que emana del fons d'aquesta proposició. Perquè qui no ha de voler crear una xarxa d'ajuda a les dones embarassades amb dificultats? O és que els partits progressistes, d'esquerra, no volen donar-hi suport? És aquesta la sensibilitat social de les esquerres?

Permetin-me que, tot i que he sentit el posicionament del tripartit en aquest tema, contrari a la proposició, faci un acte de fe i cregui que en el fons sí que compar-

teixen aquesta preocupació social per aquest col·lectiu vulnerable.

Per tant, quin és el motiu de l'esmena a la totalitat? Potser és que aquest tema d'ajuda a les dones embarassades que no desitjaven l'embaràs vol dir estar en contra de la llei o de les opcions per dur a terme un avortament. I, és clar, això és un posicionament en aquests moments progressista inqüestionable, i que es redueix a allò de «sí no estàs amb mi, estàs en contra meu», en un tema tan important i sensible que, a més, requereix una profunda reflexió personal. Una vegada més ens trobem, doncs, en un tema utilitzat com a bumerang polític, on uns i altres es posicionen contràriament intentant portar el debat a les radicalitats, i és una llàstima.

Nosaltres, però, compartim la preocupació, com deia, que emana de la presentació d'aquesta proposició de llei, però no compartim el desenvolupament que se'n fa ni alguns punts de la seva exposició de motius.

Creiem que aquesta proposició és realment insuficient, que és feble en l'argumentació i mancada de propostes efectives que ens portin a pensar en un canvi real de les polítiques de suport a les famílies i a les dones embarassades amb dificultats, que entenc que, quan parlen de dificultats, es refereixen a dificultats a continuar amb l'embaràs, per manca de recursos econòmics, socials, educatius, de xarxa, d'entorn social, que permetin, doncs, seguir amb aquest embaràs o amb aquesta maternitat de manera normalitzada, perquè, clar, al parlar de situació de dificultat, la dificultat és un terme que jurídicament és indeterminat i, per tant, es podria entendre la dificultat des de moltes perspectives.

Entenent, doncs, que és per aquests motius que definia fa uns instants, creiem que aquesta proposició de llei és clarament insuficient. Perquè, senyora Olano, creu realment que l'única cosa o la més important que pot fer el sistema sanitari, per exemple, és, i ho llegeixo textualment, «incloure la informació referent a la legislació vigent en la matèria» –fent referència a les interrupcions voluntàries de l'embaràs–, «inclosa la relativa a la prestació del consentiment informat que exigeix la normativa sanitària vigent i que contempla la informació sobre els possibles efectes psíquics i físics que aquesta decisió pot produir a les dones»? Jo crec que no, i tampoc justifica la flexibilitat que deia en la presentació d'aquesta proposició de llei.

I no creu, potser, que haurien de fer alguna proposta dirigida, doncs, a altres sectors, que no recull aquesta proposició de llei, com podrien ser, per exemple, el paper que tenen els mitjans de comunicació o els mitjans audiovisuals, també en aquestes polítiques, que potser no són dirigides directament a l'atenció en la xarxa, però que sí que poden donar un recolzament social en aquestes polítiques familiars, per exemple? O quina és la xarxa de recursos a què fa referència, com s'ha de desenvolupar o estructurar, perquè no n'hi ha prou amb parlar de recolzament psicològic, sinó que es necessita un circuit d'atenció integral que inclogui entre d'altres aquesta atenció, però de manera coordinada amb altres serveis sanitaris i socials, que a més a més en altres programes d'atenció a la dona s'han demostrat eficaços.

D'alguna manera també caldria incloure ajudes directes al nounat, sobretot dirigides al primer període de temps de vida, sigui quina sigui l'opció presa per la mare, per tal d'assegurar-nos també el confort d'aquest nounat.

I de fet el que hauríem de fer és proposar un canvi de model en l'atenció a la dona embarassada, en un sentit més ampli, tant com força vegades diputats companys del meu grup parlamentari han demanat des d'aquest faristol o en les comissions parlamentàries pertinents; parlo, per exemple, de les ajudes a les famílies, de pensions, parlo de propostes en conciliació personal, familiar i laboral, parlo d'igualtat de gènere...

Com deia, crec que aquesta proposició de llei obliga a l'abans i també al després, i concreta la seva acció en aspectes que envolten l'embaràs no desitjat, entenc, i oblida altres aspectes necessaris i transcendents, així com crec que també oblida o ignora la transversalitat de l'afectació d'aquesta situació en la vida de la persona.

Evidentment que hem d'ajudar les persones que decideixen tirar endavant un embaràs no desitjat, així com recolzar, donar suport al nou nucli familiar que es crea o a aquell que incorpora aquesta nova situació, però també hem d'incloure polítiques preventives que en els casos possibles evitin aquesta situació no volguda. I això passa també per dur a terme una bona educació sexual, afectiva i reproductiva, amb informació adequada i ajustada a les necessitats de les noies majoritàriament, però també de nois, que són població de risc; no podem deslligar una cosa de l'altra. Parlo de polítiques preventives que siguin transversals, que no només reparteixin píndoles, sinó que també promoguin valors. I és important posar en marxa programes d'educació sexual i afectiva que facilitin, a banda d'una informació acurada, actituds, valors i habilitats personals per gaudir d'una sexualitat saludable.

Però malauradament no sempre això és suficient, i en aquells casos en què responsablement es vol tirar endavant amb l'embaràs, decisió que lliurement haurà pres la noia, hem de poder oferir-li una xarxa de recursos que minimitzin les seves necessitats i que li permetin, a banda de no aturar el seu ritme de vida ni canviar aquelles activitats o hàbits que també l'ajudaven en el seu creixement personal, que pugui incloure també, doncs, la maternitat en aquesta nova vida que comença.

La noia i la dona també han de rebre informació sobre els drets, prestacions i ajudes públiques de suport a la maternitat que existeixin. Això també ha de formar part de les polítiques que s'incloguin dins dels programes de planificació familiar. I parlo de mesures primàries, d'atenció primària, de prevenció primària, i, com ja deia abans, doncs, parlo d'incidir també en polítiques de treball, de conciliació personal, familiar, laboral, d'educació, incloure el lleure, parlar de salut, com deia abans. I no n'hi ha prou amb treure's del barret xecs pel naixement d'un fill com fa el Govern espanyol quan parla de polítiques de família i encara menys quan parlem, doncs, de col·lectius vulnerables.

A Convergència i Unió ens hauria agradat no haver de votar aquesta proposta, perquè contraposa plantejaments allunyats que en aquests moments no tenen vo-

luntat de trobada i que són utilitzats com a penell per saber cap a on bufa el vent, dins i fora dels diferents partits, i de vegades també com a cortina de fum davant altres problemes.

Convergència i Unió votarem en contra de l'esmena a la totalitat presentada pels grups que donen suport al Govern, per ser lògics i conseqüents amb els diferents posicionaments que hem anat defensant en aquest tema. Hem de ser responsables i no permetre que l'arbre no ens deixi veure el bosc, que sembla que és el que els passa al tripartit quan es parla tirar endavant embarassos que han superat la seva prova del cotó.

Per tant, des de Convergència i Unió votarem, com deia, en contra de l'esmena a la totalitat, però amb el convenciment també que aquesta proposició de llei no recull ni de bon tros les necessitats de les dones embarassades amb dificultats –de fet, teníem propostes a fer si aquest text hagués prosperat, com he anat ja, doncs, explicant durant la meua intervenció–, ni tampoc creiem que desenvolupi accions que aconseguixin els objectius plantejats en la seva exposició de motius.

Gràcies, president, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores, diputats i diputades..., senyora Olano, des del nostre grup ens posicionem per votar en contra de la seva proposició de llei, i fonamentalment perquè d'ella es desprèn la seva voluntat de contraposar dos drets que tenen les dones i que nosaltres creiem que en cap cas s'han de contraposar i molt menys jerarquitzar com vostè planteja en primer terme; és a dir, el dret de la dona a disposar d'una xarxa que li doni suport en el cas que estigui embarassada i tingui dificultats, i el dret de la dona a interrompre voluntàriament l'embaràs. Són dos drets legalment reconeguts i que en cap cas s'han de contraposar, perquè des del moment en què ho fem comença la temptació –i un grup conservador com el seu la té a flor de pell– de començar que un dels drets sigui qüestionat. I en aquest cas, evidentment, el de la interrupció voluntària de l'embaràs.

Ja li ho ha dit, fins i tot, l'altre grup de l'oposició, Convergència i Unió: són mesures clarament insuficients. És que ni tan sols aconsegueixen la voluntat de crear aquesta xarxa eficaç de suport a la dona embarassada. I si són clarament insuficients, es perquè en el rerefons del debat probablement hi ha un altre tipus d'intencionalitat, perquè, si no, hi hauria abocat més esforços.

Actualment s'estan portant a terme programes de suport a la dona embarassada que tenen una bona acceptació –abans s'ha detallat tot el reguitzell de programes–, i per tant hem de continuar en aquest camí, evidentment que els hem de reforçar, hem d'atendre les situacions de dificultat, donar tota la informació que sigui neces-

sària en qualsevol dels casos, però em sembla que no hem d'obrir un meló que la societat ja té perfectament assumit, com és el de la complementarietat dels drets perquè la dona tingui la igualtat d'oportunitats, la llibertat d'escollir, al seu propi cos, i poder desenvolupar el model de vida que consideri més oportú.

Gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre grup, davant d'aquesta iniciativa, amb tota convicció, la rebutjarà, i en conseqüència votarem a favor de l'esmena a la totalitat que hem presentat els grups que donem suport al Govern.

I per què ens posicionem així?, com podríem explicar-ho? Doncs, mirin, perquè creiem que aquesta iniciativa del Partit Popular..., no ho creiem, està acreditat que forma part d'una campanya que està liderant a nivell estatal, i la prova és que el mateix text, el mateix, literal, per tant vostès no han afegit res, el mateix text és el que s'ha presentat a Castilla-León, és el que s'ha presentat a València, és el que s'ha presentat a Aragó.

Pel que es veu, el PP català no ha volgut o no ha pogut desmarcar-se d'això, ha traduït literalment el text al català i ens el trobem aquí, a la cambra catalana, i estem discutint una proposta que a Catalunya res no aporta, que no té cap sentit; s'ha dit i se n'ha explicat els motius.

Hem conegut els debats que hi ha hagut en aquestes altres comunitats autònomes i hem comprovat que senzillament la proposta en realitat ha sorgit com una via d'obstrucció al debat sobre el dret a l'avortament al nostre país.

I en aquest context volem posicionar-nos i dir ben clarament que a nosaltres ens molesta com vostès enfocuen aquest tema; ens molesta, per exemple, que vostès no reconeixin que a Espanya hi ha regulació de l'avortament des de l'any 85 de forma continuada, també mentre vostès han manat, i no ho van canviar, i que el que ara pertoca precisament és donar seguretat a les dones que han d'avortar i als professionals, perquè, entre altres coses, no siguin víctimes dels grups fonamentalistes que sistemàticament presenten denúncies en un procés de persecució que coincideix amb altres persecucions que estan donant també en altres llocs del món. L'ofensiva antidret a l'avortament és una ofensiva internacional i ha estat encoratjada per la jerarquia de l'Església catòlica i també per determinades forces polítiques i socials, que en el cas d'Espanya han aprofitat l'ambigüitat del nostre ordenament, i per això cal millorar la legislació.

Aquesta és la finalitat real de la seva proposició de llei i respecte a això nosaltres estem en absolut desacord amb els plantejaments manipulats que vostès fan.

Però imaginem –imaginem– que ens creiem la finalitat aparent, que és que els preocupa la situació de les dones embarassades amb dificultats. Vostès saben que a Catalunya no necessitem aquesta proposició de llei. Entre d'altres coses, perquè estem discutint i des de fa molt temps una proposta de resolució, que pretesament es vol pactar entre tots els grups parlamentaris, entorn precisament de l'atenció a la salut afectiva, sexual i reproductiva d'aquest país. I això ho estem fent en el marc de la Comissió de Salut, i estem treballant propostes concretes que van en la línia de millorar i visualitzar també, perquè és un món excessivament amagat, el que és tot el que fa referència als drets, a l'atenció als drets en la salut afectiva, sexual i reproductiva, i que hi ha molta gent treballant en això, i amb experiències en marxa força interessants, i que aquest debat l'estem tenint.

Aleshores, si a vostès realment els interessa això, el normal és que haguessin presentat propostes en aquest debat que ja estem tenint sobre la salut sexual i reproductiva a Catalunya, però resulta que aquí l'únic que han fet és agafar *el lápiz rojo* i marcar un munt de propostes que nosaltres els fèiem i treure, per exemple, tot el que fa referència a les interrupcions de la gestació, treure les referències a l'educació sexual, treure referències al que diu, per exemple, que la maternitat i la paternitat, quan es donen en situació..., en nanos i noies adolescents, doncs, poden comportar conseqüències negatives en les oportunitats educatives i laborals, que suposen un sobreesforç excessiu per aquestes noies i aquests nanos, i una pressió social i emocional elevada.

Això ens ho han eliminat de la proposta de resolució que estem treballant, i ara vénen a dir-nos que els preocupa el tema. Doncs, no és creïble, no ens ho empassem; creiem sincerament que en temes de sexualitat no creiem que ens puguin aportar res positiu.

Una idea. Si realment volen que no hi hagi embarassos no desitjats, com nosaltres –nosaltres tampoc volem que hi hagi embarassos no planificats, ningú no ho vol–, aleshores per què no s'apunten, per exemple, amb nosaltres a l'objectiu de tenir una anticoncepció gratuïta? Estaran amb mi que, en la mesura que tinguem a les nostres mans tots els mitjans anticonceptius i que això es pugui generalitzar, tindrem menys risc d'embarassos inesperats. És veritat o no? Doncs, va. S'apunten a aquesta mesura? Treballem-hi conjuntament.

Però tot i així penso que cal ser honestos i dir que encara que aquesta mesura la poguéssim posar en marxa ja, com nosaltres desitgem, sempre hi haurà avortaments, perquè sempre hi haurà casos en què ha estat impossible evitar l'embaràs i que aquest no pot assumir-se i es planteja un avortament. I això passa i passarà, i passa en totes les classes socials, i especialment, deixin-m'ho dir, en les classes més conservadores i més condicionades per la religió catòlica. Ai, ai, si poguessin parlar les persones que treballen en les clíniques especialitzades! Ai, si poguessin explicar què passa en la realitat, evidenciant la doble moral de totes aquestes determinades persones benpensants que jutgen les dones que avorten quan els són llunyanes i les porten ràpidament a la clínica per avortar quan els són properes!

Perquè no em negaran –no em negaran–, per exemple, que, si a vostès els preocupa la continuïtat en els estudis de les embarassades, com és una de les qüestions que plantegen en la seva proposició de llei, és molt més traumàtic un embaràs sorpresa en una escola de l'Opus que en qualsevol altre centre educatiu. No m'ho negaran. És inimaginable que es pugui donar això. S'imaginen una noia de quinze anys embarassada de vuit mesos en una escola de l'Opus? És inimaginable. Per què és això? Per què és això? De què estem parlant? I qui diu l'escola de l'Opus diu qualsevol altre àmbit de relació dels sectors més conservadors de la societat.

Per tant, si de veritat els preocupa que les embarassades sense buscar-ho no avortin, senyors del PP, el primer que han de fer és convèncer la seva gent que no les culpabilitzin quan es troben en aquesta situació. Quan una jove es queda embarassada sense que toqui, el principal obstacle que ha de superar és l'actitud de la part més ultraconservadora i ultracatòlica de la societat, que en aquests moments vostès representen, per obra i gràcia d'alguns destacats dirigents i membres del seu partit. Pensin que la jove en aquesta situació ha de fer el cor fort per no veure que l'estan assenyalant, ha d'empassar saliva i aixecar el cap quan sent que la critiquen, ha de convèncer-se cada dia que se'n sortirà, malgrat aquest sentiment de desconfiança que pateix de la gent que, amb una doble moral, la col·loca en el forat dels diferents.

Aquesta és la realitat, i mentre les coses siguin així en aquest país –crec que és molt diferent el paper que la dreta juga en altres països on no hi ha tal influència de la moral catòlica–, les embarassades sense desitjar-ho no necessiten ni la seva compassió ni el seu paternalisme ni la seva hipocresia. (*Remor de veus.*) El que necessiten, si les coses fossin com han de ser, és un gram de comprensió. La comprensió, diria jo que també és un valor cristià, no?, i, curiosament, en aquest cas no es practica per part de la jerarquia eclesiàstica i d'aquests protectors d'aquesta mirada sobre la societat. Es practica el judici, l'exigència, la severitat. Ni un gram de comprensió.

Mirin, el que necessiten les dones embarassades imprevistes és poder creure que el sector social que vostès ara representen no els condicionarà la vida, que seran lliures. El que necessiten és elegir lliurement entre els drets que per fi ens van sent reconeguts a les dones. En definitiva, el que necessiten les dones que es troben en una situació d'embaràs no planificat, d'embaràs imprevist, és que des del sector social que vostès avui representen, senzillament, les deixin en pau.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments i xiulets en el sector del públic.*)

El president

No, no, és que no es poden fer expressions d'aquesta mena des del públic. Per tant, li demano que..., si no, hauria d'abandonar la sala.

La següent intervenció la fa el senyor Robles, del Grup Mixt, i té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señora Olano, la proposición de ley que nos trae hoy aquí, ciertamente, es conflictiva; no porque su contenido lo sea, sino porque produce conflictos de dos derechos. Intentaré explicarme.

Yo creo que estamos ante una propuesta de ley que es confusa y que es muy acobardada. Es como si se temiera decir claro lo que se quiere legislar, y quizás por algún miedo social o político de no estar en lo políticamente correcto. Y a partir de ahí toda la ley –toda la ley– adolece de una claridad que, expuesta en la cámara de forma fehaciente, nos ahorraría discursos como el que hemos oído en el último lugar. Y tampoco lo digo como crítica; lo digo por enfrentamiento de un tema que afecta a las personas de forma especial, porque son temas morales en el fondo, pero también temas legales, y esa correlación entre estas dos corrientes sale y hace chispas.

Miren, yo creo que esta proposición está profundamente equivocada, de raíz. Está contraponiendo dos derechos: el derecho de la mujer a interrumpir voluntariamente su embarazo –la ley le ampara, incluso su derecho moral le ampara, su supervivencia le ampara– y, a la vez, el derecho de la mujer que quiere llevar adelante su embarazo en cualquier circunstancia adversa. Y no se lo voy a criticar yo, pero evidentemente esos dos derechos en esta ley están contrapuestos –están contrapuestos.

En el fondo, a mí me da la sensación de que detrás de las ayudas a las mujeres embarazadas hay una propuesta de ley contra la interrupción voluntaria del embarazo; está camuflada. De hecho, nos recuerdan en la exposición de motivos que ya llevamos, desde que se instituyó la Ley del aborto, en 1985, un millón de muertos, es decir, un millón de abortos, que es lo que en el fondo se pone sobre la mesa. (*Remor de veus.*)

En su exposición de motivos advierten de la necesidad de ayudar a las mujeres embarazadas en circunstancias adversas, que les ayuden a salvar las dificultades. Señora Olano, ¿qué entienden ustedes por «circunstancias adversas», qué entienden por «dificultades»? Porque es que, según como lo entendamos, puede decir una cosa completamente distinta. De hecho, ustedes en la exposición de motivos hablan de esas circunstancias adversas. Se las vamos a relatar.

«Falta de una relación familiar estable.» ¿Le van a dar ustedes estabilidad, si no abortan? Dos: «minoría de edad», lo dicen ustedes, «minoría de edad». ¿Le darán o le harán adultas ustedes a esas chicas embarazadas que tienen trece años, por ejemplo? «Inestabilidad laboral.» Bueno, en esto estamos más o menos de acuerdo. Ahora, podrían hacer algo, darles trabajo; pero no sé cómo le van a dar trabajo en un mundo como en el que vivimos hoy. «Violencia de género.» ¿Están seguros de que lo mejor para una mujer viviendo en un espacio de violencia de género es que siga adelante con su embarazo, que a lo mejor es profundamente no deseado? «Insuficiencia de recursos económicos.» En esto estamos de acuerdo: toda mujer que por un motivo como este no pueda llevar adelante su embarazo, me parece

una injusticia social que lo tenga que hacer por culpa de ello, ¿no?

Por tanto, la sombra que proyecta esta proposición se alarga para hacer lo posible por evitar el aborto en cualquier circunstancia. Pretende en la exposición de motivos que esta red de ayuda a la mujer embarazada esté –y digo con palabras suyas– «encaminada a prestarle la atención necesaria, de modo que pueda adoptar una decisión segura, consciente y fundamentada, conociendo todas las alternativas posibles, en plena libertad», dicen ustedes. Solo faltaría. ¿Acaso creen que para interrumpir el embarazo se adolece de toda conciencia? ¿O es cuando más conciencia se tiene que hacer? Porque eso no es fácil para nadie.

Dicen –para terminar– en su exposición de motivos que la Generalitat debería contemplar estas ayudas a la mujer embarazada y, dicen ustedes, «per tal d'assolir majors quotes de justícia social i de sensibilització a la nostra societat sobre la importància i el valor personal i social de la maternitat». ¿Quieren decir que es más justa y más sensible una sociedad sin una ley del aborto? ¿Quiere decir que una sociedad como la española, con legislación sobre el aborto, no posee valores sobre la persona o no tiene sentido social de la maternidad? Exigen información precisa y personalizada sobre «els ajuts i recolzaments a la seva disposició amb alternatives reals» ¿Qué quiere decir «alternativas reales»? ¿Dan alguna alternativa a ello?

En lo único que estoy de acuerdo, en su exposición de motivos, es en la ayuda para aquellas mujeres con recursos económicos insuficientes y en que no deben ser discriminadas a causa de su embarazo o maternidad. Pero, hombre, todo esto está contemplado ya en nuestras leyes, desde el derecho laboral hasta la Constitución. Yo no sé qué aporta la ley en ese sentido. Nada. En su articulado, por tanto, lo primero que llama la atención es lo último que acabo de decir: que es absolutamente innecesaria en ese aspecto, estando completamente de acuerdo en que cualquier mujer embarazada tiene que tener todo «el recolzament de la societat», del Estado.

Y, por tanto, ¿entonces para qué es esta proposición de ley? Curiosamente, no habla de educación sexual –en ninguna parte lo he visto–, ni hace mención alguna a la racionalización de los derechos de las mujeres al aborto legal o la información sobre la píldora postcoital, como forma de menor riesgo que el aborto quirúrgico, de mayor riesgo y trauma. Y no le cabe duda de que la última incursión del Gobierno de Zapatero, del señor Rodríguez Zapatero, en este tema tiene todas mis críticas, porque hasta en eso los padres tienen algo que decir. ¿Le van a quitar la responsabilidad a los padres de educar a sus hijos, de hablar con sus hijos y de no hacerles ver o razonar con ellos las responsabilidades que tiene ser irresponsable en un momento determinado, en cuestiones que le pueden acarrear consecuencias? Pues, si no lo hacen los padres, ¿quién lo va a hacer? ¿El policía del Estado? En ese sentido estamos de acuerdo. Pero a la vez le digo que podría contemplar la posibilidad de una píldora postcoital, porque a lo mejor en muchos casos es absolutamente necesario y es menos traumático.

Todo ello nos lleva a pensar que es una proposición de ley puramente ideológica –de lo que acusa usted a los demás, creo que en este caso también se lo deben aplicar a ustedes–, basada en los valores cercanos a la Asociación pro Vida, que nos recuerda a esas sociedades de protección paternalista –yo también digo «paternalista», pero no lo digo como crítica, lo digo como definición–, más cercana a la caridad que a lo que debe ser la defensa de los derechos individuales, y que suelen caer en la coacción a las mujeres, en nombre de valores religiosos, para seguir adelante con el embarazo y convertirse así en vientres de alquiler.

En cuanto que pretenden que tal red de ayudas sea pública y privada, ¿qué entidades recibirán subvención? ¿Pretenden dar cobertura y subvención institucional a organizaciones religiosas, integristas que podrían intentar coaccionar a las mujeres y al personal sanitario que realizan interrupciones voluntarias del embarazo? Si no es así, retiro lo dicho. (*Veus de fons.*) Pues lo retiro.

La ley se propone proteger la libertad de las mujeres para seguir con un embarazo no deseado, pero en todo su texto no hay ni una sola referencia al aborto o la anticoncepción. Todo el redactado rezuma protección del embarazo; está bien –está bien. Incluso cuando lo es no deseado; está mal, porque a veces un embarazo..., no siempre es bueno. Solo en la exposición de motivos habla de la Ley del aborto, y es para contraponer que existan otras alternativas. ¿Cuáles son estas? ¿La adopción? Está muy bien, pero no siempre –no siempre. Según el redactado, el aborto causa trastornos psicológicos en la mujer. Y dar un niño en adopción ¿no puede causar incluso mayor peligro para su estabilidad psíquica? Yo no sé, pero saber que tienes un hijo que ni siquiera sabes dónde está y que está creciendo sin que tú estés presente o ayudándole, a lo mejor resulta que no es tampoco la panacea de las cosas.

Por todo ello y por el respeto que me merecen las dos alternativas, los dos derechos, nosotros no hemos presentado una enmienda a la totalidad, ni siquiera vamos a votar que no, nos vamos a abstener. (*Remor de veus.*) Creo que por lo dicho posiciono lo que digo, y lo dejo para su reflexión. Me parece que están ustedes haciendo mucha ideología con esta ley, y no debería hacerse ideología con un derecho que, en este caso, digo, es doble y está contrapuesto.

Gracias, señor presidente.

El president

La senyora Olano demana la paraula, la senyora Laïlla també... Senyora Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies. Senyor Robles, le agradezco sus comentarios...

El president

Senyora Olano, suposo que era per un...

La Sra. Olano i García

Per contradiccions...

El president

Sí. Doncs, té un minut.

La Sra. Olano i García

Sí. Señor Robles, le agradezco sus comentarios, pero sobre todo decirle que no hablábamos del aborto porque era una propuesta dirigida a las mujeres embarazadas; por lo tanto, era para apoyar a esas mujeres que exclusivamente se hacía referencia en nuestra proposición.

Jo la veritat és que he escoltat moltes coses, i especialment, senyora Dolors Clavell, crec que hauria de retirar les seves paraules, perquè jo no he parlat de cap confessió religiosa ni m'he ficat en cap model d'educació, cosa que vostè ha fet. I, en tot cas, jo crec que a nivell de parlament un pot estar d'acord o no en les propostes dels altres, però arribar a la desqualificació, com ha fet vostè, crec que, pel bé del Parlament i del que representem, hauria de retirar-ho.

Gràcies.

El president

Senyora Laïlla, sí, per...?

La Sra. Laïlla i Jou

També per contradiccions.

El president

Té un minut.

La Sra. Laïlla i Jou

De manera molt ràpida, penso fer una intervenció curta i sense estridències, al contrari del que ha fet la Dolors Clavell en la seva intervenció, perquè diuen que quan tens la raó no cal cridar per defensar els teus arguments. En qualsevol cas, només dir-li, fent referència al document que està en debat en aquests moments a la Comissió de Salut, que encara estem presentant esmenes i que estàvem debatent, doncs, precisament els partits de l'oposició aquestes esmenes i que amb la seva intervenció se'ns fa molt difícil arribar a un consens, i que quasi li diria que és indesitjable fins i tot arribar a consensuar aquest document.

Res més, gràcies.

El president

Senyora Dolors Montserrat, em demana la paraula per...?

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, per al·lusions, senyor president.

El president

Per al·lusions?

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí. Per una al·lusió, senyor president... Jo no entraré, evidentment...

El president

Vostè ha estat alludida en aquest debat?

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, sí, el meu grup parlamentari, i jo en sóc la portaveu, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Té un minut, senyora portaveu.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Hi han qüestions que moltes vegades, senyor president, se'ns escapen. Però avui hem sentit aquí, i ho ha dit la senyora Clavell..., no entraré, evidentment, en el seu posicionament, no em pertoca, però per tres vegades i de manera reiterativa ha dit que li molesta el Grup Popular i li molesten les iniciatives del Grup Popular.

Senyor president, tots els grups parlamentaris tenim la dignitat, tant si com diputats com si pertanyem a un grup polític o a un grup parlamentari, i aquesta dignitat crec que tots els grups parlamentaris ens l'hem guanyada a través dels ciutadans que ens han donat el seu vot.

La nostra iniciativa pot agradar o no pot agradar, però molestar..., crec que nosaltres no hem pretès mai molestar el Parlament de Catalunya, ni els ciutadans de Catalunya, ni cap grup parlamentari. Desitjaria que la il·lustre diputada, si ho vol considerar, retirés per tres vegades consecutives les paraules «vostès ens molesten».

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments. La Sra. Clavell i Nadal demana per parlar.*)

El president

Senyora Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Crec que en un debat polític és bo contextualitzar les coses, i aquesta ha estat la intenció de la meua intervenció, d'alguna manera fer veure, fer palès que al darrere d'aquesta proposta que aparentment va dirigida a una..., està fonamentada en una preocupació per la situació de dones embarassades amb dificultats, en realitat el fonament que hi ha al darrere és una campanya, que a més he explicat que és internacional, de qüestionament del dret a l'avortament.

I, en aquest context, crec que val la pena assenyalar les especificitats del nostre país. I una de les especificitats del nostre país és la important presència d'una moral catòlica que fa que, per a una dona embarassada sense haver-ho desitjat, sigui... (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Clavell i Nadal

...sigui, objectivament –objectivament–, molt difícil tirar endavant les coses, precisament per aquesta pressió social d'aquests sectors ultraconservadors...

El president

Senyora Clavell, se li ha acabat el temps.

La Sra. Clavell i Nadal

...de la societat. Aquests sectors vostès per voluntat pròpia els representen en aquests moments. A mi no em molesta el que vostès pensen...

El president

Senyora Clavell, se li ha acabat...

La Sra. Clavell i Nadal

...em molesta aquesta manipulació que hi pot haver de les idees plantejant (*persisteix la remor de veus*) una aparent preocupació per un tema quan al darrere...

El president

Senyora..., senyora Clavell, se li ha acabat el temps.

La Sra. Clavell i Nadal

...n'hi ha un altre.

Moltes gràcies.

El president

Posem a votació l'esmena a la totalitat, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada per 66 vots a favor, 54 en contra i 3 abstencions, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre la política de gestió de residus (tram. 300-00217/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de residus. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

(Pausa.)

Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Espadaler, pot començar.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, malgrat l'hora que és intentarem ser àgils en aquesta interpellació, però creiem, des del Grup de Convergència i Unió, que és important parlar de residus, de gestió de residus municipals, perquè estem, per fi, en un moment significatiu en què el Govern, doncs, sembla, amb una certa timidesa i desunió, però, que està fent passos decidits, o almenys nosaltres voldríem que fossin decidits, amb relació a la gestió dels residus municipals.

Si m'ho permet, a diferència del que ha passat amb la política de l'aigua... –i aquest matí vostès mateixos s'han autopreguntat i han fet un exercici, legítim, eh?, de subratllar la política que han fet–, a diferència del que passa amb la política de l'aigua, que plovent s'ha resolt el problema –altra cosa són les obres que estan en marxa; però, fixi-s'hi, ni la interconnexió de xarxes en farà, ni la dessaladora està en marxa, però no tenim problemes, doncs, en el tema d'abastament d'aigua perquè ha plogut i tenim els pantans plens–, en la política de residus no hi ha cap pluja que ho arregli.

I, què passa amb els residus municipals a casa nostra? Doncs, sobretot passa una cosa: que el Govern ha estat tremendament, exageradament indecís; ha estat tremendament i sobretot ha estat rotundament inactiu amb relació al problema de la generació de residus. Passa que a Catalunya produïm, doncs, una quantitat considerable de residus –1,64 quilos per persona i dia–, passa que fem de l'ordre de 4.311.310 tones de residus. I passa que el Govern de la Generalitat, doncs, d'ençà que hi ha el tripartit, ha fet aquella part més amable; ha fet aquella part més simpàtica de la política de residus, consistent, doncs –i els aplaudim; està molt bé fer això, però també haurien de fer la resta–, per exemple, a tancar l'abocador del Garraf, a tancar l'abocador de l'Aldea, a tancar l'abocador del Ripollès, a fer totes aquestes polítiques..., que, molt bé, s'havien de fer, però s'han oblidat –i aquest és l'eix de la nostra intervenció, se n'han oblidat– de fer aquelles coses substantives que han d'acompanyar aquestes. Que són, doncs, posar en servei altres infraestructures de tractament de residus..., és tenir altres estratègies.

I aquest és el nucli dur, doncs, d'aquesta interpellació, perquè voldríem saber quin és el criteri, quin és el capteniment del Govern. Voldríem saber si el Govern té prou unitat a dintre seu per fer allò que cal fer per evitar el col·lapse en què podríem entrar, a partir del 2010, no perquè ho digui Convergència i Unió, sinó perquè ho diuen les dades objectives del mateix Departament de Medi Ambient a través de l'Agència Catalana de Residus i perquè ho diu el Col·legi d'Enginyers. Ens diuen: «Ep!, amb les capacitats que tenim en els nostres abocadors, a dia d'avui, estem, doncs, molt a la vora del col·lapse.» I li diré unes xifres, que, hi insisteixo, no són subjectives o manipulades per Convergència i Unió, sinó que són realitats objectives. L'abocador de Vacarisses té vida fins a finals de 2010, l'abocador de Santa Maria de Palautordera estirant arribarà al 2012, el dipòsit de bales de Cerdanyola arribarà, a tot estirar, a finals de 2010 i Can Mata potser una mica més, fins al 2013. Però, en qualsevol cas, continuem produint

1,63 quilos de brossa per habitant i dia, 4.300.000 tones, tenim abocadors tancats, tenim abocadors que arriben al col·lapse. Ei!, i qualsevol infraestructura de tractament de residus, i també parlarem d'infraestructures, requereix un temps molt superior al que ja tenim.

I, què ha fet el Govern fins a dia d'avui? Doncs complaure's amb les coses més simpàtiques, grans titulars: «Hem tancat l'abocador, doncs,» –està molt bé– «del Garraf, hem fet...» Però no ha fet els deures. No els ha fet, i, fixin-se –i això..., és ben curiosa la dada–, al final han acabat aprovant el Pla territorial sectorial d'infraestructures de gestió de residus, a l'Agència de Residus, que no al Govern. I aquest pla, que és 2005-2012, en el primer full diu –ei!–: «Aprobat el 3 d'abril de 2009.» És a dir, un pla que no li han canviat el títol, que és el que ha de portar, 2005, l'aproven el 2009. Per tant, hem estat perdent el temps –hem estat perdent el temps. Potser estàvem molt ocupats en si plovia o no plovia, potser estàvem molt ocupats penjant-nos medalles de la magnífica gestió que hem fet amb l'aigua, potser estàvem ocupats penjant-nos medalles que «hem tancat...», i s'ha fet una mala política de residus.

Nosaltres vam ser durament criticats per una part important dels partits del tripartit, particularment per Iniciativa per Catalunya, en una colla d'abocadors que vàrem posar en servei, malgrat, doncs, moltes mogudes que hi havien en contra –parlo de Vacamorta o parlo d'altres indrets..., o Tivissa, al sud d'aquest país. Vam ser durament criticats per vostès –abocadors, per cert, que sort n'hi ha que estan en servei–, i vostès, doncs, després d'aquesta crítica han passat a fer la part més amable sense resoldre el problema de veritat.

Però encara una cosa pitjor, han fet. Han fet..., en el seu model de residus han fet tot aquest magnífic invent dels ecoparcs, que és el fracàs més estrepitos possible que hi hagi en aquest Estat espanyol, jo crec que en l'Europa Occidental, de la gestió dels residus. Dels ecoparcs, i n'hi han tres en servei, l'un en aquests moments està fora de servei... –ei!, segons resposta parlamentària que em va fer vostè mateix no fa pas massa dies–, per un temps indefinit –no sabem ni quan tornarà a funcionar–; l'altre va estar fora de servei, doncs, un any llarg, i al tercer han anunciat que faran una reforma. És a dir, els ecoparcs són un mal invent. I els podria llegir –no tinc massa temps per fer-ho, però, si vol, després en el segon torn les hi llegiré– les excel·lències que cantaven, particularment des d'Iniciativa per Catalunya, i com el senyor Joan Boada, des d'aquesta mateixa tribuna, actuant com a portaveu d'Iniciativa, respecte als ecoparcs deia: «Home, nosaltres ens hem plantat contra la incineració de residus i hem donat la resposta dels ecoparcs.» I el PSC va comprar aquesta mala pensada que van tenir vostès.

Quin és l'horitzó que nosaltres volem? I aquí..., escolti, li demanem que actuï. Doncs, el que marca la directiva comunitària, modificada l'octubre de l'any passat; el que marquen les lleis europees, que diuen: «Primer, intentem fer-ne menys.» D'acord, intentem fer-ne menys, però aquí sabem, conseller, i no cal que ens enganyem, que el recorregut és petit. Intentem fer-ne menys, amb un creixement demogràfic... S'ha d'intentar. No s'ha

d'abaixar la guàrdia. D'acord. Segon: «Home, valoritzem tot allò que sigui valoritzable a través de la recollida selectiva.» Doncs, vinga, va, som-hi! Però també té els límits que té. I li voldria recordar quins són els municipis que fan i quins els que no fan la recollida selectiva. I, si vol, hi podem posar, fins i tot, color polític al costat i alguna sorpresa tindríem. Tercer: «Valoritzem energèticament els residus.» Per dir les coses clar i català, pel seu nom: incinerem els residus. Fem de dos problemes una solució: utilitzem els residus, un cop hàgim fet tot aquest procés, per, doncs, a través de la incineració produir energia elèctrica. I aquesta és una resposta que diu Europa i que és sensata i que vostès s'hi han negat fins al moment; li podria treure molts textos i molta literatura per part del Grup, particularment, d'Iniciativa, també d'Esquerra Republicana, en contra de la incineració. I quart: «Finalment, quan hàgim fet tot això, anem a l'abocador.»

Li demanem, doncs, que el Pla de residus que tímida-ment han mig aprovat..., el primer que volem saber és si vostè se'l creu o no. Perquè, és clar, quan resulta que això es fa públic i que ve una campanya electoral, vostè fa unes declaracions que diuen: «Baltasar no considera prioritari per a Barcelona una nova incineradora.»

Escolti, vejам, és que vostè la va aprovar. (*Veus de fons.*) Vostè, no? Curiosament aquell dia no hi va anar, a l'Agència Catalana de Residus. Curiós. Però, en qual-sevol cas, els representants del seu partit polític... (*Veus de fons.*) No..., tinc l'acta i vostè no hi era; doncs, han de corregir l'acta. (*Veus de fons.*) Doncs, escolti, ho celebro molt, que hi fos. Llavors, com s'entén que just a les portes de Setmana Santa digui: «Hem de fer: millorar les cinc incineradores existents i fer-ne una a l'àrea metropolitana» i quan ve la campanya electoral –intueixo que perquè els deuria vetllar el seu diputat europeu, per raons..., les que siguin– vostè diu: «Home...», no ho considera prioritari; potser no va amb mi... Tant és així que diaris tan poc sospitosos de riure, doncs, les gràcies de Convergència i Unió titulen: «Escolti, Baltasar s'enfronta amb Montilla pel tema dels residus.»

Volem saber on som, conseller. Volem saber si ens creiem o no la directiva comunitària. Volem saber si vostè es creu o no el pla que vostè... –celebro que amb el seu vot, ja canviaran l'acta del consell de direcció–, es va aprovar. I volem, sobretot, que es diguin les coses pel seu nom.

I volem, conseller, i agafi-s'ho en positiu... A nosaltres ens sembla bé el Pla de residus que varen aprovar. Ens sembla bé pel que representa d'una rectificació, doncs, de calat. És un gir copernicà, de cent vuitanta graus respecte a la doctrina oficial que ha imperat, des d'Iniciativa per Catalunya Verds, particularment, en aquest Parlament. I de frases en tindria unes quantes. Li'n llegiré només un parell, perquè no tinc temps de més no? Però: «Iniciativa per Catalunya Verds, com a força de progrés que representa l'esquerra verda, plenament identificada amb la necessitat de transformar la societat i de fer-la, entre altres aspectes, més respectuosa amb l'entorn –cosa que, en definitiva, vol dir més sostenible– creu, creiem, que és important la presentació al Parlament de Catalunya d'aquesta iniciativa contra

la incineració de residus.» Senyor Joan Boada, 19 de maig de l'any 99.

Una mica més endavant, en podríem trobar d'altres, de frases, una de ben curiosa: Iniciativa per Catalunya Verds –la senyora Bet Font, actuant, també, en nom d'Iniciativa, quan aquesta iniciativa va decaure amb els vots, per cert, del PSC i de Convergència i Unió–, doncs, lamentant..., «perquè la incineració comporta problemes de generació de gasos amb components que contaminen i que, fins i tot, poden afectar la salut de les persones, a més de les cendres i escòries, etcètera». I en podríem trobar moltes més, d'expressions del seu grup parlamentari.

Nosaltres vam dir: «A Heluia, el conseller i Iniciativa per Catalunya han caigut del cavall i per fi han vist la realitat..., el que fa Europa, el que diu Europa.» Permeti-m'ho, conseller, aquelles ciutats que vostès ens posen d'exemple cada vegada que parlem dels vuitanta quilòmetres per hora i ens diu: «Escolti, i París i Berlín, i Roma i Viena, que van a vuitanta...», escolti, també incineren residus... (*veus de fons*), també els valoritzen energèticament. Vam pensar: «Bé, doncs, també això..., per fi estem en aquest escenari.»

Li demanem, conseller, per tant, si us plau, que pugi en aquesta tribuna i que, una de dues, o ens digui que comparteix allò que ens diu que va votar, que és el Pla de residus i ens informi a veure quan el pensa aprovar el Govern, perquè ja estem fora de termini –dades no nostres, sinó del mateix Col·legi d'Enginyers: el 2010 tindrem un problema seriós de gestió de residus; a hores d'ara ja hi ha dies que els portem, els residus de Barcelona, a Múrcia, i em pot explicar el que vulgui menys que això és sostenible, des de cap perspectiva–, o bé les declaracions aquestes que ens va fer dient «escolti, potser no, que no calen incineradores», home, doncs que ens digui: «Miri, em vaig equivocar; era una estratègia purament electoral per salvar el cap del nostre eurodiputat.»

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Amb la qual cosa agrairem, doncs, que demani disculpes a la cambra i que, doncs, progressem endavant amb el que ha de ser una estratègia de gestió de residus europea, que vol dir sostenible des de totes les perspectives, ambiental però també econòmica i, evidentment, també social.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per al torn de resposta, l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, el senyor Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Espadaler, crec que vostè hauria de ser absolu-

tament conscient que nosaltres mai definim polítiques en funció de si tindrem o no un eurodiputat. Crec que intentar fer un judici de valor d'aquestes característiques realment el desautoritza força.

Miri, la nostra política en residus és molt clara. És una política que parteix de quatre eixos: revisar i actualitzar la normativa catalana de residus, revisar i formular nous programes de residus, definir el primer pas, que és el Pla territorial sectorial d'infraestructures i establir un programa d'inversions i assegurar-ne el finançament. Tot això s'està fent. (*Remor de veus.*)

La política de residus que s'està impulsant està basada en el model català de gestió, que contempla tres elements: la prevenció, la màxima recuperació de residus a través del reciclatge i assegurar que tots els residus són tractats prèviament abans del seu destí final. (*Veus de fons.*) Quan vagi escoltant el que li diré veurà que no hi ha cap caiguda de cavall, perquè tothom està en el cavall.

Aquest model comporta accions per potenciar el consum sostenible i la reducció de residus; contempla mesures de prevenció, en tema d'envasos, bosses de plàstic, etcètera; implantar la recollida selectiva de la fracció orgànica en el conjunt del territori de Catalunya i tractar-la per obtenir compost de qualitat; incrementar l'eficiència en les recollides selectives; tractar la fracció resta per a reduir i estabilitzar el rebuig final i obtenir el màxim aprofitament i valorització –i valorització– de les fraccions segregades com a pas previ a la disposició final d'un rebuig més inertitzat o estabilitzat; racionalitzar la planificació a les instal·lacions de tractament i de disposició final, amb l'objectiu de reduir els desplaçaments dels residus i reordenar els fluxos actuals.

El model també es complementa amb la intensificació de polítiques al camp de la comunicació, educació, formació i participació. Aquest nou model vol capgirar l'anterior model que estava sustentat en l'accés en el tractament final –abocador o incineració–, per un model que preconitza l'estalvi i el màxim aprofitament.

Les lleis de residus aprovades el 2008 pel Parlament, com vostè..., contenen i ens permetien avançar cap a dos elements. Primer, la implantació de la recollida selectiva de tots els residus a tots els municipis de Catalunya, independentment del seu número d'habitants, que fins ara no existia.

Segon, crea el Pla territorial sectorial d'infraestructures de gestió de residus municipals, una eina aprovada inicialment que racionalitza la planificació al territori de les infraestructures de tractament en funció de les necessitats existents.

Tercer, exigeix l'avaluació ambiental dels programes de gestió de residus, tant municipals com industrials o de la construcció. Es preveu que els programes i el Pla territorial d'infraestructures s'aprovin mitjançant decret del Govern, estem amb la seva gestió, aprovat per l'Agència de Residus de Catalunya, presidida per mi mateix, i en aquests moments en transició cap a l'aprovació en el Govern de la Generalitat. Estableix com es compensarà els ajuntaments, els consells comarcals i els ens locals de gestió que tinguin al seu territori plantes de residus especials de servei públic i plantes de tractament i de

gestió del rebuig previst al pla territorial. Garanteix el tractament dels residus que no es recullen de manera separada i dona prioritat a la recuperació material. Assegura la participació social mitjançant comissions de seguiment de les plantes de gestió de residus que siguin d'interès general i estratègic. Regula l'obligació de la Generalitat de Catalunya de finançar les infraestructures de gestió de residus municipals, els ens locals assumeixen després les despeses d'explotació.

I estableix noves figures tributàries, els cànons, que en el cas dels establerts sobre la disposició dels residus municipals sempre es retornen als municipis i que això fa que no suposi un increment de la taxa d'escombraries. Aquests nous cànons són a més de deu euros per tona per residus municipals destinats a dipòsit controlat, la llei crea dos nous cànons, un de residus municipals destinats a incineració, 5 euros/tona i un altre de residus per a la construcció destinats a dipòsit controlat, per a la qual es preveu 3 euros/tona. Per tal de donar compliment a la legislació, el consell de direcció de l'agència, com li deia, va aprovar això, el Programa de residus i el Pla territorial d'infraestructures.

El Programa de gestió de residus municipals de Catalunya concreta el model català i els eixos són: primer, foment de la prevenció, augment i desplegament territorial de la recollida selectiva i tractament previ a la seva disposició de tots els residus que no són objecte de recollida selectiva. Els objectius que marca s'avancen als proposats per la directiva europea, estem en línia de la directiva europea, però fins i tot aprofundint-la, anant-hi per davant ja que el Progremic aposta per situar l'índex de recuperació de materials reciclats de Catalunya en el 48 per cent a l'any 2012, garantint que podrem complir amb la nova directiva europea que situa al 50 per cent l'any 2020. L'altre principal objectiu és disminuir la generació de residus per càpita en un 10 per cent respecte als que varen produir-se el 2006.

El Pla territorial d'infraestructures de gestió de residus municipals garanteix el nombre adequat d'instal·lacions de gestió de residus municipals a través de cent nou actuacions de millora de plantes existents i de noves construccions. El desplegament del Pla d'infraestructures es fonamenta en la cooperació entre els ens locals i el Govern de Catalunya. Aquest pla s'ha desenvolupat d'acord amb la normativa de residus aprovada per unanimitat al Parlament l'any 2008 i és el primer pla d'aquestes característiques que s'aprova a Catalunya. Això suposa garantir la suficiència de plantes per a la gestió dels residus municipals amb criteris de proximitat. Igualment el Pla territorial d'infraestructures estableix els paràmetres generals per tal que posteriorment i amb la participació dels ens locals es concreti cada actuació en el territori, ja que són els ens locals els qui tenen la competència de recollir el tractament.

Aquest desplegament queda palès amb la recent inauguració de dues de les grans infraestructures previstes al pla, senyor Espadaler, dues de les grans infraestructures previstes al pla, no cap, segons vostè: la planta de tractament de fracció orgànica del Vallès Oriental, a Granollers, i la planta de tractament de fracció resta del Camp de Tarragona, a Botarell.

Tenim ja en servei el dipòsit de bales de rebuig, restauració d'argilera Elena, a Cerdanyola, que representa una nova generació de dipòsits amb la finalitat de restaurar espais degradats. I en fase d'execució tenim l'ecoparc 4, el Centre Integral de Valorització de Residus del Maresme, el Centre de Tractament de Residus Municipals del Vallès Occidental, el Centre de Tractament de Residus Municipals de la Selva, la planta de compostatge de forn la Selva i, en fase de tramitació, deu projectes més arreu de Catalunya.

El programa de gestió de residus municipals, Progric, planteja situar l'índex de recuperació en el 80 per cent l'any 2012. Algunes de les actuacions que contempla són la millora de la separació en origen, reduir el volum de residus que van a dipòsit i promoure la recuperació de sòls contaminats.

Per últim, el Programa de gestió de residus de la construcció, Progroc, fixa com a objectiu reduir la generació en un 10 per cent i reciclar el 50 per cent dels residus de la construcció a través de la participació i sensibilització de tots els agents implicats i la implantació d'un model de gestió més eficient.

L'aplicació dels esmentats programes i el pla territorial suposen un revulsiu econòmic i de generació de llocs de treball. Les instal·lacions de nova construcció del pla territorial suposen una inversió de 984 milions d'euros i les millores en plantes existents, 203 milions més. El Pla territorial d'infraestructures, per tant, serà una font generadora d'ocupació, 5.000 llocs de treball durant la fase de construcció dels equipaments i 2.500 directes i indirectes a l'explotació de les diferents explotacions.

D'altra banda, els programes de gestió de residus suposen una inversió pública de 1.287 milions d'euros i una inversió privada d'uns 170 milions. Els programes i el pla territorial serviran per dotar Catalunya d'una gestió moderna i eficient dels residus que genera, situant-nos en la línia dels països més avançats en aquesta matèria a nivell europeu. Sí, senyor Espadaler, aquells que justament vostè citava, en aquests, en aquests estem situats.

L'Agència de Residus disposa d'un programa d'inversions amb el seu corresponent pla financer fruit del contracte programa. Des de l'any 2004 s'han incrementat les línies d'ajuts amb la creació de noves ordres per prevenció, per sòls contaminats, per projectes de residus en col·lectors d'inserció social i consum de matèries recuperades i subproductes. L'any 2008 s'han atorgat més de 28 milions d'euros amb aquestes qüestions. La creació alhora d'una comissió per a la prevenció de l'ús indiscriminat de bosses de plàstic, una comissió que està ultimant els seus treballs per tal d'elaborar una proposta dintre d'aquest semestre.

Voldria assenyalar que la recollida selectiva s'ha incrementat gairebé en un 50 per cent des de l'any 2002. Avui, el 2008, el ciutadans de Catalunya han recollit selectivament el 34,44 per cent dels residus municipals i la generació per càpita dels residus es manté estabilitzada, no creix, es manté estabilitzada.

En conjunt, per tant, podem dir que la política del Govern en gestió de residus s'estableix mitjançant nous

programes de gestió, adequació de la normativa a un model sostenible de gestió de residus, la realització de campanyes i evidentment la generació d'un model en el qual on es prima allò essencial és la prevenció i recuperació màxima de materials. Evidentment aquest model també preveu i facilita el tractament de totes les fraccions, evidentment –evidentment– també existeix i es compon de les solucions finals, solucions finals que estan molt clares, les solucions finals són abocador i incineració amb valorització energètica, és clar, això és el que és la proposta del Govern en aquests moments.

El president

Senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Està molt bé tot el que m'ha explicat i, fixi's, a les modificacions legislatives fins i tot li hem donat suport nosaltres, si no és aquest el tema. Jo li he fet una pregunta molt clara i la hi torno a fer. Escolti, vostè, aquest pla que ha aprovat, se'l creu o no?

Li ho diré molt clarament, ja és la segona vegada que li fem les preguntes des d'aquesta tribuna amb aquesta claredat que jo espero meridiana. Cal o no cal una incineradora nova a l'entorn metropolità de Barcelona? Primera pregunta. Segona pregunta, cal o no cal, a parer del Govern, ampliar les incineradores de residus existents en aquests moments a Mataró, a Tarragona, o a d'altres indrets, o a Girona. Digui'ns-ho, sí o no, diguem les coses pel seu nom, conseller. I si la resposta és que sí, li diem: «Escolti, benvingut.» Perquè ens hem hagut d'escoltar moltes coses, que gairebé com que fóssim una mena de delinqüents per proposar aquestes alternatives que, per cert, les proposa tot Europa. Amb aquesta claredat, li demanem només això. Escolti, ara ja s'han acabat les eleccions.

Segona reflexió. Conseller, aquest pla havia d'estar vigent des de 2005, vostè m'ha parlat de nous equipaments, és cert que els han fet, però cap d'ells és finalista, cap d'ells és la solució final als residus. Per no dir-nos, no ens han dit ni quin percentatge de residus, després de remenar-los a l'ecoparc, van, lamentablement, a un abocador final. Les dades oficinoses diuen que un 60 o un 70 per cent, les dades oficials un 50 per cent. Donem per bones les oficials. Amb aquestes dades a la mà estem en un col·lapse a finals de l'any que ve a l'àrea metropolitana, no perquè ho digui Convergència i Unió, ho diu, sí, senyor Pujadas, ho diu el Col·legi d'Enginyers, ho diu Convergència i Unió i ho diu tothom que està en l'àmbit de la gestió dels residus, inclosos els seus mateixos col·legues en l'àmbit de l'àrea metropolitana. El senyor Conill ho diu molt clar amb un recull interessantíssim d'articles que publica el Col·legi d'Enginyers i no és pas sospitos de ser una persona de Convergència i Unió. Diu, escolti, ve a fer un *mea culpa* i, bé, si no el vol fer no el faci, ja el fa *de facto* acceptant aquest canvi, aquest viratge tan considerable en la política de residus. Diu: «Miri, vam partir de la base que amb els ecoparcs ho resoldríem tot.» i, miri, els ecoparcs han estat un fracàs tremend. El primer el van presupostar

en 9.000 milions i en va costar 14.000 i al cap de dos anys el van parar. I tallaven els digestors amb una mena de soplet. El segon, ens ha dit vostè que no sap quan el tornaran a obrir. Anècdota, ens varen venir a veure i hi ha algú més en aquesta cambra que hi hem parlat, senadors francesos que venien el veure el model, allò, de residus que fèiem servir a Catalunya, no els vàrem poder ensenyar l'ecoparc, parlant en plata, perquè havia explotat. Això és molt trist. Aquest és el seu model, conseller, no els vàrem poder portar a veure les plantes de l'ecoparc de la digestió anaeròbia i totes aquestes històries, de la metanització, perdó, perquè havia explotat. I perquè, miri, sort que li vàrem demanar perquè les coses se saben, és un país petit, li vam demanar: «-Escolti, que ho sap l'agència?» «-Sí, és clar que ho sabem.» Dic: «-Quan tornarà a començar?» Diu: «-No ho sabem.»

Home, aquest és el seu model –aquest és el seu model–, s'han passat cinc anys vivint molt bé i s'han passat cinc anys instal·lats en el discurs. Perquè vostès han fet una cosa tremenda amb els residus, amb l'aigua i amb tot, que és ideologitzar les solucions tècniques. I els transvasaments eren ideològicament dolents i resulta que, doncs, la incineració de residus, per valorització energètica, era ideològicament diferent. I què s'han trobat? Que quan han tingut sequera no els han quedat més remei que dir: «Escolti...» i va passar tot el que va passar, que no cal que ho recordem, la gent sí que ho recorda. Des d'aquesta mateixa tribuna vostè va negar el transvasament del Segre quan el tenia planificat.

I amb els residus els passa exactament el mateix, després de vint anys de predicar-nos des de la superioritat moral d'Iniciativa per Catalunya, d'aquesta esquerra tan progressista, de dir-nos: és que els tractaments de residus amb la incineració són, allò..., perversos, gairebé ideològicament, a ara, que resulta que la brossa, per no dir-ho d'una altra manera, els arriba aquí, a l'àrea metropolitana, i que estarem en un col·lapse i que estem més a prop de Nàpols –amb tot el que va passar fa uns anys a Nàpols amb la brossa pels carrers– que no pas d'aquestes ciutats europees en les que ens volem emmirallar. I aquest és el problema, de veritat.

I li demanem, conseller, escolti, ara que li hem donat suport per fer aquestes lleis, per canviar, ara que el beneeix la directiva comunitària. Miri, escolti, no cal que vingui aquí a fer un *mea culpa*: «Escolti, ens hem equivocat en l'estratègia i com dèiem que la incineració era dolenta, ara és bona.» No cal que ens ho digui, com a mínim faci-ho –com a mínim faci-ho. Però digui'ns, això sí, calen o no les incineradores que diu vostè en el Pla metropolità que en Pla territorial sectorial de tractament de residus que vostè mateix va aprovar. Cal o no a l'entorn de Barcelona? No, no parlem d'ubicacions ni d'aquesta mena de debats que han tingut vostès a la premsa. Cal o no cal? Cal o no ampliar la incineradora de Girona? I siguem transparents i diguem les coses pel seu nom, diguem-les i no enganyem la gent, només li demanem una cosa tan senzilla com això.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Miri, senyor Espadaler, això que diu vostè que siguem transparents i que siguem coherents, sobretot diguin-li vostès també als regidors de Convergència i Unió de l'Ajuntament de Girona i del Gironès on en aquests moments justament s'oposen justament a la modernització i l'ampliació de la incineradora de Girona, tal com li dic jo. Siguin coherents a tot arreu i, per tant, no intentin justament parlar del que no fem o deixem de fer els altres. Pensin en això i siguin conscients perquè ja els dic jo que això és el que passa. Primera qüestió.

Segona, que m'agradaria deixar bastant clar amb tot aquest plantejament. És evident que en aquests moments tenim un pla que s'està complint i que estem –segurament li sabrà greu, a mi evidentment no me'n sap gens–, molt lluny de Nàpols, perquè hi ha una planificació. Però la planificació és ordenada, primer, i segon, té una gradació d'objectius i de planificació. Per exemple, no em toca a mi definir quins són els equipaments que cal fer en l'àrea metropolitana. I això vostè ho hauria de conèixer. Qui determinarà exactament, amb precisió, quins són els equipaments que fan falta és el Pla territorial metropolità que ha d'aprovar-se d'aquí a un cert temps. I això és així de clar. No serem nosaltres qui predeterminarem això.

Nosaltres sí que hem avançat i hem dit molt clarament: «Primera, modernització i ampliació de totes les plantes existents», perquè creiem que totes les plantes modernitzades i ampliades permeten donar una solució raonable al tema de tractament dels residus. Per què? Perquè, a diferència de vostès..., vostès han posat sempre per davant el tractament final a tot l'anterior, que és justament la bona classificació, la bona separació, la bona estructuració, i per això no han cregut mai en els ecoparcs.

Però és que no han cregut en els ecoparcs, però no han cregut gairebé en re. I la proposta que jo tenia, i li ho puc dir, fa ben poc temps, de l'anterior alcalde de Tarragona, diputat d'aquesta cambra, era simplement multiplicar per dos la incineradora de Tarragona, aquesta era la qüestió permanentment. I, quan jo li deia: «El que vull és..., com milloreu el percentatge de recollida», em contestava: «Amb l'ampliació i la duplicació de la incineradora.» Això és el que ha passat i això és el que en aquests moments s'està corregint. I s'està corregint fent-ho amb els municipis, s'està corregint fent-ho amb inversió i s'està corregint a través de, clarament, plantejar com totes les solucions són possibles.

I és evident que ha evolucionat molt la tecnologia de la incineració, per descomptat que sí, i que avui permet la valorització energètica, cosa que fa vint anys no permetia i cosa que, evidentment, moltes de les recances que podia tenir la societat..., no, no, no, no la força política, la societat en aquells moments, eh?, en aquells moments, tecnològicament, era absolutament diferent de com és ara.

De la mateixa manera que jo aquest mateix matí li explicava a vostè com, per exemple, les dessalinitzadores gastaven quaranta vegades més ara, és a dir, fa vint

anys, que ara. I això és el que passa també exactament, en aquests moments, amb les millores tecnològiques produïdes en tots els temes, que permeten dir que no es parla merament d'una incineració, sinó d'uns elements que permeten la valorització energètica mitjançant la incineració.

Però, hi insisteixo, això és un element final, no és un element central. I situar el debat sobre l'element final, el que podria fer és oblidar-nos de l'objectiu fonamental, que és com fem tot el tractament previ perquè la solució final, en uns casos la millor serà la deposició i, en altres, serà la valorització energètica. Com nosaltres, justament, lluny de vostès, sí que no som dogmàtics respecte de determinats estudis que diuen que «sí, al que hem d'anar és, exclusivament...» Des de fa quinze anys jo només sento que vostès parlen exclusivament, en aquest cas, d'incineració; sempre he sentit el mateix. Per tant, nosaltres li expliquem clarament les possibilitats i alternatives que són les possibilitats i alternatives que fixa en aquests precisos moments, justament, la directiva europea.

Per tant, per totes aquestes raons, nosaltres, molt clarament, creiem que el model que estem portant a terme és un model ajustat a les necessitats del país i, a més, que té en compte les respectives competències de cada un dels instruments per fer possible que estiguem parlant clarament de tractament de residus municipals.

I, en tot cas, evidentment, jo no citaré ni tiraré tan endarrere, però, sobretot, a l'hora d'arreglar la seva gent, també intenti arreglar-la; no fos cas que en un territori també resulti que no sols a un no li agradi, per exemple, la millora de la incineració i a un altre no li agradi un abocador, que també ha passat.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí. (*Veus de fons.*) A les deu –a les deu. Sí, a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i cinc minuts.